

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE

Thalassery, Kerala, India - 670 101

Ph: 0490 2344727, 2343707

Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം

Title: The Gospel of St. Luke
Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry,
Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670 101, Kannur, Kerala
Ph: 0490 - 2344727, 2343707
Published on: 2015 April 5 (Easter)

Editorial Board: Rev. Dr. Joseph Pamplany
Rev. Dr. Thomas Kochukarottu
Rev. Fr. Joseph Kakkaramattathil

Office Assistance: Rev. Sr. Glorista SABS
Mrs. Maneesha Shinoj
Mrs. Anitha Vijayan
Mrs. Jeshitha Vijesh
Miss. Bhavya K

Design & Layout: Mr. Midhun Thomas

Printing: Vimala Offset Press, Thalassery

Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

ഉള്ളടക്കം

1. ആമുഖപ്രമേയങ്ങൾ	5
2. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന് ആമുഖം	19
3. പ്രാർത്ഥനാനുഭവം ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ	43
4. ദരിദ്രർക്കുള്ള സർവ്വാർത്ഥ ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ	59
5. ലൂക്കായുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനങ്ങൾ	75
6. മരുഭൂമിയിലെ പരീക്ഷ (ലൂക്കാ 4:1-13)	83
7. പ്രവചനങ്ങൾ നിറവേറ്റിയവൻ (ലൂക്കാ 4:16-22)	93
8. വിധവയുടെ മകനെ ഉയിർപ്പിക്കുന്നു (ലൂക്കാ 7:11-17)	98
9. ക്രിസ്തു പാപികളുടെ രക്ഷകൻ (ലൂക്കാ 7:38-49)	102
10. രക്ഷപ്രാപിക്കാൻ നല്ല അയൽക്കാരനാകണം (ലൂക്കാ 10:25-37)	106
11. പ്രായോഗിക നിരീശ്വരവാദികൾ (ലൂക്കാ 12:16-34)	112
12. ആകുലപ്പെടേണ്ടോ (ലൂക്കാ 12:22-34)	116
13. പശ്ചാത്താപവും അത്തിവൃക്ഷവും (ലൂക്കാ 13:1-9)	121
14. മത്സരിക്കാത്തവർ പ്രഥമസ്ഥാനം നേടുമ്പോൾ (ലൂക്കാ 14:7-14)	127
15. ധൂർത്തപുത്രന്റെ ഉപമ (ലൂക്കാ 15:11-32)	132
16. ജനിക്കേയിലെ വഴിയും സിക്നമൂർമരവും (ലൂക്കാ 18:35-19:10)	137
17. മാമ്മോൻ ചിരിക്കുന്ന കാലം (ലൂക്കാ 16:19-31)	141
18. ആരും സഹിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ സഹിക്കാം (ലൂക്കാ 22:63-23:12) ...	146

ആമുഖപ്രമേയങ്ങൾ

മത്തായി, മർക്കോസ് സുവിശേഷങ്ങളോടുള്ള ബന്ധം നിമിത്തം സമവീക്ഷണ സുവിശേഷങ്ങളിലാ ന്നായിട്ടാണ് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം അറിയപ്പെടു ന്നത്. നടപടി പുസ്തകം രചിച്ച ലൂക്കായുടെ “ആദ്യ കൃതിയാണ്” ഈ സുവിശേഷമെന്ന് (നട 1,1) ഊഹി ക്കാം. 24 അധ്യായങ്ങളും 1150 വാക്യങ്ങളുമാണ് മൂന്നാം സുവിശേഷത്തിലുള്ളത്. ദരിദ്രരുടെ സുവിശേഷം, പ്രാർത്ഥനയുടെ സുവിശേഷം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സുവിശേഷം എന്നൊക്കെ ഈ സുവിശേഷം വിളി ക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ആ പ്രമേയങ്ങൾക്ക് സുവിശേഷത്തി ലുള്ള മുൻഗണനയാണ് അതിനു കാരണം.

സുവിശേഷകനായ ലൂക്കാ

ലൂക്കാ ഈശോയുടെ 12 പേരിൽ ഒരാളായിരുന്നി ല്ല. സുവിശേഷം രചിച്ച ആളുടെ പേര് ലൂക്കാ എന്നാ യിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കാം. അദ്ദേഹം പുതിയ നിയമത്തിൽതന്നെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ലൂക്കാ തന്നെയാണോ (ഫിലെ 24; 2 തിമോ 4,11; കൊളോ 4,14) എന്ന സംശയമുണ്ട്. ഇരണേവൂസാണ് ഈ ലൂക്കാ സുവിശേഷം രചിച്ചു എന്ന് ആദ്യം എഴുതിയത് (180). “പൗലോസിന്റെ സഹചാരിയായിരുന്ന ലൂക്കാ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷം രേഖപ്പെടുത്തി”

എന്നാണ് ഇരണേവൂസ് എഴുതുന്നത്. നടപടിയിലെ “ഞങ്ങൾ പ്രസ്താവന”കളാണ് (നട 16,10-17; 20,5-15; 21,118; 27,1-28,16) ഇക്കാര്യത്തിന്റെ തെളിവുമായി ഇരണേവൂസ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. മുറത്തോറിയൻ രേഖാശകലം (എ.ഡി. 200) ലൂക്കായുടെ കർത്യത്വം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. രക്തസാക്ഷിയായ ജസ്റ്റിനും (എ.ഡി. 150) പാഷണ്ഡിയായ മാർസിയനും (എ.ഡി. 140) ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം പരിചിതമായിരുന്നു. പൗലോസിന്റെ സഹയാത്രികനായ ലൂക്കായുമുനാം സുവിശേഷം രചിച്ചു എന്ന പാരമ്പര്യത്തിന് എ.ഡി. 150 മുതലേക്കിലും ലിഖിത തെളിവുകളുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒരു വൈദ്യനായിരുന്നു എന്ന് കൊളോ 4,14 ൽ കാണുന്നു. ഒരു കൂട്ടം രചയിതാക്കളല്ല ഒരാളാണ് സുവിശേഷം രചിച്ചത് എന്നതിന് തെയോഫിലോസിനുള്ള സമർപ്പണം (1,3) തെളിവായി കരുതുന്നു. “ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം” എന്ന തലക്കെട്ട് മൂലത്തിലുള്ളതല്ല; അതിപുരാതനമായ പാരമ്പര്യമാണ്.

മുനാം സുവിശേഷത്തിന്റെയും നടപടിയുടെയും കർത്താവായ ലൂക്കായ പൗലോസിന്റെ സഹായകനായിരുന്നോ? (1) ലൂക്കായുടെയും പൗലോസിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രനിലപാടുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അവർ സഹയാത്രികരല്ലായിരുന്നു എന്ന നിലപാടിനാണ് ഇപ്പോൾ മുൻതൂക്കം. വിശ്വാസം വഴിയുള്ള നീതീകരണം, ദൈവകൃപ, സാർവ്വത്രിക രക്ഷ, മനുഷ്യദർശനം, മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ രണ്ടുപേരും വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങളാണു പുലർത്തുന്നത്. (2) മാത്രമല്ല പൗലോസിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലെ പല വിശദാംശങ്ങളും ലൂക്കായ്ക്ക് അജ്ഞാതവുമാണ്. (ഉദാ. നട 15,5-21; ഗലാ 2,9; നട 15,22-29; ഗലാ 2,10; നട 16,1-3; ഗലാ 2,3-4). (3) ലൂക്കായ പൗലോസിന് ശ്ലീഹാ എന്ന സ്ഥാനം നൽകുന്നില്ല (നട 14,4:14; 1 കോറി 9,1; 1 കോറി 15,9-10; ഗലാ 2,8). (4) ലൂക്കായുടെ വിവരണമനുസരിച്ച് വിജാതീയരുടെ ഇടയിലുള്ള പത്രോസിന്റെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനമാണ് പൗലോസിനു മുമ്പേയുള്ളത് (നട 10,1-11,18; ഗലാ 2,1-10). (5) സ്റ്റോയിക്ക് തത്ത്വശാസ്ത്രവുമായി പൗലോസിന് പരിചയമുണ്ടെന്ന് നടപടിയിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും (നട 17,22-31) അക്കാര്യത്തിന് പൗലോസിന്റെ ലേഖനത്തിൽ തെളിവുകളില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ലൂക്കായ ആദിമസഭാചരിത്രത്തിൽ പൗലോസിനുള്ള സ്ഥാനം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന ഒരു എഴുത്തുകാരനായിരുന്നു; സഹയാത്രികനായിരുന്നില്ല.

യഹൂദപാരമ്പര്യങ്ങളെല്ലാം നന്നായി അറിയാവുന്ന ആളാണ് ലൂക്കായ. അവയെ അദ്ദേഹം വിലമതിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം (ഉദാ. ലൂക്കായ 4,16; 24.25-27,44-47.53). ഏതെങ്കിലുമൊരു യവനനഗ

രത്തിൽ ജനിച്ച യഹൂദനായിരിക്കണം ലൂക്കാ. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവഭയമുള്ളവരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്ന വിദ്യാസമ്പന്നനായ ഒരു വിജാതീയൻ. ബ്രൗണിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്രൈസ്തവനാകുന്നതിനുമുമ്പ് യഹൂദമതം സ്വീകരിച്ച ഒരു വിജാതീയനായിരുന്നു ലൂക്കാ. (3) സപ്തതിയും യഹൂദന്യായപ്രമാണവും നിയമവും പ്രവാചകരുമായുള്ള പരിചയം, ജെറുസലേമിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് (ലൂക്കാ 4,16-30; നട 13,14-41) എന്നിവയൊക്കെ ഇതിനുള്ള തെളിവായി എടുക്കാം. (4) ശേമിക പദങ്ങളും ആചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തർക്കങ്ങളും ലൂക്കാ ഒഴിവാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതാണ് അദ്ദേഹം യവനവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച വിജാതീയ ക്രൈസ്തവനായിരുന്നു എന്നു പറയാൻ കാരണം.

രചനാസ്ഥലവും കാലവും

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം രചിക്കപ്പെട്ട സ്ഥലം സുനിശ്ചിതമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പാലസ്തീനായ്ക്ക് വെളിയിൽവെച്ചാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ട്. പാലസ്തീനായെ മൊത്തം സൂചിപ്പിക്കാൻ “യൂദയ” എന്നുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് അതിന് തെളിവാണു് (1,5; 4,44; 6,17). പാലസ്തീനായിലെ സ്ഥലങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള രചയിതാവിന്റെ അറിവ് പരിമിതമാണ്. പുസ്തകാരംഭത്തിലെ സമർപ്പണം (1,3) യവനപാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു സമൂഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രീക്കു ദ്വീപുകൾ, അന്ത്യോക്യാ, എഫേസുസ്, മാസിഡോണിയ, അക്കായിയ, ചെസാറിയ, ഏഷ്യാമൈനർ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ സ്ഥലങ്ങൾ ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചനാസ്ഥലമായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. റോമിൽവെച്ചു രചിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് ഇന്നു ധാരാളം പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ജെറുസലേമിൽനിന്നു തുടങ്ങി സാമ്രാജ്യ തലസ്ഥാനംവരെ വികസിക്കുന്ന പ്രേഷിതദൗത്യമാണല്ലോ ലൂക്കായുടെ വിഷയം (നട 1,8; 12,21). ലോകത്തിന്റെ അതിർത്തിയാണ് റോം. മാത്രമല്ല 1 ക്ലൈമ 5,42ലുള്ള പരാമർശങ്ങളും റോമിലാണു രചിച്ചതെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷവും ‘ക്യൂ’ രേഖയും ലൂക്കാ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് ശേഷമായിരിക്കണം രചന നടന്നത്. ദേവാലയനാശവും (13,35; 19,41-44; 21,24) പൗലോസിന്റെ മരണവും (നട 20,25.38; 21,13) സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞതായി ലൂക്കായ്ക്ക് അറിയാം. രക്ഷാചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ തല്പരനായ മൂന്നാം തലമുറയിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ വീക്ഷണമാണ് ലൂക്കായ്ക്കുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് എ.ഡി. 75-90 വർഷങ്ങളിലായി എഴുതപ്പെട്ടു എന്ന് ഊഹിക്കാം. നടപടി പുസ്തകത്തിനു മുമ്പായി വിരചിതമായി എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

സീകർത്താക്കൾ

ഒരു വിജാതീയ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ലൂക്കാ തന്റെ സുവിശേഷം എഴുതിയതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. യഹൂദനിയമം മേലിൽ ബാധകമല്ലെന്ന് ലൂക്കായ്ക്കറിയാം. രക്ഷാചരിത്രപരമായുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ സ്ഥാനവും അസ്തമിച്ചു (ലൂക്കാ 21,22-24; നട 28,25-27). എന്നാൽ രക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ തുടക്കം ഇസ്രായേലിലാണ്. ഈശോയെ യഹൂദരുടെ പ്രതീക്ഷാപാത്രമായ മിശിഹാ ആയി അവതരിപ്പിക്കാൻ ലൂക്കാ ഉത്സുകനാണ്. ലൂക്കാ നൽകുന്ന മൂന്നു ഗീതങ്ങളിലും (മറിയം, സഖറിയ, ശിമയോൻ) വാഗ്ദാന പൂർത്തീകരണം ഒരു പ്രധാന ആശയമാണ്. യവന-റോമൻ ചരിത്രരചനാ സമ്പ്രദായവുമായി ലൂക്കായ്ക്ക് പരിചയമുണ്ട് (ലൂക്കാ 1,1-4). പാലസ്തീനായുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം അത്ര അഭിജ്ഞനല്ല (ഉദാ. ലൂക്കാ 17,11; 9,10-12; 4,29). ശേമിക പ്രയോഗങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ (ലൂക്കാ 22,40; 23,33) അവയ്ക്കു പകരം ഗ്രീക്കുപദങ്ങൾ നൽകുകയോ ചെയ്യുന്നു (ലൂക്കാ 18,41; മർക്കോ 10,51: കീരിയേ/റബ്ബനി; ലൂക്കാ 9,33; മർക്കോ 9,5: എപ്പിസ്താത്തേസ്/റബ്ബി; ലൂക്കാ 22,42; മർക്കോ 14,36; പാത്തേർ/അബ്ബാ ഹോ പാത്തേർ; ലൂക്കാ 6,15; മർക്കോ 3,18: സെലോത്തേസ്/കാനാനിയോസ്). ഈശോയുടെ വംശാവലി ആദാമിൽ നിന്നാരംഭിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സാർവ്വത്രികമാനം നൽകുവാൻ ലൂക്കാ (3,38) ശ്രമിക്കുമ്പോൾ മത്തായി അബ്രഹാമിലും ദാവീദിലുമാണ് തുടങ്ങുന്നത്. സപ്തതിയാണ് ലൂക്കായ്ക്ക് പരിചിതമായ പഴയനിയമം. പാലസ്തീനായ്ക്ക് സ്ഥിരമായി യൂദയാ എന്ന പേരാണ് ലൂക്കാ നൽകുന്നത് (1,5; 4,44; 6,17; 7,17; 23,5; നട 2,9; 10,37). ഇക്കാരണങ്ങളാൽ വിജാതീയ ക്രൈസ്തവർ കൂടുതലായി ഉണ്ടായിരുന്ന പാലസ്തീനായ്ക്കു വെളിയിലുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിനാണു ലൂക്കാ എഴുതിയതെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ കരുതുന്നു.

ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേകതകൾ സുവിശേഷത്തിൽനിന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. (1) കർത്താവിന്റെ രണ്ടാം വരവ് ഉടനുമുണ്ടാകും എന്ന വിശ്വാസം അപ്രത്യക്ഷമായിത്തുടങ്ങി. അതേക്കുറിച്ചുള്ള ഊഹാപോഹങ്ങൾ തള്ളിക്കളയുന്നു (17,20-21; 19,11; 21,8). ക്ഷമാപൂർവ്വം കാത്തിരിക്കാനാണ് സുവിശേഷത്തിലെ നിർദ്ദേശം (8,15; 12,55; 21,34.36). (2) ധനികരും ദരിദ്രരുമുള്ള ഒരു സമൂഹമായിരുന്നു ലൂക്കായുടേത് (ലൂക്കാ 3,11; നട 2,45; 4,34-37; 17,4; 18,8). ദരിദ്രരെ വെറുത്തിരുന്ന ധനികർ (ലൂക്കാ 18,9) അത്യാഗ്രഹികളായിരുന്നു (ലൂക്കാ 12,13-15; 16,14-15). അവർ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു നിപതിക്കാനും സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു (ലൂക്കാ 8,14;

9,25). ധനസമ്പാദനത്തിന്റെ ധാർമ്മികതയെക്കുറിച്ച് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം ഉറക്കെ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട് (ലൂക്കാ 12,13-34; 16,1-31). “സീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൊടുക്കുന്നതാണ് അനുഗൃഹീതം” (നട 20,35). (3) സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിൽ തികച്ചും സമാധാന പൂർണ്ണമായ ഒരു ബന്ധം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടത്. പീലാത്തോസ് ഈശോയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു (ലൂക്കാ 22,4.14-15-22). പൗലോസ് റോമൻ പൗരനും (നട 25,18) പൗരന്റെ അവകാശങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ തയ്യാറുള്ളവനുമായിരുന്നു (നട 16,37; 22,25). റോമൻസേന യഹൂദരുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് ക്രൈസ്തവരെ രക്ഷിക്കുന്നതായി ലൂക്കാ എഴുതുന്നു (നട 19,23-40; 23,29; 25.25,26,31).

സമർപ്പണം

മറ്റുസുവിശേഷങ്ങൾക്കില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതയാണ് ലൂക്കാ പുസ്തകാരംഭത്തിൽ നടത്തുന്ന സമർപ്പണം (1,3; നട 1,1). ലൂക്കാ പുസ്തകം സമർപ്പിക്കുന്ന തെയോഫിലോസ് (ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹിതൻ എന്നർത്ഥം) ഒരു വ്യക്തിയോ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഏതൊരു വായനക്കാരനോ ആകാം. ഒരുപക്ഷേ സുവിശേഷം രചിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും പ്രേരിപ്പിച്ച ഒരു മാനുവ്യക്തിയായി തെയോഫിലോസിനെ കാണുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അതുപോലെതന്നെ, അദ്ദേഹം (സമൂഹം) പഠിച്ചിട്ടുള്ള വചനങ്ങളുടെ സത്യാത്മകത ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് രചനയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നും ലൂക്കാ പറയുന്നു. (യോഹന്നാനും സുവിശേഷരചനയുടെ ലക്ഷ്യം വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുകയാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു: യോഹ 20,30-31). ചരിത്രപരമായ ഒരു ചട്ടക്കൂട്ടിൽ മിശിഹാനുഭവം അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ശ്ലീഹന്മാരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങളും മുൻ എഴുത്തുകാരുടെ കൃതികളും ലൂക്കാ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (1,2).

സ്രോതസ്സ്

“വചനത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷികളും ശുശ്രൂഷകരും” നൽകിയിട്ടുള്ള സ്രോതസ്സുകളെ ഉപജീവിച്ചാണ് താൻ സുവിശേഷ രചന നടത്തുന്നതെന്ന് ലൂക്കാ ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട് (1,2). മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷമാണ് ലൂക്കായുടെ ഏറ്റവും വലിയ സ്രോതസ്സ്. ആ സുവിശേഷത്തിലെ 662 വാക്യങ്ങളിൽ 350 എണ്ണം ലൂക്കാ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്; ചിലപ്പോഴൊക്കെ ശൈലീപരമായ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളും വെട്ടിച്ചുരുക്കലുകളോടുകൂടെ (4,37-42,19; 8,4-9,30; 18,15-24,10). മർക്കോസിന്റെ ചട്ടക്കൂട് ലൂക്കായും ഉപയോഗിക്കുന്നു (ഗലീലിയിൽനിന്ന് ജെറുസലേമിലേക്ക്). സംഭവക്രമവും മർക്കോ

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം

സിന്റെതുപോലെതന്നെ. പക്ഷേ മർക്കോ 6,45-8,26 ലൂക്കാ സമ്പൂർണ്ണമായി വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു (ഇതാണ് ലൂക്കായുടെ വിടവ്. Lukan gap എന്നറിയപ്പെടുന്നു). ലൂക്കായുടെ രണ്ടാമത്തെ സ്രോതസ്സ് 'ക്യൂ'രേഖയാണ്. അതിൽനിന്ന് 235 വാക്യങ്ങളാണ് ലൂക്കായിലുള്ളത് (6,20-8,3; 9,51-18,14). ഈ രണ്ട് സ്രോതസ്സിൽനിന്നുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വാക്യങ്ങൾ ലൂക്കാ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് വാചികമോ രേഖാമൂലമോ ആയ മറ്റൊരു സ്രോതസ്സിൽനിന്നാണ്. അവ 550 വാക്യങ്ങളുണ്ട്.

ലൂക്കായുടെ സ്രോതസ്സുകൾ

മർക്കോസ്	ക്യൂസ്രോതസ്സ്	പ്രത്യേകസ്രോതസ്സ്
3,1-6,19		1,5-2,52
	6,20-8,3	
8,4-9,50		
	9,51-18,14	
18,15-24,11		24,12-53

ലൂക്കായിൽ മാത്രം കാണുന്ന പ്രത്യേക ഭാഗങ്ങൾ

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ മാത്രമുള്ള ഭാഗങ്ങളെ മൂന്നു ശീർഷകങ്ങളിലായി താഴെക്കാണുന്ന വിധം ക്രമീകരിക്കാം.

1. വിവരണങ്ങൾ

- a. 1-2 പ്രാഗ്ചരിത്രം
- 4,16-30 ഈശോ നസ്രത്തിലെ സിനഗോഗിൽ
- 5,1-11 അത്ഭുതകരമായ മീൻപിടുത്തം
- 7,11-17 നായിനിലെ വിധവയുടെ മകൻ
- 7,36-50 ഈശോയും പാപിനിയായ സ്ത്രീയും
- 8,1-3 ഈശോയെ അനുഗമിച്ച സ്ത്രീകൾ
- 9,52-56 ഈശോയെ സമറിയാക്കാർ തിരസ്കരിക്കുന്നു
- 10,38-42 മറിയവും മർത്തായും
- 13,10-17 സാബത്തിൽ സുഖപ്രാപ്തി
- 14,1-6 മഹോദരരോഗിക്ക് സൗഖ്യം
- 17,11-19 പത്തു കുഷ്ഠരോഗികൾ
- 19,1-10 സക്കേവൂസിന്റെ മാനസാന്തരം
- 22,15-20 അന്ത്യ അത്താഴം
- 23,6-12 ഈശോ ഹെറോദേസിന്റെ മുമ്പിൽ
- 24,36-43 ഈശോ ശിഷ്യർക്കു പ്രത്യക്ഷനാകുന്നു
- 24,44-53 ഈശോയുടെ വിടവാങ്ങൽ

2. ഉപമകൾ

- 10,29-37 നല്ല സമറിയാക്കാരുൻ
- 11,5-8 പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച്
- 12,16-21 ഭോഷനായ ധനികൻ
- 13,6-9 കായ്കളില്ലാത്ത അത്തിമരം
- 14,28-32 ഗോപുരനിർമ്മാണവും യുദ്ധസന്നദ്ധതയും
- 15,8-10 കള്ളത്തുപോയ നാണയം
- 15,11-32 കള്ളത്തുപോയ മകൻ
- 16,19 അവിശ്വസ്തനായ കാര്യസ്ഥൻ
- 16,19-31 ധനികനും ദരിദ്ര ലാസറും
- 17,7-10 പ്രയോജനമില്ലാത്ത ദാസൻമാർ
- 18,1-8 ന്യായാധിപനും വിധവയും
- 18,9-14 ഫരിസേയന്റെയും ചുങ്കക്കാരുന്റെയും പ്രാർത്ഥന

3. യേശുവചനങ്ങൾ

- 3,10-14 സ്നാപകന്റെ പ്രസംഗം
- 6,24-26 സമ്പന്നർക്കു ദുരിതം
- 9,61-62 മിശിഹായെ അനുഗമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി
- 10,18-20 സാത്താൻ ഇടിമിനൽപോലെ
- 12,13-15 അത്യാഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് അകലുക
- 12,32 ചെറിയ അജഗണമേ...
- 12,35-38 ജാഗരൂകരായ ഭൃത്യരാകുക
- 12,49-50 ഞാൻ ഭൂമിയിൽ തീയിടുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നു
- 13,1-5 പശ്ചാത്താപം നാശത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കും
- 13,31-33 ആ കുറുക്കനോടു പറയുക
- 17,20-21 ദൈവരാജ്യം നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ
- 19,41-44 ഈശോ ജെറുസലേമിനെപ്പറ്റി വിലപിക്കുന്നു
- 20,34-36 സദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കുവിൻ
- 22,31-32 ശീമോൻ, ശീമോൻ...
- 22,35-38 രണ്ടു വാളുകൾ മതി!
- 23,27-31 ജെറുസലേം പുത്രിമാരെ...

ലൂക്കായുടെ ഭാഷയും സാഹിത്യശൈലിയും

മർക്കോസിന്റെ അതിലളിതമായ ശൈലിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി സാഹിത്യപരമായി ഉൽകൃഷ്ടമായ ഗ്രീക്ക് (കൊയിനേ) ശൈലിയിലാണ് ലൂക്കാ സുവിശേഷം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ക്ലാസിക്ക് ശൈലിയിലും എഴുതാനുള്ള ലൂക്കായുടെ സിദ്ധി 1,1-4ൽ വ്യക്തമാണ് (ഇതേ ശൈലിയിലാണ് ഹെബ്രായ 1,1-4ലുള്ളത്). അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസിദ്ധി കൂടുതൽ പ്രകാശിക്കുന്നത് നടപടിപ്പു

സ്തകത്തിലാണ്. കാരണം സ്രോതസ്സുകൾ വളരെ കുറവുമാത്രം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സ്വതന്ത്രമായി എഴുതാൻ ലൂക്കായ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. സുവിശേഷത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സ്രോതസ്സുകൾതന്നെ തന്റെ ശൈലിയിലേക്കു മാറ്റാൻ അദ്ദേഹം ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ലൂക്കാ പ്രഗത്ഭനായ ഒരു എഴുത്തുകാരനാണ്. വിശേഷിച്ചും സംഭവവിവരണങ്ങൾ സജീവമായ വർത്തമാനകാലശൈലിയിൽ എഴുതാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. സമ്പന്നമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദാവലി. ലൂക്കായുടെ പദസമ്പത്തിന്റെ 50 ശതമാനവും സപ്തതിയിൽനിന്നാണ് വരുന്നത്. സ്രോതസ്സുകളിൽനിന്നുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഖണ്ഡങ്ങളായി സംശോധനം ചെയ്തു ചേർക്കുകയാണ് ലൂക്കായുടെ രീതി. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ലൂക്കാ നടത്തിയിരിക്കുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഒരു താരതമ്യപഠനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ ശൈലി പ്രഫുല്ലമാകുന്നത് മൂന്നാം സുവിശേഷത്തിൽമാത്രം കാണുന്ന ഭാഗങ്ങളിലാണ്. ഒന്നും രണ്ടും അധ്യായങ്ങളിലെ പ്രാഗ്ചരിത്രം, എമ്മാവൂസ് വിവരണം (24,13-35) എന്നിവ പുതിയനിയമത്തിലെതന്നെ ആകർഷകമായ ഭാഗങ്ങളാണ്. ലൂക്കാ മാത്രം നൽകുന്ന ഉപമകളും (നല്ല സമറിയാക്കാർൻ-10,25-37; കളഞ്ഞുപോയ മകൻ-15,11-32; ധനികനും ദരിദ്ര ലാസറും-16,19-31) നസറത്തിൽ ഈശോയുടെ രംഗപ്രവേശം (4,16-30), പത്രോസിനുള്ള ക്ഷണം (5,1-11), മറിയവും മർത്തായും (10,38-42) എന്നിവയും ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷമായ ശൈലിക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ലൂക്കായുടെ ശൈലിയെ, ഏറ്റവും അധികം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത് സപ്തതിയാണ്. ഉദാഹരണമാണ് 1,5-2,57. “പിന്നീട് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു”, പ്രവാചകപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നുള്ള “ദിവസങ്ങൾ വരാനിരിക്കുന്നു” എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. തന്റെ പുരാതനമായ ശൈലിയെ സപ്തതിയുടെ (ബിബ്ലിക്കൽ) ശൈലിയുമായി സമരസപ്പെടുത്താൻ ലൂക്കാ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് മുഖവുരയിൽ (1,1-9) കാണുന്ന ഉദാത്തമായ ശൈലി തുടരാൻ കഴിയാതെ വന്നിരിക്കുന്നത്.

പാഠവിഭജനം

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തെ നാലുഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കാം.

1,1-4 മുഖവുര

ഒന്നാം ഭാഗം

1,5-2,52 പ്രാഗ്ചരിത്രം

1,5-2,38 സ്നാനപക്കന്റെയും ഈശോയുടെയും ജനനത്തിന്റെ വാർത്തകൾ

- 1,39-56 മറിയവും ഏലിസബത്തും കണ്ടുമുട്ടുന്നു
- 2,1-40 ഈശോയുടെ ജനനം
- 2,41-52 പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിൽ ഈശോ ദേവാലയത്തിൽ

രണ്ടാം ഭാഗം

3,1-9,50 ഗലീലിയിൽ ഈശോയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ

- 3,1-4,30 സ്നാനംകൊണ്ടും ഈശോയുടെയും രംഗപ്രവേശം
- 4,31-6,16 ഈശോയും ശിഷ്യന്മാരും ഒരു സംഘം
- 6,17-43 ഈശോയുടെ ദീർഘപ്രസംഗം (സമതലപ്രസംഗം)
- 7,1-9,50 ഗലീലിയിലെ വിവിധ സംഭവങ്ങൾ, അത്ഭുതങ്ങൾ, ഉപമകൾ

മൂന്നാം ഭാഗം

9,51-13,28 ഈശോ ജെറുസലേമിലേക്കുള്ള പാതയിൽ

- 9,51-11,13 ശിഷ്യത്വം സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ
- 11,14-12,12 ഈശോയും ജനങ്ങളും-തർക്കങ്ങൾ
- 2,13-14,35 ശിഷ്യത്വം സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ
- 15,1-17,10 നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ തേടുന്ന രക്ഷകൻ
- 17,11-19,28 ശിഷ്യത്വവും യുഗാന്ത്യത്തിനുള്ള കാത്തിരിപ്പും

നാലാം ഭാഗം

19,29-24,53 ഈശോ ജെറുസലേമിൽ - പ്രഘോഷണം, പീഡാനുഭവം, ഉത്ഥാനം

- 19,29-21,4 നഗര പ്രവേശം, ദേവാലയ ശുദ്ധീകരണം, തർക്കം
- 21,5-36 യുഗാന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രബോധനം
- A. 22-23 പീഡാനുഭവം, കുരിശുമരണം, സംസ്കാരം
- 24,1-12 ശൂന്യമായ കല്ലറ
- 24,13-49 എമ്മാവുസ് സംഭവം
- 24,50-53 ഈശോയുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം

മുഖവുര (1,1-4) ഇത് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാണ്. “അനേകം പേർ” “ദൂർസാക്ഷികളെ” ആശ്രയിച്ച് മിശിഹാസംഭവം എഴുതുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ലൂക്കാ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് “എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ക്രമമായി” എഴുതുകയാണ് ലൂക്കായുടെ ലക്ഷ്യം. മിശിഹാ സംഭവത്തിന്റെ സത്യാത്മകതയെപ്പറ്റി ശ്രോതാവിന് ബോധ്യം വരുത്തുവാൻ തന്റെ രചന ഉപകരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

1. ഒന്നാം ഭാഗം (1,15-2,52): ദൈവഭക്തരും പുരോഹിതപാരമ്പര്യമുള്ളവരുമായ സഖറിയാ-ഏലീശ്യാ ദമ്പതികളുടെ മകനായി സ്നാനപ്രാർത്ഥനാൻ ജനിക്കും എന്ന മംഗളവാർത്ത സഖറി

യായ്ക്കു ലഭിക്കുന്നു (1,5-25). വിശ്വസിക്കാൻ മടിച്ച അദ്ദേഹത്തിന് ശിക്ഷയായി സംസാരശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ടു. മറിയത്തിനു ലഭിച്ച മംഗളവാർത്തയനുസരിച്ച് അവളിൽനിന്ന് ഈശോ ഭൂജാതനാകും (1,26-38). ഈ രണ്ട് അറിയിപ്പുകളും നൽകുന്നത് ഗബ്രിയേൽ മാലാഖയാണ്. മാലാഖ മറിയത്തെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത് “കൃപനിറഞ്ഞവളേ” എന്നാണ്. പഴയനിയമത്തിലുള്ള ചില ജനന ദൃശ്യങ്ങളുടെ മാതൃകയിലാണ് (ന്യായ 13; 1 സാമു 1) ഈ ഭാഗങ്ങൾ വിരചിതമായതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മറിയത്തിന്റെ സ്ത്രോത്രഗീതവും. ലത്തീനിൽ ഈ സ്ത്രോത്രഗീതത്തിന്റെ ആദ്യവാക്യം “മാഗ്നീഫിക്കാത്ത്” എന്ന് ചുരുക്കപ്പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു (1,46-54; 1 സാമു 2,1-12). മറിയത്തിന്റെയും ഏലീശായുടെയും കണ്ടു മുട്ടൽ ആപ്ലോദനീർഭരമാണ്. യോഹന്നാന്റെ ജനനം യൂദായിലെ മലനാട്ടിലെങ്ങും സംസാരവിഷയമായി (1,65). യോഹന്നാൻ എന്ന പേരു നൽകുവാൻ ഇടയായതും സഖരിയായുടെ സംസാരശക്തി വീണ്ടുകിട്ടുന്നതുമാണ് അതിന്റെ കാരണം. അദ്ദേഹം ഒരു ദൈവസ്തുതിഗീതം ആലപിക്കുന്നു (ലത്തീനിലെ ആദ്യവാക്യം “ബെനദിക്ത്തുസ് ദോമിനുസ് ദേവൂസ് ഇസ്റായേൽ” എന്നാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ബെനദിക്ത്തുസ് എന്നറിയപ്പെടുന്നു).

യോഹന്നാന്റെ ജനനം ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ വലിയ സംഭവമാണെങ്കിൽ ഈശോയുടെ ജനനം ലോകചരിത്രത്തിലെ വലിയ സംഭവമായിട്ടാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത് (2,1-40). അഗസ്റ്റസ് സീസറിന്റെ കൽപനപ്രകാരം പിതൃനഗരമായ ബേത്ലഹേമിൽ പേരെഴുതിക്കാൻ ജോസഫും മറിയവും യാത്രയായി. അങ്ങനെ ദാവീദിന്റെ പട്ടണത്തിൽ ഈശോ ഭൂജാതനാകുന്നതിന് അവസരമൊരുങ്ങി. പാവപ്പെട്ട ആട്ടിടയന്മാർക്കാണ് ആ ജനനവാർത്ത അറിയാനും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കാനും ഭാഗ്യമുണ്ടായത്. യഹൂദാചാരപ്രകാരമുള്ള ശുദ്ധീകരണത്തിനും ശിശുവിനെ സമർപ്പിക്കുന്നതിനുമായി അവർ ജെറൂസലേം ദേവാലയത്തിലെത്തി. അവിടെവെച്ച് വൃദ്ധനായ ശിമയോൻ ശിശുവിൽ മിശിഹായെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഒരു സ്ത്രോത്രഗീതം ആലപിച്ചു (ലത്തീനിലെ ആദ്യവാക്യം “നൂക് ദിമിത്തിസ്, സേർവൂം തുവൂം, ദോമിനെ”; ചുരുക്കപ്പേര് നൂക് ദിമിത്തിസ്). ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്ന പ്രാഗ്ചരിത്രത്തിന്റെ അവസാനം ബാലനായ ഈശോ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം ദേവാലയത്തിൽ പോകുന്നതിന്റെ വിവരണമാണ്. മടക്കയാത്രയിൽ ഈശോ കൂടെയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവർ അവിടുത്തെ ദേവാലയത്തിൽ കണ്ടെത്തി. വേദപണ്ഡിതന്മാരുമായി തർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഈശോ “പിതാവിന്റെ കാര്യത്തിൽ വ്യാപൃതനായി”രിക്കേണ്ടവനാണ് (1,49).

2. രണ്ടാംഭാഗം (3,1-9,50): ഒരു ചരിത്രസൂചനയോടെയാണ് ഈ ഭാഗത്തിന്റെ തുടക്കം. ചരിത്രപശ്ചാത്തലം വിവരിച്ചതിനുശേഷം സ്നാനപത്രയോഹനന്റെ പ്രസംഗത്തോടെ ഈശോയുടെ രംഗപ്രവേശനത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്നു. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ വിവരണത്തനുതന്നെ ലൂക്കായും പിൻതുടരുകയാണ്. ആസന്നമായ വിധിയും അതിൽനിന്നു രക്ഷനേടാനുള്ള മാനസാന്തരവുമാണ് യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗവിഷയം. ഓരോ വ്യക്തിയും നീതിപൂർവ്വം പെരുമാറുകയാണ് മാനസാന്തരത്തിന്റെ ആദ്യപടി (3,10-14). യോഹന്നാനെ കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുന്നതും (3,19-20) ഈശോ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുന്നതും (3,21-22) ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ വിവരിച്ചതിനുശേഷം ഈശോയുടെ വംശാവലി നൽകിയിരിക്കുന്നു (3,23-38). മരുഭൂമിയിലെ പരീക്ഷകളിൽ (4,1-13) പിശാചിനെ തോല്പിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഈശോ തന്റെ ദൗത്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. പ്രലോഭകന്റെമേൽ ഈശോ നേടുന്ന വിജയം അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വവും ശക്തിയും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു. നസറത്തിലെ സിനഗോഗിൽവെച്ച് ഏഴു 61,1-2 ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ആ വാക്കുകൾ ഇന്നു നിറവേറിയിരിക്കുന്നു എന്ന് അവിടുന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് (4,21). പക്ഷേ അവിടുന്ന് സ്വദേശത്ത് അവഗണിക്കപ്പെടുന്ന പ്രവാചകനാണ്. പരസ്യജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽതന്നെ അവിടുത്തെ വധിക്കാൻ “സിനഗോഗിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആളുകൾ” (4,28-29) തയ്യാറായത് ഭാവിയിൽ വരാതിരിക്കുന്ന തിരസ്കാരത്തിന്റെ സൂചനയായി കണക്കാക്കാം.

ഈശോയും ശിഷ്യന്മാരും ഒരു സംഘമായി ഗലീലിയിൽ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുമ്പോൾ ലൂക്കാ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട് (4,31-6,16). അത്ഭുതകരമായ ഒരു മീൻപിടുത്തത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പത്രോസിനെ ഈശോ വിളിക്കുന്നത് (5,1-11). ചുങ്കസ്ഥലത്തിരുന്ന ലേവിയും ഈശോയുടെ വിളി കേട്ട് അവിടുത്തെ അനുഗമിച്ചു (6,27-32). ചുങ്കക്കാരോടൊത്തുള്ള ഭക്ഷണം, ഉപവാസം, സാബത്താചരണം എന്നിവയുടെ പേരിൽ ഈശോയും യാഥാസ്ഥിതികരായ യഹൂദനേതാക്കളും തർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്നത് മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ നാം വായിച്ചതാണ്. ലൂക്കായും ആ വിവരണങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. തുടർന്ന് ഈശോ തന്റെ പന്ത്രണ്ടുപേരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്നു.

മലയിലെ പ്രസംഗത്തിനു സമാന്തരമായി ഈശോ നൽകുന്ന ദീർഘമായ ഒരു പ്രഭാഷണം (സമതല പ്രഭാഷണം) അവിടുത്തെ പ്രകടനപ്രതികരണമാണ്. നാലു ഗണത്തിൽപെട്ടവരാണ് ഭാഗ്യവാന്മാർ: ദരിദ്രർ, വിശക്കുന്നവർ, കരയുന്നവർ, മനുഷ്യപുത്രന്റെ പേരിൽ ദേഷിക്കപ്പെടുന്നവർ. ഇവർക്കു മറുവശത്ത് ശാപോക്തി

കൾ ഏറ്റു വാങ്ങുന്നവരുമുണ്ട് - സമ്പന്നർ, സംതൃപ്തർ, ചിരിക്കുന്നവർ, പ്രശംസിക്കപ്പെടുന്നവർ. ഈശോയുടെ വാക്കുകളിൽ ജീവിതം പണിതുയർത്തുന്നവർ ഉറപ്പുള്ള പാരമേലാണു പണി തിരിക്കുന്നത്. ഗലീലിയിൽ ഈശോ ചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങളും പറഞ്ഞ ഉപമകളും 7,1-9,50 ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈശോ തന്നെയാണോ മിശിഹാ എന്ന സ്നാപകന്റെ ചോദ്യത്തിന് തന്റെ മെസയാനിക പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് ഈശോ തെളിവാക്കി നൽകുന്നത് (7,20-22).

3. മൂന്നാം ഭാഗം (9,51-19,28): ഈശോയുടെ ജെറുസലേം യാത്രയുടെ ഒരു ദീർഘവിവരണമാണ് ഈ ഭാഗം. “അവൻ ജെറുസലേമിലേക്കു പോകാൻ ഉറച്ചു” എന്ന പ്രസ്താവനയോടെ ലൂക്കാ തന്റെ വിവരണത്തിന് മുഖവുര കുറിയ്ക്കുന്നു (9,51). ഈ യാത്രാവിവരണത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് ഈശോ ശിഷ്യന്മാർക്കു നൽകുന്ന ഉപദേശങ്ങളാണു കൂടുതൽ. ശിഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ചും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും ഈശോയുമൊത്തുള്ള സഹവാസവും ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെ ഉറപ്പിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. പ്രേഷിതപര്യടനത്തിനുശേഷം എഴുപത്തിരണ്ടുപേർ മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ ഈശോ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവരുടെ ഹൃദയലാളിത്യത്തിൽ ആഹ്ലാദിക്കുന്നുണ്ട് (10,21). നല്ല സമറിയാക്കാർന്റെ ഉപമപോലെ തന്നെ മർത്തായുടെയും മറിയത്തിന്റെയും പ്രതികരണങ്ങളും വചനശ്രവണത്തിന്റെയും വചനം പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിന്റെയും പ്രാധാന്യം അടിവരയിട്ടു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിലും വചനശ്രവണത്തിലും ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കേണ്ട പുരോഹിതനും ലേവായനും മരണാസന്നനായ വ്യക്തിയെ സഹായിക്കാതെ കടന്നുപോകുന്നതുപോലെതന്നെ (10,31-32) വിമർശനാർഹമാണ് കർതൃവചനങ്ങൾ കേൾക്കാതെ ബഹുകാര്യപര്യാകുലയായ മർത്തായുടെ പ്രവൃത്തിയും (10,41-42). “പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കണേ” എന്ന ശിഷ്യന്മാരുടെ ആഗ്രഹം മാനിച്ച് ഈശോ അവർക്ക് “സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവേ” എന്ന പ്രാർത്ഥന നൽകി (11,1-4). തുടർന്ന് പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് അവിടുന്ന് പഠിപ്പിച്ചു (11,5-13).

ഈശോയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംശയ ദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിച്ചിരുന്ന ആളുകൾ അവിടുത്തെ വിമർശിക്കുവാൻ തക്കം പാർത്തിരുന്നു. ഈശോ പിശാചുബാധ ഒഴിപ്പിക്കുന്നത് പിശാചുക്കളുടെ തലവനെക്കൊണ്ടാണെന്നാണ് ഒരു ആരോപണം (11,15). അടയാളങ്ങളിലൂടെ ആധികാരികത ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആളുകളെ ഈശോ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. യോനായുടെ അടയാളം മാത്രമേ അവർക്കു നൽകപ്പെട്ടു (11,29). ഫരിസേയരുടെയും നിയമജ്ഞരുടെയും

കാപട്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഈശോ നിർഭയമായി സാക്ഷ്യം നൽകാൻ ശിഷ്യരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സാർവ്വത്രിക മാനം വ്യക്തമാക്കുന്ന വിശദീകരണം നൽകാൻ ഈശോ ഒരു വിരുന്നിന്റെ അവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ദൈവരാജ്യത്തിൽ വലിപ്പ ചെറുപ്പഭേദമില്ലാതെ ഏവരും ഒരുപോലെ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (14,23).

ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ ഒരു പ്രബോധനമാണ് നഷ്ടപ്പെട്ട ആടിനെ തേടുന്ന ഇടയന്റെ ഉപമയിലൂടെ ഈശോ നൽകുന്നത് (15,1-7). അതുപോലെതന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ട നാണയവും ധൂർത്തനായ പുത്രനും. പാപികളെ അവരുടെ തിരിച്ചുവരവിൽ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വാഗതം ചെയ്യണം. ലൂക്കായ്ക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഒരാശയമാണത്. മറ്റു പല ഉപമകളും ജെറുസലേമിലേക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ ഈശോ പറയുന്നുണ്ട് (അവിശ്വസ്തനായ കാര്യസ്ഥൻ-16,1-13; ധനികനും ദരിദ്രനായ ലാസറും-16,19-31; ന്യായാധിപനും വിധവയും-18,1-8; പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഫരിസേയനും ചുങ്കക്കാരനും-18,9-14; പത്തുനാണയങ്ങളുടെ ഉപമ-19,11-27). ദാരിദ്ര്യം, വിശപ്പ്, അനീതി, അധികാരികളുടെ തന്നിഷ്ടം മുതലായ പല പ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഇവ നീതിപൂർവ്വകമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടണം.

4. നാലാം ഭാഗം (19,29-24,53): ഈശോയുടെ ആഘോഷപൂർവ്വകമായ നഗരപ്രവേശനത്തോടെയാണ് ലൂക്കാ ഈ ഭാഗം ആരംഭിക്കുന്നത്. ദേവാലയത്തിലെ കച്ചവടക്കാരെ ബഹിഷ്കരിക്കുന്ന ഈശോ ശത്രുക്കളുടെ കോപം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി (19,47). ഈശോയുടെ അധികാരം, നികുതി, ഉത്ഥാനം, മിശിഹാ ദാവീദിന്റെ പുത്രനാകുന്നതെങ്ങനെ തുടങ്ങി വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈശോയുമായി യഹൂദർ തർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടു. മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിന്റെ ദുഷ്ടരായ കാര്യസ്ഥന്മാരിൽനിന്ന് അവകാശം എടുത്തു മാറ്റപ്പെടുമെന്ന മുന്നറിയിപ്പും ഈ ഭാഗത്തുണ്ട് (20,16). ഈശോ യുഗാന്ത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഭാഷണം നടത്തുന്നത് ദേവാലയത്തിനകത്താണ്. ജാഗരുകരായിരിക്കാനുള്ള ആഹ്വാനമാണ് പ്രഭാഷണത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിലുള്ളത് (21,36).

പീഡാനുഭവ വിവരണത്തിൽ ലൂക്കാ മർക്കോസിന്റെ ക്രമം പാലിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതരസ്രോതസ്സുകളിൽനിന്ന് പ്രത്യേകമായ ഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കാനും പരിഷ്കരിക്കാനും ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെ വിവരണത്തിൽ ലൂക്കാ കൂടു

തൽ അടുപ്പം കാണിക്കുന്നത് 1 കോറി 11,23-25 മായാണ്. പണവും വാളും കരുതാൻ അന്ത്യ അത്താഴത്തിന്റെ അവസാനമായി ഈശോ നൽകുന്ന ആഹ്വാനം (22,36) ലൗകികാധികാരവും ശിഷ്യസമൂഹവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ. ഗെത്സെമനിയിലെ പ്രാർത്ഥന, ബന്ധനം, പത്രോസിന്റെ ഗുരുനീഷേധം, വിചാരണ, വിധി, കുരിശാരോഹണം, മരണം, സംസ്കാരം എന്നിവയിൽ ലൂക്കാ ചില വിശദാംശങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഹെറോദേസ് നടത്തുന്ന വിചാരണ, ജെറുസലേം സ്ത്രീകളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നത്, നല്ല കള്ളനുള്ള സാന്ത്വനം മുതലായവ ലൂക്കാ മാത്രമേ നൽകുന്നുള്ളൂ.

ഉത്ഥാനവും സ്വർഗ്ഗാരോഹണവും തമ്മിൽ പല ദിവസങ്ങളുടെ അകലമുള്ളതായി ലൂക്കാ 24 ൽ നിന്നു വ്യക്തമല്ല. ശൂന്യമായ കല്ലറയിൽ പത്രോസും പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ട്. എമ്മാവുസിലേക്കുള്ള യാത്രയുടെ വിവരണം ലൂക്കായുടെ വിവരണശൈലിക്ക് ഉത്തമോദാഹരണമാണ് (24,13-35). ഉത്ഥാനം ചെയ്ത നാഥൻ ശിഷ്യന്മാർക്ക് പ്രത്യക്ഷനായി; അവരോടൊപ്പം ഭക്ഷിക്കുകയും അവർക്ക് വചനം വ്യാഖ്യാനിച്ച് നൽകുകയും ചെയ്തു (24,36-46). പ്രേഷിതദൗത്യം ഏൽപ്പിച്ച് കൊടുത്ത ശേഷം ശിഷ്യരോടൊപ്പം ഈശോ ബഥാനിയാലേക്കു പോകുകയും അവിടെനിന്ന് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു (24,50-51). ശിഷ്യർ തിരിച്ച് ജെറുസലേമിലേക്ക് പോയി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം ദേവാലയത്തിലാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്; ഈശോയ്ക്ക് ദേവാലയവുമായുള്ള ബന്ധം ലൂക്കാ പ്രത്യേകമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ശിഷ്യന്മാർ “ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ദേവാലയത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി” എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് സുവിശേഷത്തിന് തിരശ്ശീല വീഴുന്നു (24,53).

സുവിശേഷത്തിന്റെ പാഠം

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുരാതനമായ പാഠം ബോഡ്‌മെർ പപ്പീറസ് (P^{75}), സീനായ് കോഡെക്സ് (S-ആലെഫ്), വത്തിക്കാൻ കോഡെക്സ് (B), പുനർലിഖിത എഫ്രേം കോഡെക്സ് (C) എന്നിവയിൽനിന്നു ലഭ്യമാണ്. സുവിശേഷം സാഹിത്യപരമായും ഉള്ളടക്കപരമായും ഒരേയൊരു കൃതിയാണ്. ചില പുരാതന കയ്യെഴുത്തു പ്രതികളിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയും വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നവയുമാണ്. അവ മൂലരചനയുടെ കെട്ടുറപ്പിനെ ഒരു വിധത്തിലും ചോദ്യംചെയ്യുന്നില്ല.

ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന് ആമുഖം

ഗ്രന്ഥകാരൻ

മറ്റു മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിലുമെന്നപോലെ ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ആർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരെന്ന് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൃത്യമായ വിവരങ്ങളൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും മൂന്നാമത്തെ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചയിതാവ് ലൂക്കാ ആണെന്നത്രേ സഭയിലെ പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസം. മുററ്റോറിയൻ കാനോൻ (Muratorian Canon) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ബൈബിളിലെ കാനോനിക പുസ്തകങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ നിന്നാണ് ഈ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ച് നാം ആദ്യമായി മനസ്സിലാക്കുന്നത്. A.D. 170-180 കാലയളവിലാണു മുററ്റോറിയൻ കാനോനിന്റെ ഉദ്ഭവം എന്നത്രേ കരുതപ്പെടുന്നത്. എ എൽ. മുററ്റോറി എന്ന പണ്ഡിതൻ 1740-ൽ മിലാനിലുള്ള അംഗ്രോസിയൻ ലൈബ്രറിയിൽനിന്നാണ് ഇതു കണ്ടെത്തിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിനെ ആസ്പദമാക്കി ഇത് മുററ്റോറിയൻ കാനോൻ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ലൂക്കായെക്കുറിച്ച് അതിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “മൂന്നാമത്തെ സുവിശേഷം ലൂക്കാ എഴുതിയതാണ്. കർത്താവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുശേഷം രചനാ

തല്പരനായ ലൂക്കായെ പൗലോസ് തന്റെ സഹചാരിയാക്കി. താൻ കേട്ടിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയാണ് ലൂക്കാ സുവിശേഷം രചിച്ചത്. കാരണം, അദ്ദേഹം കർത്താവിനെ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല.....” ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ കർത്താവ് ലൂക്കാ ആണെന്ന് രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഇറനേവുസ് എന്ന സഭാപിതാവും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടവസാനം രചിക്കപ്പെട്ട ‘ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന് ആമുഖം’ എന്ന മറ്റൊരു പ്രാചീനഗ്രന്ഥവും മൂന്നാമത്തെ സുവിശേഷം ലൂക്കായുടേതാണെന്ന് ഊന്നിപ്പറയുന്നു: “ലൂക്കാ സിറിയായിലുള്ള അന്ത്യോക്യക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു; പൗലോസിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വംവരെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരനും... അക്കായിയായിൽ മതപരിവർത്തനം ചെയ്തവർക്കുവേണ്ടി പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനത്താലാണ് ഇതു രചിച്ചത്. പിൽക്കാലത്ത് ‘അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങൾ’ രചിച്ചതും ഈ ലൂക്കാ തന്നെ”.

തെർത്തുല്യൻ, ഒരിജൻ, എവുസേബിയുസ്, ജെറോം തുടങ്ങിയവർ മേല്പറഞ്ഞ പാരമ്പര്യം അംഗീകരിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തെ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചയിതാവ് പൗലോസിന്റെ സുഹൃത്താണെന്നും, അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് അപ്പസ്തോലപ്രവൃത്തിയുടെ കർത്താവെന്നും ഇവരെല്ലാവരും കൃത്യമായി പറയുന്നു. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ “പ്രിയങ്കരനായ ഭിഷഗ്വരൻ” (കൊള 4:14), “സഹപ്രവർത്തകൻ” (ഫിലെ 24), പൗലോസിന്റെ സ്നേഹിതൻ (2 തിമൊ 4:11) എന്നൊക്കെയാണു ലൂക്കായെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാത്രവുമല്ല, അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പലയിടത്തും ‘ഞങ്ങൾ-വാക്യങ്ങൾ’ നാം കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ട് (16:10-17; 20:5-15; 21:18; 27:1-28-16). ഈ വാക്യങ്ങളിലെല്ലാം ‘ഞങ്ങൾ’ എന്ന ബഹുവചനമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ‘ഞങ്ങൾ’ എന്നാൽ പൗലോസും ലൂക്കായും. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ചില പ്രേഷിത യാത്രകളിലെങ്കിലും ലൂക്കാ പൗലോസിനെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു എന്നാണ്. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷവും അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളും ഒരേ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ രണ്ടു രചനകളാണെന്നാണു പണ്ഡിതന്മാർ സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആമുഖത്തിൽ സുവിശേഷമാണ് തന്റെ ആദ്യകൃതിയെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു കൃതികളും സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും തെയോഫിലോസിനു തന്നെ (ലൂക്കാ 1:3; അപ്പ 1:1). സിറിയായിലുള്ള അന്ത്യോക്യക്കാരനും വിജാതീയരിൽനിന്നു മതപരി

വർത്തനം ചെയ്ത വിദ്യാസമ്പന്നനായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുമായിരിക്കണം ലൂക്കാ.

ഭാഷയും ശൈലിയും

അതീവഹൃദ്യമാണു ലൂക്കായുടെ ഭാഷ. പുതിയനിയമത്തിൽ ഹെബ്രായർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തോടു കിടപിടിക്കുന്നതാണു ലൂക്കായുടെ ശൈലി. ലൂക്കായെപ്പോലെ ഗ്രീക്കുഭാഷ ഇത്ര അനായാസമധുരമായി കൈകാര്യം ചെയ്ത സുവിശേഷകന്മാർ വേറെയില്ലെന്നു ജെറോം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പണ്ഡിതശൈലി വിട്ടു സാധാരണക്കാരുടെ ഭാഷയാണു ലൂക്കാ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതേസമയം, പാപിനിയായ സ്ത്രീ, മർത്തായും മറിയവും, എമ്മാവൂസിലേക്കുള്ള യാത്ര, നസറത്തിൽ യേശു നടത്തുന്ന നയപ്രഖ്യാപനപ്രസംഗം, നല്ല സമറിയാക്കാരന്റെയും ധൂർത്ത പുത്രന്റെയും ഉപമകൾ തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങൾ ശക്തവും സുന്ദരവുമായ ഗ്രീക്കുനിബന്ധനകൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളത്രേ. വാങ്മയരൂപങ്ങൾ വരച്ചുകാട്ടുന്നതിൽ അസാമാന്യപാടവം പ്രകടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് 6-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ലൂക്കാ ചിത്രകാരൻ എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

ലൂക്കാ ആധാരമാക്കിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ആദ്യഭാഗത്ത് സ്രോതസ്സുകളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ വായനക്കാർ ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും. മറ്റാളുകൾ എഴുതിയവയെ താൻ ആശ്രയിക്കുന്നതായി ലൂക്കാ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിലൊന്നു തീർച്ചയായും മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷമാണ്. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ അമ്പത്തഞ്ചു ശതമാനവും മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ തന്നെ. മത്തായി, മർക്കോസ്, ലൂക്കാ എന്നിവരുടെ സുവിശേഷങ്ങളിലെ സമവീക്ഷണപ്രശ്നം ഈ പാഠപദ്ധതിയിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നതല്ല. മറ്റു ചില ആദി ഉറവിടങ്ങളും ആധാരമാക്കിയിട്ടുണ്ട് മത്തായിയും ലൂക്കായും. ‘അജ്ഞാത ഉറവിടം’ എന്നാണു പണ്ഡിതന്മാർ അതിനെ വിളിക്കുന്നത്. എവിടെ, ആരിൽ നിന്നാണ് അതിന്റെ ഉദ്ഭവം എന്നു കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കുക വിഷമമായതിനാലാണ് അത് ഇപ്രകാരം അറിയപ്പെടുക. പശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ “Q” ഉറവിടം എന്ന് അതിനെ വിളിക്കുന്നു. ‘ഉറവിടം’ എന്നർത്ഥം വരുന്ന ‘Quelle’ എന്ന ജർമ്മൻ വാക്കിന്റെ ആദ്യാക്ഷരമാണു Q. മത്തായി ലൂക്കാ എന്നിവരുടെ സുവിശേഷങ്ങളിൽ 230 വാക്യങ്ങൾ സാമ്യമുള്ളവയായിരിക്കാൻ ഇതാണു കാരണം. മർക്കോസ്, Q എന്നീ രണ്ടു ഉറവിട

ങ്ങൾക്കു പുറമേ മറ്റൊന്നു കൂടെ ലൂക്കാ തേടിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതു വാമൊഴിയോ വരമൊഴിയോ എന്നറിഞ്ഞു കൂടാ. 'L' ഉറവിടം എന്നാണ് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുക. അതു ലൂക്കായുടെ സ്വന്തമായിരിക്കണം. അതിനാൽ ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ മൂന്നിലൊരു ഭാഗത്തിനു മർക്കോസിനോടോ 'Q' വിനോടോ കടപ്പാടില്ല. നല്ല സമറിയാക്കാരൻ (ലൂക്കാ 10:30-37), ധർമ്മപുത്രൻ (15:11-32), ഫരിസേയനും ചുങ്കക്കാരനും (18:9-14), ധനവാനും ലാസറും (16:19-31), സക്കേവൂസ് (19:1-10) ഉൾപ്പെടെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചില സുവിശേഷ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഈ ഭാഗത്താണു നാം കാണുന്നത്.

യേശുവിന്റെ ജീവിതസംഭവങ്ങൾ മർക്കോസിനെപ്പോലെ തന്നെ ലൂക്കായും ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ ക്രമീകരണത്തിനു മാറ്റം വരുത്താതെതന്നെ മർക്കോസിൽനിന്നു കടംകൊണ്ട ഭാഗങ്ങളിൽ ലൂക്കാ സ്വന്തമായി ചിലതു കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സുവിശേഷാരംഭത്തിൽ കാണുന്ന യേശുവിന്റെ ബാല്യകാലവിവരണമാണ് അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത് (1-2 അദ്ധ്യായങ്ങൾ). 6:20-8:3 ലും 9:51-18:14 ലിലും കാണുന്ന ജറുസലേം യാത്രാവിവരണവുമാണ് ഇതരഭാഗങ്ങൾ. മർക്കോസ് 6:45-8:26 ലെ വലിയോരു ഭാഗവും 9:41-10:12 ഉം ലൂക്കാ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. വിട്ടുകളഞ്ഞതും കൂട്ടിച്ചേർത്തതുമായ ഭാഗങ്ങൾ ഇനിയുമുണ്ട്. മൂന്നാമത്തെ സുവിശേഷകൻ മത്തായിയെ ആധാരമാക്കുന്നില്ലെന്നു പൊതുവേ എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ലൂക്കാ വെറുതെ എഴുതുകയോ നിലവിലുള്ളതു പരിഷ്കരിക്കുകയോ അല്ല ചെയ്യുന്നത്. രചനയിലും സംശോധയിലും അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന മനോധർമ്മവും ദൈവശാസ്ത്രാഭിമുഖ്യവും സൈദ്ധാന്തിക താല്പര്യങ്ങളും സുവിശേഷത്തിലുടനീളം കാണാൻ കഴിയും. ലൂക്കാ ഒരു സാഹിത്യകാരനായിരുന്നു; ചരിത്രകാരനും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്നു. സർവ്വോപരി മിശിഹായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രഘോഷകനും സുവിശേഷത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ചട്ടക്കൂട്ടിലും കാണാം, ലൂക്കായുടെ ദൈവശാസ്ത്രാഭിമുഖ്യം. പുതിയനിയമത്തിലെ രക്ഷാകരചരിത്ര ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരായിട്ടാണ് മൂന്നാമത്തെ സുവിശേഷകൻ അറിയപ്പെടുന്നത്.

രക്ഷാകരചരിത്രം മൂന്നു വ്യത്യസ്തഘട്ടങ്ങളുള്ള ഒരു മുന്നേറ്റമാണെന്നു ലൂക്കായ്ക്കറിയാമായിരുന്നു: പഴയനിയമകാലം, യേശുവിന്റെ കാലം, സഭയുടെ കാലം. രക്ഷാകരചരിത്രമെന്ന വിഷയത്തിനുള്ളിൽ സുവിശേഷകൻ യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയെ ഉൾക്കൊ

ഉള്ളിക്കുകയും ഗലീലി മുതൽ ജറുസലേംവരെ നീളുന്ന ഒരു പ്രയാണമാക്കി അതിനെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷ ഒരു 'വഴി'യായിരുന്നു, ജറുസലേത്തേക്കുള്ള ഒരു പ്രയാണമായിരുന്നു, എന്ന ലൂക്കായുടെ വീക്ഷണം ശരിവെക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്ന യാത്രാ പ്രമേയം. യേശുവിന്റെ ബാല്യകാലവിവരണത്തിൽ (1-2) യാത്രാപ്രമേയത്തിനു ശക്തമായ ഊന്നൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവിടെ വിവരിക്കുന്ന നാല് യാത്രകളിൽ രണ്ടിന്റെയും ലക്ഷ്യം ജറുസലേമാണ്. യേശുവിന്റെ പരസ്യ ജീവിത ചിത്രീകരണത്തിലും ജറുസലേത്തിനും ആ നഗരത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കും അതിയായ പ്രാധാന്യമാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. യേശു ജറുസലേത്തേക്ക് നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെയാണ് നീങ്ങുന്നത്. യേശുവിന്റെ വിധി നിർണ്ണയിക്കുന്ന ആ നഗരത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര വിവരിക്കാൻ സുവിശേഷത്തിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗം ലൂക്കാ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു (9:51-19:27). രക്ഷാകരതയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല സംഭവങ്ങളും - പീഡാസഹനം, മരണം, ഉത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആഗമനം, സഭയുടെ ഉദ്ഘാടനം - എല്ലാം നടക്കുന്നത് അവിടെയാണല്ലോ. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം അനുസരിച്ച് രക്ഷയുടെ സന്ദേശം ഭൂമിയുടെ അതിർത്തികളിലേക്ക് പോകുന്നത് അവിടെ നിന്നാണ് (24:47; അപ്പ. 1:8). 'അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ' എന്ന തന്റെ രണ്ടാം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവും ഇതുതന്നെ.

ദൈവപുത്രനും രക്ഷകനുമായിട്ടാണ് ലൂക്കാ യേശുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ വിഷയങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ നൽകുന്നതുകൊണ്ടാവും മർക്കോസിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി യേശുവിന്റെ മാനുഷിക വികാരങ്ങളെ ലൂക്കാ ഒഴിവാക്കുന്നത് (ലൂക്കാ 5:13; മർക്കോ 1:41; ലൂക്കാ 6:10, മർക്കോ 3:5; ലൂക്കാ 22:40, മർക്കോ 14:33-34 എന്നിവ താരതമ്യം ചെയ്യുക). യേശുവിന്റെ പ്രവാചക സ്വഭാവത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലുള്ള മറ്റൊരു സവിശേഷത. മറ്റു സുവിശേഷത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമായി അവിടുത്തെ ശുശ്രൂഷയുടെ പ്രവാചക സ്വഭാവം എടുത്തു കാണിക്കാൻ ലൂക്കാ പരിശ്രമിക്കുന്നു. തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തിൽതന്നെ കർത്താവിന്റെ ആത്മാവ് കൊണ്ടു യേശു നിറയുന്നു (4:1,14). ദൈവാരൂപിയാൽ നിറഞ്ഞ യേശുവാണ് നസ്രത്തിൽ വരുന്നതും സിനഗോഗിൽ ഏഴയ്ക്കു പുസ്തകം എടുത്ത് വായിക്കുന്നതും: "കർത്താവിന്റെ ആത്മാവ് എന്റെ മേലുണ്ട്... എന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുന്നു... എന്നെ അയ

ച്ചിരിക്കുന്നു” (ലൂക്കാ 4:18-19). “അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുന്നു”, “അയച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ പ്രവാചകനായുള്ള യേശുവിന്റെ അഭിഷേകത്തെയും ദൗത്യത്തേയുമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സിനഗോഗിൽ യേശു നില്ക്കുന്നതും (4:24,25), നസറത്തിൽ തിരസ്കൃതനാകുന്നതും (4:28-29) പ്രവാചക പാരമ്പര്യത്തിനനുസൃതമാണ്. നസറത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഈ തിരസ്കാരത്തിൽ ജറുസലേത്തു വെച്ചുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന അന്തിമമായ തിരസ്കാരത്തിന്റെ നിഴൽവീശി നില്ക്കുന്നതു കാണാം. “എന്തെന്നാൽ ജറുസലേമിനു പുറത്തു വെച്ച് ഒരു പ്രവാചകൻ നശിക്കുക സാധ്യമല്ല” (13:33).

രക്ഷ, രക്ഷയുടെ സാർവ്വത്രികത, ആഹ്ലാദം, മാനസാന്തരം, പ്രാർത്ഥന, പരിശുദ്ധാത്മാവ്, വഴി തുടങ്ങിയവയാണ് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ ചില പ്രധാന പ്രമേയങ്ങൾ.

ലൂക്കാ 1:1-4 ആമുഖം

നാലു സുവിശേഷകരിൽ ലൂക്കാ മാത്രമാണ് ഔപചാരികവും സാഹിത്യസുന്ദരവുമായ ഒരു ഉപക്രമത്തോടെ തന്റെ ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നത്. അക്കാലത്തെ ഗ്രീക്കു-റോമൻ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ക്ലാസിക്ക് ശൈലിയോടു കിടപിടിക്കുന്നതാണ് ലൂക്കായുടെ ശൈലി. സമകാലീന സാഹിത്യകൃതികൾക്കൊപ്പം ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിനും സ്ഥാനമുണ്ടെന്നാണു നിരൂപകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. തനിക്കുമുമ്പ് ക്രിസ്തുകഥ രചിച്ചവരോടുള്ള കടപ്പാട് അദ്ദേഹം അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടയാൾ മർക്കോസാണ്. “ആദിമുതൽ തന്നെ വചനത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷികളും ശുശ്രൂഷകന്മാരുമായിരുന്നവർ” (1:2) ഏല്പിച്ചുകൊടുത്ത പാരമ്പര്യങ്ങളോടു വിശ്വസ്തരായിരുന്നു ഈ രചയിതാക്കൾ എന്നു ലൂക്കാ വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്റെ വിവരണങ്ങൾക്കായാദം ദൃക്സാക്ഷികളായ അപ്പസ്തോലന്മാരും പ്രബോധകരുമാണെന്നും താൻ അവരെ ആശ്രയിക്കുകയാണെന്നും ലൂക്കാ ഏറ്റു പറയുന്നു. യേശുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ സത്യമാണെന്നും അതിനാൽ തന്റെ വിവരണം വിശ്വാസ്യമാണെന്നും അദ്ദേഹം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

സൂക്ഷ്മവും സമഗ്രവുമായ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമാണു തന്റെ സുവിശേഷമെന്നും സമ്പൂർണ്ണതയും കൃത്യതയുമാണ് അതിന്റെ സവിശേഷതകളെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പു നല്കുന്നു. ചിട്ടയായും ക്രമമായും ആണ് താൻ കാര്യങ്ങൾ പറയാൻ പോകുന്നത്- തന്റെ രചനക്ക് ആസ്പദമായ സംഭവങ്ങൾ ദൈവംവഴി സംഭവിച്ചവയോ അവിടുന്ന് നിറവേറ്റിയവയോ ആണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം (1:1).

യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷ, മരണം, ഉത്ഥാനം, എന്നീ സംഭവങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ദൈവികപദ്ധതിയുടെ നിറവേറലാണെന്നു ലൂക്കാ വിശ്വസിക്കുന്നു (cf ലൂക്കാ 4:21; 24:44; അപ്പ 1:16,25). അദ്ദേഹമെഴുതുന്നതു വെറും ചരിത്രമല്ല, യേശുവിൽ നിറവേറിയ രക്ഷയുടെ ചരിത്രമാണ്. സംഭവങ്ങൾ പൂർവ്വാപരക്രമത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുകയല്ല ലൂക്കായുടെ ലക്ഷ്യം. പ്രത്യുത സമൂഹനതമായ ഒരു ദൈവശാസ്ത്രലക്ഷ്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്. എന്തിനു താനീ സുവിശേഷമെഴുതുന്നു എന്നതിന് മുഖവുരയിൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതു നിന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വചനങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയെക്കുറിച്ചു നിനക്കു ബോധ്യം വരാനാണ് (1:4). ലൂക്കായുടെ കാലത്തെ സഭ പഠിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളുടെ സാധ്യതയെയും വിശ്വാസ്യതയെയുംകുറിച്ചു തെയോഫിലോസിനും മറ്റും ഉറപ്പു നൽകാനും ലൂക്കാ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു.

ലൂക്കായുടെ രണ്ടാമത്തെ ഗ്രന്ഥമായ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും യോജിക്കുന്നതാണീ മുഖവുര (cf അപ്പ 1:1-2) സുവിശേഷവും 'അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളും' ലൂക്കാ തന്നെ എഴുതി, തെയോഫിലസ് എന്നൊരു പ്രമുഖനു സമർപ്പിച്ചു. തെയോഫിലസ് ആരാണെന്നു നമുക്കറിയില്ല. രഹസ്യമായി ക്രിസ്തുമതപഠനം നടത്തിയ ഒരു വിശ്വാസി ആയിരുന്നിരിക്കണം. ക്രിസ്തുസംഭവം എന്ന സത്യം അറിയാൻ ആഗ്രഹമുള്ള എല്ലാവരെയും സംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ലൂക്കാ സുവിശേഷം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ലൂക്കാ 1:5-2:52 ബാല്യകാല വിവരണങ്ങൾ

യേശുവിന്റെ ബാല്യകാലമാണു ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ബാല്യകാലവിവരണത്തിനു മത്തായിയും രണ്ട് അദ്ധ്യായങ്ങൾ നീക്കിവെക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ യേശുവിന്റെ മാത്രമല്ല സ്നാപകയോഹന്നാന്റെ ബാല്യകാലവും ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്നു. സുവിശേഷത്തിലെ മറ്റദ്ധ്യായങ്ങളിൽനിന്നും അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഉള്ളടക്കവും ശൈലിയുമാണ് ഇവിടെ കാണുക. ഹെബ്രായ സംസ്കാരത്തിന്റേയും പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും ശക്തമായ സ്വാധീനം ഈ വിവരണത്തിൽ ദൃശ്യമാണ്. സ്നാപകൻ, യേശു എന്നിവരുടെ ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ച് അറമായ ഭാഷയിൽ നേരത്തെ ആരോ എഴുതിയ കാര്യങ്ങൾ ലൂക്കാ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പഴയനിയമ പശ്ചാത്തലം

പഴയനിയമത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായ ധാരാളം ഉദ്ധരണികൾ ഉള്ളതാണ് യേശുവിന്റെ ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മത്തായിയുടെ വിവരണം. വംശാവലിയൊഴിച്ച് ആ വിവരണം മുഴുവൻ അഞ്ചുകഥകളായി അദ്ദേഹം ക്രമീകരിച്ചു. ഓരോന്നിലുമുണ്ട് പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഉദ്ധരണി. എന്നാൽ ലൂക്കായുടെ രചനാരീതി ഇതല്ല. ലൂക്കായുടെ ആദ്യത്തെ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഒരു ഉദ്ധരണിയേ ഉള്ളൂ (2:23). ബാല്യകാല വിവരണങ്ങളിൽ ലൂക്കാ ചെയ്യുന്നതു പഴയനിയമ പ്രവചനങ്ങൾ നിറവേറിയത് എടുത്തു കാണിക്കുകയല്ല. എന്നിരുന്നാലും ലൂക്കാ പല സംഭവങ്ങളും പഴയനിയമ മാതൃകയിലാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. സ്നാപകന്റെയും (1:11-20) യേശുവിന്റെയും (1:2638) ജനനത്തേക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടറിയിപ്പുകളും ദൈവികാഹ്വാനത്തേയും ദൗത്യം ഭരമേൽപ്പിക്കലിനേയും കുറിക്കുന്ന പഴയനിയമ ഭാഗങ്ങളുമായി (പുറ 3:7-12; ന്യായ 6:11-18; ജറെ 1:4-10) ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സുഘടനമായ ഒരു രൂപമുണ്ട് ഈ കഥകൾക്ക്:

- 1 വിളി / പ്രത്യേക ദൗത്യത്തിനു ദൈവത്തിന്റെ ആഹ്വാനം.
- 2 തടസ്സം / വിളിക്കപ്പെട്ട ആളിന്റെ സന്ദേഹം.
- 3 തടസ്സം, സംശയം എന്നിവയുടെ നിവാരണം; ദൈവത്തിന്റെ സഹായ വാഗ്ദാനം.
- 4 അടയാളം ചോദിക്കുകയോ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

പഴയനിയമത്തിലെ മേൽപറഞ്ഞ ദൈവവിളി-വിവരണങ്ങളുടെ മാതൃകയിലാണ് ഈ രണ്ട് അറിയിപ്പുകളും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്-‘വിളി’ വിവരണങ്ങളുടെ പൊതുവായ ശൈലിയും ഘടനയും മുൾക്കൊള്ളുന്ന വേദേ അറിയിപ്പുകളുമുണ്ട് പഴയനിയമത്തിൽ (ഉൽപ17:1-18:15; ന്യായ 13:2-20). ഈ കഥകളും ലൂക്കായെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കണം. മറിയം എലിസബത്തിനെ സന്ദർശിക്കാൻ പോയ കഥ (1:30-45) യിൽ ആ യാത്ര, എലിസബത്തിന്റെ ആഹ്ലാദപ്രകടനം എന്നിവ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഓബദ് ഏദോമിന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്നു ജറുസലേമിലേക്കു വാഗ്ദാനപേടകം കൊണ്ടുപോയ കഥയ്ക്കു സമാന്തരമായിട്ടാണ് (സാമു 6:12-16). സാമുവേൽ 2:1-10 ൽ കാണുന്ന ഹന്നായുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു തുല്യമാണു മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതം (1:46-55) എന്നു പറയാം. മലാക്കിയുടെ പുസ്തകത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും ഇവിടെ സൂചിതമാണ് (മലാ 3:1 ഉം, ലൂക്കാ 1:17 ഉം തമ്മിലും, മലാ 4:5-6 ഉം ലൂക്കാ 1:16-17 ഉം

തമ്മിലും താരതമ്യം ചെയ്യുക). യേശുവിനെ ദേവാലയത്തിൽ കാഴ്ച വെക്കുന്ന സംഭവം വിവരിക്കുന്ന പ്രവചന ഗീതത്തിൽ (2:22-38), “നിങ്ങൾ തേടുന്ന കർത്താവ് ഉടൻ തന്നെ തന്റെ ആലയത്തിലേക്കു വരും” (മലാ 3:1) എന്ന മലാക്കിയുടെ പ്രവചനം പൂർത്തിയാകുന്നതു ലൂക്കാ കാണുന്നു (ലൂക്കാ 1-2 അദ്ധ്യായങ്ങളും ദാനിയേൽ 8:1-9:24 അദ്ധ്യായങ്ങൾ തമ്മിലുമുണ്ടു ചില ബന്ധങ്ങൾ).

മത്തായിയിലും ലൂക്കായിലും കാണുന്ന ബാല്യകാലവിവരങ്ങൾ

മത്തായിയിലും ലൂക്കായിലും കാണുന്ന ബാല്യകാലവിവരണങ്ങൾ (മത്താ 1-2; ലൂക്കാ 1-2) പലതുകൊണ്ടും വ്യത്യസ്തമാണ്:

1. സ്നാപകന്റെ ബാല്യത്തെക്കുറിച്ചു മത്തായി മൗനം പാലിക്കുമ്പോൾ, സ്നാപകന്റേയും യേശുവിന്റേയും ബാല്യകാലം സമാന്തരമായി ചിത്രീകരിക്കുകയാണു ലൂക്കാ.

2. മത്തായി രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ കാണുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ലൂക്കായിൽ ഇല്ല.

3. മത്തായിയിലും ലൂക്കായിലും ഭിന്നമാണ് യേശുവിന്റെ വംശാവലി വിവരണങ്ങൾ.

4. മത്തായി യൗസേപ്പിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു; ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടു സ്വീകരിക്കുന്നതു യൗസേപ്പാണ്. ലൂക്കായി ലാകട്ടെ മറിയത്തിനാണ് ദൈവികസന്ദേശം ലഭിക്കുന്നത്. മറിയത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നാണു യേശുവിന്റെ ബാല്യം ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്നതും.

5. ബേത്ലെഹേം യൗസേപ്പിന്റേയും മറിയത്തിന്റേയും സ്ഥലമായിരുന്നെന്നും ചില പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങൾ മൂലമാണ് അവർ നസറത്തിലേക്കു താമസം മാറ്റിയതെന്നും മത്തായി പറയുമ്പോൾ, അവരുടെ നഗരം നസറത്താണെന്നും കാനേഷുമാരിക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ് അവർ ബേത്ലെഹേമിൽ പോയതെന്നും ലൂക്കാ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

6. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ മത്തായി 2 ലെ കാര്യങ്ങളില്ലാത്തതുപോലെ, യേശുവിന്റെ ബാല്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചില സംഭവങ്ങളും മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതം, സഖറിയായുടേയും ശിമയോന്റേയും പ്രവചനഗീതങ്ങൾ എന്നിവ മത്തായിയിലുമില്ല. ഓരോ സുവിശേഷകന്റേയും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാടാണിതിനു കാരണം എന്നു കരുതിയാൽ മതി.

ഇത്രയും വൈധർമ്യങ്ങൾക്കിടയിലും ബാല്യകാലവിവരണത്തിൽ രണ്ടു പേരിലും ചില സാധർമ്യങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. രണ്ടു സുവിശേഷകന്മാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള അടിസ്ഥാന വിവരങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

1. ദാവീദിന്റെ വംശത്തിൽപ്പെട്ട ജോസഫ് എന്ന പുരുഷനുമായി മറിയം എന്ന കന്യക വിവാഹനിശ്ചയം ചെയ്തിരുന്നു.

2. കർത്താവിന്റെ മാലാഖ വന്ന് മറിയം ഗർഭം ധരിക്കാൻ പോകുന്ന വിവരവും ജനിക്കുന്ന ശിശുവിന് ഇടേണ്ട പേരും അവന്റെ ദൗത്യവും അറിയിക്കുന്നു.

3. കന്യാത്വം നഷ്ടപ്പെടാതെ മറിയം പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ഗർഭം ധരിക്കുന്നു.

4. ഹേറോദേസിന്റെ കാലത്ത് മറിയം ബേത്ലെഹെമിൽ വെച്ച് യേശുവിനെ പ്രസവിക്കുന്നു.

5. തിരുക്കുടുംബം നസറത്തിൽ താമസമുറപ്പിക്കുന്നു.

നിലവിലുള്ള ഈ പാരമ്പര്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി തികച്ചും സ്വതന്ത്രമായിട്ടാണു മത്തായിയും ലൂക്കായും യേശുവിന്റെ ബാല്യകാല വിവരണം നടത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ലൂക്കാ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ

ചില കാര്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയാണ് ലൂക്കാ യേശുവിന്റെ ബാല്യകാലം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. തുടർന്നുള്ള സുവിശേഷഭാഗങ്ങളിൽ അവയ്ക്കു മതിയായ ഊന്നൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

1. പരിശുദ്ധാത്മാവ്

ചിലയാളുകൾ “പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിറയപ്പെടുന്നു” (ലൂക്കാ 1:15, 42, 67). ശിമയോനും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അരുളപ്പാടാണടാകുന്നു (2:26), പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രചോദിതനാകുന്നു (2:27). മറിയം പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പുരിതയാകുന്നു (1:35).

2. ദൈവാലയം

മൂന്നു സംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നതു ദൈവാലയത്തിലാണ്: യോഹന്നാന്റെ ജനനം അറിയിക്കുന്നതും (1:8-23), ശുദ്ധീകരണവും കാഴ്ചവെപ്പും (2:22-38) നടത്തുന്നതും യേശുവിനെ കണ്ടെത്തുന്നതും (2:41-52).

3. പ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും

പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആരാധനയുടെയും രംഗങ്ങളോടെയാണ് സുവിശേഷം ആരംഭിക്കുന്നത് (1:8-10). വിവരണങ്ങളിൽ മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥനയും ദൈവസ്തുതിയും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

4. ജറുസലേത്തേക്കുള്ള യാത്ര

ഇതു ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഒരു വിഷയമാണ്. ആദ്യത്തെ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ജറുസലേത്തേക്കു പല യാത്രകളുണ്ട് (2:23, 41-42, 45).

5. സന്തോഷം, സമാധാനം

മിശിഹായുഗത്തിന്റെ ആരംഭം കുറിക്കുന്ന സമാധാനവും സന്തോഷവും ഈ വിവരണങ്ങളിലെല്ലാം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു (ലൂക്കാ 1:14, 44, 47, 58, 2:10, 14, 29). രക്ഷ, യേശു എന്ന രക്ഷകൻ, രക്ഷയുടെ സാർവ്വത്രികത തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളും ആദ്യത്തെ ഈ രണ്ടു അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയും.

സുഘടിതമായ ഒരു ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിലാണു ലൂക്കാ സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നത്. രണ്ടു പേജുകളിലായി വരയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു ചിത്രം പോലെ ഒന്നും രണ്ടും അദ്ധ്യായങ്ങൾ സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മറിയത്തിന്റെ സന്ദർശനം എന്ന വിജാഗരിയിൽ സംയോജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് ഈ ചിത്രങ്ങൾ. മംഗല വാർത്തകളുടേയും ജനനങ്ങളുടേയും ചിത്രങ്ങളാണിങ്ങനെ സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

A മംഗല വാർത്തകളുടെ ചിത്രം (1:5-56)

യേശു	യോഹന്നാൻ
യേശുവിന്റെ ജനനം അറിയിക്കുന്നു. (1:26-38).	യോഹന്നാന്റെ ജനനം അറിയിക്കുന്നു (1:5-25).
മാതാപിതാക്കളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു	മാതാപിതാക്കളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
മാലാഖയുടെ ആഗമനം	മാലാഖയുടെ പ്രത്യക്ഷം
മറിയത്തിന്റെ ധർമ്മസങ്കടം അറിയിപ്പ്	സഖറിയായുടെ ധർമ്മസങ്കടം അറിയിപ്പ്
മറിയത്തിന്റെ ചോദ്യം	സഖറിയായുടെ ചോദ്യം
നൽകപ്പെട്ട അടയാളം	നൽകപ്പെട്ട അടയാളം
മാലാഖ അപ്രത്യക്ഷനാകുന്നു	സഖറിയാ മടങ്ങുന്നു

(സന്ദർശനവും മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതവും അനുബന്ധസംഭവം ലൂക്കാ 1:39-56)

B ജനനങ്ങളുടെ ചിത്രം

യോഹന്നാൻ	യേശു
യോഹന്നാന്റെ ജനനം 1:57-58	യേശുവിന്റെ ജനനം 2:1-20
ജനനത്തിൽ ആഹ്ളാദം	ജനനത്തിൽ ആഹ്ളാദം
സ്തോത്രഗീതത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശനം	മാലാഖയുടെ സ്തുതിഗീതം
പരിച്ഛേദനം, നാമകരണം	പരിച്ഛേദനം, നാമകരണം
പ്രവാചകനായി വരുന്നത് (1:59-79)	രക്ഷകനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് 2:21-40
സഖറിയാസിന്റെ പ്രവചനഗീതം	ഗീതം (2:28-35)
ഉപസംഹാരം: യോഹന്നാന്റെ വളർച്ച	ഉപസംഹാരം: യേശുവിന്റെ വളർച്ച

(ദേവാലയത്തിൽ വെച്ചു യേശുവിനെ കണ്ടെത്തുന്നത് അനുബന്ധസംഭവം 2:41-52)

യേശുവിന്റേയും യോഹന്നാന്റേയും കഥകളിൽ സാധർമ്യ വൈധർമ്യങ്ങളുടെ സമാനത കാണാൻ കഴിയും. യോഹന്നാനും യേശുവും ദൈവികപദ്ധതിയിൽ അന്യോന്യബന്ധമുള്ളവരാണെന്നു കാണിക്കുക മാത്രമല്ല, യേശുവാണു വലിയവൻ എന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു ഈ സമാനത. ദൈവികമായ ഇടപെടലുണ്ടാ യെങ്കിലും യോഹന്നാന്റേതു തികച്ചും സ്വാഭാവിക ജനനമായിരുന്നു. അത്ഭുതകരമായിരുന്നു യേശുവിന്റെ ജനനം; കന്യക ഗർഭം ധരിച്ചുള്ള ജനനം. ഗർഭാവസ്ഥയിലും യേശുവാണു വലിയവൻ; യോഹന്നാൻ മിശിഹായ്ക്കു മുന്നോടിയാണ്. ഗർഭത്തിൽത്തന്നെ യേശു ദൈവപുത്രനാണ്. യോഹന്നാനേക്കാൾ യേശുവിനുള്ള ഉൽക്കർഷണം കാണിക്കുകയാണ് ഈ താരതമ്യപരാമർശനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

1:5-25 യോഹന്നാന്റെ ജനന അറിയിപ്പ്

യേശുവിന്റെ മുന്നോടിയാകാൻ പോകുന്ന യോഹന്നാന്റെ ജനനത്തേക്കുറിച്ചുള്ള അറിയിപ്പാണു ലൂക്കാ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ആദ്യ സംഭവം. ഇതിനു മൂന്നു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്: ഉപക്രമം (1:5-7), അറിയിപ്പ് (1:8-20) ഉപസംഹാരം (1:21-25). ഉപക്രമ വാക്യങ്ങളിൽ (1:5-7) കഥാന്തരീക്ഷം നമുക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്ന ചില പരാമർശനങ്ങളുണ്ട്. “യൂദയാരാജാവായ ഹേറോദേസിന്റെ കാലത്ത്” എന്ന കാലസമയസൂചനകൾ വളരെ പൊതുവാണ്. കാരണം, ഹേറോദേസ്

യുദയാ (പലസ്തീന) മുഴുവൻ ഭരിച്ചിരുന്നു; ബി.സി 37 മുതൽ ബി.സി 4 വരെയായിരുന്നു കാലം. യോഹന്നാന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ പേരു പറയുന്നു: എലിസബത്തും സഖരിയായും . അവർ യഥാക്രമം അഹറോൻ, അബിയാ എന്നീ പുരോഹിതരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽപ്പെടുന്നവരാണെന്നും (1:5) അവർ ദൈവികനിയമങ്ങളോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയിരുന്നവരാണെന്നും കാണിക്കാൻ അവർ നീതിനിഷ്ഠരും കുറ്റമറ്റവരുമാണെന്നും (1:6) എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരുടെ സന്താനമില്ലായ്മ ദൈവത്തിന്റെ അപ്രീതിയുടെ ഫലമാണെന്ന് ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണിങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് (ഉൽപ 30:2). യഹൂദമതത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ലവരും നീതിനിഷ്ഠരായിരുന്നു അവർ. അതിനാൽ സദ്‌വാർത്ത സ്വീകരിക്കാൻ അവർ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ചരിത്രത്തിൽ അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന ദൈവരക്ഷയുടെ തുടർച്ചയാണിവിടെ ലൂക്കാ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. അബ്രാഹത്തിന്റേയും സാറായുടേയും (ഉൽപ 18:11) ഹന്നായുടേയും (1 സാമു 1:2) അവസ്ഥ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ആ ദമ്പതികളുടെ വാർദ്ധക്യത്തേയും എലിസബത്തിന്റെ വന്ധ്യതയേയും കുറിച്ചുള്ള വിവരണം. ഇസഹാക്ക്, സാമുവേൽ എന്നിവരുടെ ജനനത്തിലുണ്ടായ ദൈവികമായ ഇടപെടൽ വിവരിക്കുന്നതിന് ഇത് കളമൊരുക്കുന്നു (1:8-20). ഉദാരമായ ഇടപെടലുകളിലൂടെ വാർദ്ധക്യം, വന്ധ്യത എന്നിവയെ ദൈവം കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നു. തന്മൂലം അവർക്ക് ജനിക്കുന്ന ശിശു ദൈവകൃപയുടെ ദാനം തന്നെ.

1:8-20 ൽ സ്നാപകന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മംഗളവാർത്ത വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ജറുസലേം ദേവാലയത്തിൽ, പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആരാധനയുടെയും അന്തരീക്ഷത്തിലാണതു നടന്നതെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധേയം (1:8-9). ജറുസലേം ദൈവാലയം, പ്രാർത്ഥന, ആരാധന എന്നിവയോടെ തുടങ്ങുന്ന സുവിശേഷം, അവസാനിക്കുന്നതും അതേ ദൈവാലയത്തിൽ നടന്ന പ്രാർത്ഥനയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്: അവർ അവനെ ആരാധിച്ചു; അത്യന്തം ആനന്ദത്തോടെ ജറുസലേമിലേക്കു മടങ്ങി. അവർ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് സദാ സമയവും ദൈവാലയത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി (24:52-53). മുസ് നാം കണ്ടതുപോലെ ലൂക്കായ്ക്ക് ജറുസലേം ദൈവശാസ്ത്രപരമായി പ്രാധാന്യമുള്ള സ്ഥലമാണ്. അവിടെ വിശുദ്ധ സ്ഥലത്ത് ധൂപാർപ്പണം നടത്തുവാനുള്ള അവകാശം അപൂർവ്വമായി മാത്രം കിട്ടുന്ന ഒരു ബഹുമതിയായിരുന്നു; ഒരു പുരോഹിതന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവവും. ഇരുപത്തിനാലു

ഗണങ്ങളായി ദൈവാലയത്തിൽ ധാരാളം പുരോഹിതന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ പൗരോഹിത്യധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന് കുറിയിട്ടാണ് ആളുകളെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത് (1:9). ദൈവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ധൂപപ്രാർത്ഥന നടത്താൻ സഖറിയായ്ക്ക് നറുക്കുവീണത് വീണ്ടും ഉണ്ടായ ദൈവിക ഇടപെടലാണ് കാണിക്കുക. മാലാഖയുടെ അരുളപ്പാട് ഉണ്ടായത് ധൂപാർപ്പണ സമയത്തായിരുന്നല്ലോ.

ഈ മംഗലവാർത്താവിവരണം (1:11-20) പഴയനിയമത്തിലെ ദൈവവിളി വിവരണങ്ങളിൽനിന്നു പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട് (cf ന്യായ 13:2-20; പുറ 3:7-12; ന്യായ 6:11-24; ജറെ 1:4-10). ഈ കഥ കൾക്ക് സുഘടിതമായ ഒരു രൂപശിൽപ്പം ഉണ്ടെന്ന് നേരത്തേ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ചരിത്രത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ ഇടപെടലുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഒരേ രീതിയിൽ ആണെന്ന് ഈ പഴയനിയമാനുസ്മരണത്തിലൂടെ ലൂക്കാ സമർത്ഥിക്കുന്നു (1:26-38). മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാപദ്ധതി തുടർച്ചയായ ഒരു മുന്നേറ്റമാണ്. സഖറിയായ്ക്കുണ്ടായ ഭീതി (1:12-13) പ്രകൃത്യാതീത ശക്തികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം മനുഷ്യരിൽ സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രതികരണം തന്നെ. ആ ഭീതി അകറ്റിയശേഷം, സഖറിയായ്ക്കും എലിസബത്തിനും ഒരു ശിശു ജനിക്കുമെന്നു മാലാഖ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ആ ശിശുവിന്റെ പേരും ഭാവിയിൽ അവൻ വഹിക്കേണ്ട ദൗത്യവും (1:13-17) സ്വർഗ്ഗദൂതൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ശിശുവിന് ദൈവം നിശ്ചയിച്ച പേര്, 'ദൈവം കാരുന്നുവാൻ' എന്നോ 'ദൈവം കരുണകാട്ടി' എന്നോ അർത്ഥമുള്ള 'യോഹന്നാൻ' എന്നാണ്. തന്റെ ജനതയുടെമേൽ ദൈവകൃപ പുതുതായി ഉദയം ചെയ്യും; ജനിക്കാൻ പോകുന്ന ശിശു ദൈവത്തിന്റെ കരുണാപദ്ധതിയ്ക്കുള്ളിൽനിന്ന് വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യും; ആ ശിശുവിന്റെ ജനനത്തിൽ ആനന്ദവും സന്തോഷവും ആഹ്ലാദവുമുണ്ടാകും (1:14). വിളംബംവിനാ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ പോകുന്ന ദൈവകാരുന്നുത്തിന്റെ മിശിഹായുഗത്തിനുള്ള ഒരു സവിശേഷതയായിവേണം ഈ ആഹ്ലാദത്തെ കാണുവാൻ (1:77-79).

1:15 ൽ യോഹന്നാന്റെ മഹത്വത്തേയും അദ്ദേഹം നയിക്കാൻ പോകുന്ന ഋഷിതുല്യവും ദൈവാരൂപിസമൃദ്ധവുമായ ജീവിതത്തേയും കുറിച്ചു മാലാഖ പറയുന്നു. വീഞ്ഞോ ലഹരിപദാർത്ഥമോ ഉപയോഗിക്കാത്തവൻ എന്നതുകൊണ്ട് നസീർവ്രതം എടുത്ത (സംഖ്യ 6:2-3; ന്യായ 13:3-5 1 സാമു 1:11) സാംസൺ, സാമുവൽ എന്നിവരെപ്പോലെ കർത്താവിനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവൻ എന്നു

വേണം അർത്ഥമാക്കാൻ. ലഹരിപാനീയങ്ങൾ ഒന്നും ഉപയോഗിക്കയില്ലാത്ത യോഹന്നാൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകരുപിയാൽ, പരിശുദ്ധാരുപിയാൽ നിറയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രവാചകദൗത്യം ഇസ്രായേൽ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു തിരിയുന്നതിനും മാനസാന്തപ്പെടുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. ഏലിയാ പ്രവാചകന്റേതിനു തുല്യമായ സ്ഥാനമാണ് യോഹന്നാന്റേത് എന്നു തുടർന്നു വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നു. ഏലിയായെപ്പോലെ യോഹന്നാനും “കർത്താവിനുമുമ്പേ നടക്കേണ്ട”വനാണ് (cf മലാക്കി 2:6; 3:1,2,3; 4:5-6; പ്രഭാ 48:10). ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും അരുപിയും കൊണ്ട് അനുഗ്രഹീതനായ യോഹന്നാൻ പുതിയൊരു ഏലിയായെപ്പോലെ കർത്താവിന്റെ മുമ്പേ പോകും.

സഖറിയായുടെ സന്ദേശം (1:18) ദൈവിക വാഗ്ദാനം നവീകരിക്കുന്ന ഒരു അടയാളത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തീവ്രമായ അഭ്യർത്ഥനയായിട്ടെടുത്താൽ മതി. പഴയനിയമത്തിലെ ഇത്തരം കഥകളിലും (ഉൽപ 17:17-18; 18:10-14; ന്യായ 6:36-40; 2 രാജാ 20:8-11) ഇതുപോലുള്ള പ്രതികരണങ്ങൾ കാണാം. അവ ആക്ഷേപമോ ധിക്കാരമോ ആയി കാണേണ്ടതില്ല. മാത്രവുമല്ല ചോദിക്കുമ്പോൾ അടയാളം കിട്ടാറുമുണ്ട്. ദൈവം വാഗ്ദാനം നിറവേറ്റും എന്നു കാണിക്കാൻ നൽകപ്പെട്ട അടയാളമാണു സഖറിയായുടെ മുകത. ദൈവദൂതനെ സംശയിച്ചതിനുള്ള ശിക്ഷയായും അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം.

പെട്ടെന്നു സംസാരശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് പുരോഹിതസാധാരണമായ ആശീർവാദം നൽകാൻ സഖറിയായ്ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. സഖറിയായ്ക്കുണ്ടായ ദർശനത്തിന്റെ അടയാളമോ ഫലമോ ആയി ഈ മുകതയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാത്തുനിന്ന ജനത്തിനു കഴിഞ്ഞു (1:22). ദാനിയേലിനും ഇതുപോലൊരു ദർശനമുണ്ടായി (ദാനി 9:21). ഗബ്രിയേലിനെ ദർശനത്തിൽ കണ്ടതിനെ തുടർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടു (ദാനി 10:15-26). എലിസബത്ത് അഞ്ചുമാസം മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് അകന്നു കഴിഞ്ഞതും (1:24) സഖറിയായുടെ മുകതയും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായ ദൈവികമായ ഇടപെടൽ കുറേനാളത്തേക്കു മറയ്ച്ചുവയ്ക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നു. യോഹന്നാന്റെ ജനനത്തിലും നാമകരണത്തിലും ഉണ്ടായ (1:57-66) ദൈവിക ഇടപെടലിന്റെ അടയാളമായിരുന്നു സഖറിയായുടെ നാവു സ്വതന്ത്രമായ സംഭവം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളും അയൽക്കാരും ഇതിൽ വളരെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഈ രംഗസജ്ജീകരണത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കണം സഖറിയായുടെ മുകത, ശിശു ജനിച്ചിട്ട് എട്ടുദിവസം കഴിയുന്നതുവരെ, അതായതു

ബന്ധുക്കളും അയൽക്കാരും പരിച്ഛേദനകർമ്മത്തിന് എത്തുന്നതുവരെ തുടർന്നത്.

എലിസബത്തു മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് അഞ്ചുമാസം അകന്നു താമസിച്ച് കാര്യം കഥാന്ത്യത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ഗതിയിൽ ഇത് അനിവാര്യമായി. കാരണം അഞ്ചുമാസംകഴിഞ്ഞു, എലിസബത്തിന്റെ ഗർഭം മറിയത്തിന് ഒരു അടയാളമായി മാലാഖ പ്രഖ്യാപിക്കണം. ആറാംമാസം (1:26,36) മാലാഖ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുമുമ്പു മറിയം ഇക്കാര്യം അറിയാത്തതിനു കാരണം, എലിസബത്തിന്റെ അകന്നു മാറിയുള്ള ജീവിതമായിരുന്നുവെന്നു ലൂക്കാ വിശദീകരിക്കുന്നു. വാഗ്ദാനം നിറവേറ്റിയതിനും വന്ധ്യയുടെ അപമാനത്തിൽനിന്നും ദൈവം തന്നെ രക്ഷിച്ചതിനും എലിസബത്ത് അവിടുത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതും വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈഭാഗം (1:25) ലൂക്കാ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്.

1:26-38 മറിയത്തിന്റെ മംഗലവാർത്ത

ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ ശേഷിച്ചഭാഗത്തുതന്നെ മറിയത്തിന്റെ മംഗലവാർത്ത വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ലൂക്കായുടെ അതുല്യ രചനാവൈഭവത്തിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമായിട്ടാണ് ഇതു പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. യോഹന്നാന്റെ ജനനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവിനെ അറിയിച്ച അതേ രീതി, പഴയനിയമശൈലിയും സംവിധാനഭംഗിയും-അതാണു നാം ഇവിടെ കാണുക. യേശു കന്യകയുടെ ഗർഭഫലമാണെന്ന നിലവിലുള്ള പാരമ്പര്യം വായനക്കാരെ അറിയിക്കാനുള്ള ഉത്സാഹമായിരിക്കും ഇതിനു കാരണം. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിലും യേശുവിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമ്പരാഗത വിശ്വാസം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. മത്തായിയിൽ അറിയിപ്പു കിട്ടുന്നത് യൗസേപ്പിനാണെന്നു മാത്രം (മത്താ 1:18-25).

ആമുഖവാക്യങ്ങൾ

26, 27 വാക്യങ്ങളാണ് അറിയിപ്പിന്റെ പ്രാരംഭ വാക്യങ്ങൾ. കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ സൂചനവഴി രണ്ട് അറിയിപ്പുസംഭവങ്ങളും ലൂക്കാ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. 1:26 ൽ പരാമർശിക്കുന്ന ആറുമാസം എലിസബത്തിന്റെ ഗർഭത്തിന്റെ ആറാം മാസമാണ്. രണ്ടു കഥകളിലും ഗ്രന്ഥിയേലാണ് സ്വർഗ്ഗീയദൂതൻ. കഥ രണ്ടും ഇങ്ങനെ കൂട്ടിയിണക്കുന്നതുവഴി യോഹന്നാന്റെയും യേശുവിന്റെയും ഭാവിശുശ്രൂഷകളെ ബന്ധിപ്പിക്കുകയാണു ലൂക്കാ.

അറിയിപ്പുകളെക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടു വിവരണങ്ങളിലും കാര്യമായ വ്യത്യാസം കാണാനുണ്ട്. യോഹന്നാന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള

അറിയിപ്പ് പിതാവായ സഖറിയായോടാണ്. രംഗം ജറുസലേം ദേവാലയം (1:5-25). പുരോഹിത ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവരും പ്രായമേറിയവരുമായിരുന്നു യോഹന്നാന്റെ മാതാപിതാക്കൾ. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ദൈവം നൽകിയ മറുപടിയാണ് ആ ശിശു (1:13) മനുഷ്യസാധാരണമായ രീതിയിലാണ് എലിസബത്ത് ഗർഭം ധരിച്ചത് (1:23-24). എന്നാൽ ഇതിനു വിപരീതമാണു യേശുവിന്റെ ജനനത്തേക്കുറിച്ചുള്ള അറിയിപ്പ്. നസറത്തിലെ വീട്ടിൽവെച്ച് മാലാഖ മറിയത്തിനാണു സന്ദേശം നൽകിയത്. ദാവീദിന്റെ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവനായ യൗസേപ്പുമായി വിവാഹനിശ്ചയം നടത്തിയ കന്യകയാണു മറിയം. വിവാഹനിശ്ചയം കഴിഞ്ഞതിനാൽ നിയമപരമായി മറിയവും ആ ഗോത്രത്തിൽപ്പെടുന്നു. ആരുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമല്ല യേശു. ദൈവംതന്നെയാണ് ഇവിടെ മുൻകയ്യെടുക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ഇടപെടലുകളൊന്നും കൂടാതെ, ദൈവത്തിന്റെ അത്യപൂർവ്വമായ സർഗ്ഗവൈഭവത്തിന്റെ ഫലമായി, മറിയം ഗർഭം ധരിച്ചു. മറിയം കന്യകയാണെന്നു ലൂക്കാ രണ്ടുതവണ പറയുന്നുണ്ട് (1:27). തുടർന്നുള്ള വിവരങ്ങളിലും ഇക്കാര്യം ആവർത്തിക്കുന്നു. മറിയത്തിന്റെ കന്യകാത്വത്തെക്കുറിച്ചു നിലവിലുള്ള പാരമ്പര്യമാണ് മത്തായിയും ഉപയേഹിക്കുന്നത് (മത്താ.1:18-25). മറിയം യൗസേപ്പിനു വിവാഹവാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു ലൂക്കായും മത്തായിയും പറയുന്നു (ലൂക്കാ 1:27; മത്താ 1:18). യഹൂദമതാചാരമനുസരിച്ച് ഒരു കൊല്ലമാണ് വിവാഹവാഗ്ദാനകാലം. അക്കാലത്തു മാതാപിതാക്കളുടെ കൂടെയാണു പെൺകുട്ടിയുടെ താമസം. മറിയം വിവാഹ വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതേയുള്ളൂ. വിവാഹിതയായിരുന്നില്ല; ഭർത്താവിനോടൊത്തു ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നുമില്ല.

മാഗലവാർത്ത

മാലാഖ മറിയത്തെ സമീപിച്ച് അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു. ‘മറിയമേ’ എന്നല്ല, “ദൈവകൃപനിറഞ്ഞവളേ” എന്ന് സംബോധന ചെയ്ത ശേഷമാണു മാലാഖ സ്വസ്തി പറയുന്നത് (1:28). “സ്വസ്തി”, “കൃപനിറഞ്ഞ” എന്നീ പദങ്ങളുടെ ഗ്രീക്കു തത്സമം ഒന്നുതന്നെ. മറിയത്തിനു ദൈവകൃപലഭിച്ചു എന്നു കാണിക്കാൻ രണ്ടു പദവും ഒന്നിച്ചുപയോഗിച്ചു എന്നു മാത്രം. ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രത്യേകം കൃപലഭിച്ചവളായിട്ടാണു മറിയം സംബോധന ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. “കൃപനിറഞ്ഞവളേ” എന്ന സംബോധനകൊണ്ട് ദൈവം അവളെ മിശിഹായുടെ, ദൈവപുത്രന്റെ, അമ്മയെന്ന അപൂർവ പദവി ഏറ്റെടുക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു മാലാഖ വ്യക്തമാക്കുന്നു

(1:31). മറിയത്തിനു കൈവന്നിരിക്കുന്ന അനുഗൃഹീത അവസ്ഥയാണ് അഭിവാദനത്തിലും സൂചിതമായിരിക്കുന്നത്. അറിയിപ്പുകളുടെയും വിളികളുടെയും പഴയനിയമ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം “കർത്താവ് നിന്നോടുകൂടെ” എന്ന പ്രയോഗം മനസ്സിലാക്കാൻ. ദൈവികപദ്ധതികൾ നിറവേറ്റാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടയാളിനു ദൈവസഹായവും ദൈവസാന്നിധ്യവും ലഭിക്കുമെന്ന ഉറപ്പാണ് അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത് (cf ന്യായം 6:12). അഭിവാദനത്തിന്റെ വിവക്ഷിതാർത്ഥം ഓർക്കുമ്പോൾ, പരിഭ്രമവും അസ്വാസ്ഥ്യവും ഉണ്ടാവുക സ്വാഭാവികം തന്നെ (1:29). കൃപനിറഞ്ഞവൾ എന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്ന് “നീ ദൈവസന്നിധിയിൽ കൃപകണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു” (1:30) എന്ന അടുത്തവാക്യത്തിൽ വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

മറിയം കണ്ടെത്തിയ കൃപയുടെ രൂപമെന്തെന്ന് 31-ാം വാക്യത്തിൽ വിശദമാക്കുന്നു. “നീ ഗർഭം ധരിച്ചിട്ട്... ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിക്കും. അവൻ യേശു എന്നു പേരിടണം” (cf ഉൽപ 16:11; ന്യായം 13:3:5). യേശു എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം (ദൈവം രക്ഷിക്കുന്നു) മത്തായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട് (മത്താ 1:21), പക്ഷേ ലൂക്കാ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ല.

അത്യുതകരമായ ഗർഭധാരണവും യേശുവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളുമാണു ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളായാണ് ഈ ദിവിധവ്യക്തിത്വം അറിയിക്കുന്നത്. (1) ദാവീദു ഗോത്രജനായ മിശിഹാ എന്ന സ്ഥാനവും വ്യക്തിത്വവും. മിശിഹാ ദാവീദിന്റെ പുത്രനായിരിക്കുമെന്ന യഹൂദവിശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയും ദാവീദിന് നാഥാൻ പ്രവാചകൻ നൽകുന്ന വാഗ്ദാനത്തിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് (2 സാമു 7). ഇസ്രായേലിനെ ദാവീദിന്റെ വംശജൻ അനന്തകാലം ഭരിക്കുമെന്നായിരുന്നു നാഥാന്റെ വാഗ്ദാനം. 1:32-33 ൽ ഈ വാഗ്ദാനമാണു മാലാഖ വ്യക്തമായും അനുസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം

ലൂക്കാ 1 അറിയിപ്പ്

വാക്യം

32. അവൻ വലിയവനായിരിക്കും; അത്യുന്നതന്റെ പുത്രനെപ്പോലെ വിളിക്കപ്പെടും. അവന്റെ പിതാവായ ദാവീദിന്റെ സിംഹാസനം ദൈവമായ കർത്താവ് അവന് കൊടുക്കും.

2 സാമുവൽ 7 പ്രവചനം

വാക്യം

9. ഞാൻ നിന്നെ മഹാനാക്കും.
14. അവൻ (ദാവീദിന്റെ പുത്രൻ) എന്നിക്കു പുത്രനായിരിക്കും.
13. അവന്റെ രാജസിംഹാസനം ഞാൻ എന്നേയ്ക്കും സ്ഥിരപ്പെടുത്തും.

33. യാക്കോബിന്റെ ഭവനത്തിനു മേൽ അവൻ എന്തായാലും ഭരണം നടത്തും. അവന്റെ രാജ്യത്തിന് അവസാനമുണ്ടാവുകയില്ല.

16. നിന്റെ കുടുംബവും രാജ്യവും എന്റെ മുമ്പിൽ സ്ഥിരമായിരിക്കും.

‘വിളി’ വിവരങ്ങളിലും അറിയിപ്പുകൾകളിലും കാണുന്നമാതിരി തന്നെ (cf 1:18), “ഞാൻ പുരുഷനെ (ഭർത്താവിനെ) അറിയുന്നില്ലല്ലോ പിന്നെ ഇതെങ്ങനെ സംഭവിക്കും?” എന്നു മറിയം ചോദിച്ചു. ‘അറിയുക’ എന്നാൽ അനുഭവിച്ചറിയുക എന്നാണു പൊതുവേ ബൈബിൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത്; ലൈംഗികമായ, ഭാര്യ ഭർത്താക്കന്മാരെ നിലയിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അറിവ് (cf ഉൽപ 19:18; ന്യായ 11:39; മത്താ 1:25). എനിക്കു പുരുഷനുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല എന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. തന്റെ കന്യകാത്വം (ലൂക്കാ 1:27) സ്ഥിരീകരിക്കുകയാണിവിടെ മറിയം. ദൈവത്തിന്റെ അപൂർവമായ പ്രവൃത്തി എന്തെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഈ ചോദ്യം മാലാഖയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

2. യേശുവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിയിപ്പിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗം മറിയത്തിന്റെ ഈ വാക്കുകളോടെ തുടങ്ങുന്നു. വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ശിശു ദാവീദുവംശജനായ മിശിഹായോ ദാവീദുപുത്രനോ മാത്രല്ല; ദൈവപുത്രനാണ് (1:35). “ജനിക്കാൻ പോകുന്ന ശിശു ... ദൈവപുത്രനെന്നു വിളിക്കപ്പെടും”. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാലുള്ള യേശുവിന്റെ കന്യാജനനം 35-ാം വാക്യത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “പരിശുദ്ധാത്മാവു നിന്റെ മേൽ വരും. അത്യുന്നതന്റെ ശക്തി നിന്റെമേൽ ആവസിക്കും”. യേശുവിന്റെ ജനനത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ അപൂർവമായ ഇടപെടൽ എടുത്തുകാട്ടുന്നു, ഈ വാക്യത്തിലെ സമാന്തരത്വം. ആകയാൽ മറിയത്തിൽനിന്നു പിറക്കാൻ പോകുന്ന ശിശു പരിശുദ്ധനായിരിക്കും; ദൈവപുത്രനായിരിക്കും. ദൈവസേവനത്തിനായി അവൻ നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും (cf ലൂക്കാ 2:23).

പരിശുദ്ധാത്മാവു ‘നിന്റെമേൽ വരും’, ‘ആവസിക്കും’ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ ആലങ്കാരികമായിട്ടെടുത്താൽ മതി. തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും ശക്തിയും വഴി, തന്റെ അത്ഭുതകരമായ ഇടപെടലിലൂടെ, ദൈവം യേശുവിന്റെ മിശിഹാത്വവും പുത്രത്വവും (1:35) ഫലവത്താക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. ദൈവാത്മാവിന്റെ സൃഷ്ട്യമുഖശക്തി വഴിയാണു കന്യാജനനം. തന്റെ പങ്കു നിറവേറ്റാൻ മറിയത്തിനു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായമുണ്ടാകുമെന്നും വാഗ്ദാനത്തിന് അർത്ഥമുണ്ട് - മിശിഹായും ദൈവപുത്രനുമായ യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുന്ന ആദ്യകാല പ്രഘോഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഈ സന്ദേശത്തിൽ മുൻകൂട്ടി സൂചന നൽകുകയാണ്.

ലൂക്കാ 1:32-35 നും സമാനമായ ഒരു വാക്യമാണു റോമ 1:3-4 “ഇത് അവിടുത്തെ പുത്രനും നമ്മുടെ കർത്താവുമായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. അവൻ ജഡപ്രകാരം ദാവീദിന്റെ സന്തതിയിൽനിന്നു ജനിച്ചവനും മരിച്ചവരിൽനിന്നുള്ള ഉത്ഥാനംവഴി വിശുദ്ധിയുടെ ആത്മാവിനു ചേർന്നവിധം ശക്തിയിൽ ദൈവപുത്രനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടവനുമാണ്”. മറിയത്തിൽ നിന്നു പിറക്കുന്ന ശിശുവിന്റെ അനന്യതയും ദൗത്യവും വ്യക്തമാക്കുകയാണു മംഗലവാർത്ത കഥയുടെ ലക്ഷ്യം. സ്നാപകന്റെ സ്വാഭാവവും പദ്ധതിയും വെളിപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു ആദ്യകഥയുടെ (1:5-25) ഉന്നം.

ആവശ്യപ്പെടാതെതന്നെ മറിയത്തിനു അടയാളം നൽകപ്പെടുന്നു: വന്ധ്യയും വൃദ്ധയുമായ എലിസബത്ത് ഗർഭിണിയായിരിക്കുന്നു (1:36) എന്ന സന്ദർഭമായിരുന്നു പ്രസ്തുത അടയാളം. ദൈവത്തിനു ഒന്നും അസാധ്യമല്ല (1:37) എന്ന മാലാഖയുടെ ഉറപ്പ്, അബ്രാഹത്തിന്റെ ഭാര്യ, വന്ധ്യയായ സാറായ്ക്കു കിട്ടിയ ഉറപ്പിനു സമാനമാണ് (ഉൽപ 18:14). മറിയം ദാസിയെപ്പോലെ ദൈവികപദ്ധതിക്കു പൂർണ്ണമായി വിധേയയാകുന്നു. ഹന്നായെപ്പോലെ (1 സാമു 1:11) മറിയം ദൈവസന്നിധിയിൽ തന്റെ താഴ്മ അംഗീകരിക്കുകയും ദൈവതിരുമനസ്സിനു സമ്മതം അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു: “ഇതാ കർത്താവിന്റെ ദാസി. നിന്റെ വാക്ക് എന്നിൽ നിറവേറട്ടെ” (1:38). നൽകപ്പെട്ട ദൗത്യം മറിയം അനുസരണയോടെ ഏറ്റെടുക്കുക മാത്രമല്ല, യേശുവിന്റെ അപൂർവ്വ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മാലാഖയുടെ അറിയിപ്പ് വിശ്വാസപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ മറിയം ആദ്യത്തെ വിശ്വാസിയായി.

ലൂക്കാ 1:39-56 സന്ദർശനം

ബാല്യകാല കഥകൾക്ക് ഒരു പൂരക കഥപോലെയാണ് സന്ദർശന കഥ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. രണ്ടു മംഗളവാർത്താകഥകളെയും അതു ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. മറിയം എലിസബത്തിനെ സന്ദർശിക്കുന്ന കഥയിലൂടെ ലൂക്കാ രണ്ട് അമ്മമാരെയും ഒന്നിപ്പിക്കുകയും രണ്ടു മംഗലവാർത്തകളിലും പ്രകടമാകുന്ന ദൈവഹിതം ഒന്നിനോടൊന്ന് ഇഴചേർത്തു കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജനന വാർത്തകൾ അറിയിക്കുന്നതിലുപരി, രണ്ടറിയിപ്പുകളിലും നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നത് ദൈവിക പദ്ധതിക്കുള്ളിൽ രണ്ടുശിശുക്കളുടെ ഭാവി പരിപാടികളുടെ സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതാണ്. ഈ ആഖ്യാനത്തെ രണ്ടായി വിഭജിക്കാം 1. മറിയത്തിന്റെ സന്ദർശനവും എലിസബത്ത് മറിയത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതും (1:39-45). 2. മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതം (1:46-55). 56-ാം വാക്യം ഉപസംഹാര വാക്യമാണ്.

മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതം

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം 1:46-55 ഒരു സ്തോത്രഗീതമാണ്. “മാഗ്നീഫിക്കാത്ത്” എന്നാണ് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ലത്തീൻ ബൈബിളിൽ “മാഗ്നീഫിക്കാത്ത്” എന്ന പദത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇതിനു “മാഗ്നീഫിക്കാത്ത്” എന്ന പേരുണ്ടായത്. ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സങ്കീർത്തനങ്ങളുടെതുപോലെയാണ് ഇതിന്റേയും ഘടന. മൂന്നു പ്രത്യേകതകൾ നമുക്കിവിടെ കാണാൻ കഴിയും. 1. സ്തുതിക്കാനുള്ള ക്ഷണം; 2. ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം; 3. ഉപസംഹാരം. യഹൂദകീർത്തനങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ചു രചിക്കപ്പെട്ട സ്തോത്രഗീതത്തിൽ പഴയനിയമത്തിൽനിന്നുള്ള നിരവധി ശൈലികളും പദപ്രയോഗങ്ങളും കാണാം. ലൂക്കായ്ക്കു മുമ്പുതന്നെ ഈ സ്തുതിപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാന പാഠം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണു പണ്ഡിതമതം. ലൂക്കാ അവ സ്വല്പം ഭേദഗതികൾ വരുത്തി ബാല്യകാലവിവരണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. നിലവിലുള്ള പാഠത്തോട് അദ്ദേഹം സ്വന്തനിലയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാവണം 48 -ാം വാക്യം. മംഗലവാർത്തയ്ക്കു ശേഷമാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതെങ്കിലും മറിയം മിശിഹായെ ഗർഭം ധരിച്ചുകാര്യം പരാമർശിക്കുകപോലും ചെയ്യാത്തത് വിസ്മയകരം തന്നെ. ‘ദരിദ്രർ’ (ഹെബ്രായ ഭാഷയിൽ ‘അനാവിം’) എന്ന പഴയ ഒരു യഹൂദക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിൽനിന്നാണ് ഇത് രൂപമെടുത്തതെന്ന് ചിലർ കരുതുന്നു. ലൂക്കായുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ, കർത്താവിന്റെ അതുല്യ ‘ദാസിയായ’ (1:38, 48) മറിയത്തിന്റെ മനോവികാരങ്ങളെ ചേതോഹരമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു ഈ കീർത്തനം. വന്ധ്യയായിരുന്ന ഹന്നായ്ക്ക് പുത്രൻ ജനിച്ചപ്പോൾ, അവൾ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഗാനമാലപിക്കുന്നതായി 1 സാമൂവേൽ 2:1-10 ൽ നാം കാണുന്നു. മറിയം ആലപിക്കുന്ന സ്തോത്രഗീതത്തിന് ഈ കീർത്തനത്തോട് വളരെയേറെ സാമ്യമുണ്ട്.

സന്ദർശനവേളയിൽ മറിയത്തെ അവളുടെ ദൈവമാതൃത്വത്തിന്റെയും കർത്താവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെയും പേരിൽ എലിസബത്ത് പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. ഇതിന് മറുപടിയായോ നന്ദിപ്രകടനമായോ ഉള്ളതല്ല മറിയത്തിന്റെ സ്തുതിപ്പ്. കാരണം, ദൈവകൃപയാലാണു തനിക്ക് ഈ പദവി ലഭിച്ചതെന്നു (1:28-30) മറിയത്തിനറിയാം. അതുകൊണ്ടാണ് അവൾ പരമാനന്ദ നിർവൃതിയിലെല്ലെന്നോണം ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നത്. കാരണം ദൈവം അവളിൽ വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു; ലോകത്തിലും മനുഷ്യചരിത്രത്തിലും രക്ഷാകരമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ലൂക്കായെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം താൻ തുടർന്നു വിവരിക്കാൻ

പോകുന്ന ക്രിസ്തുസംഭവമെന്ന ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളുള്ള ആപ്ലോദകരമായ പ്രശംസാവചസ്സുകളാണ് ഈ സ്തുതിപ്പ്.

മറിയം തന്റെ സർവ്വശക്തിയോടുംകൂടെ സ്തുതിപ്പ് ആരംഭിക്കുന്നു (1:46-47). തന്റെ ഉൺമ മുഴുവനോടുംകൂടെ, പൂർണ്ണ ആത്മാവോടും പൂർണ്ണമനസ്സോടുംകൂടെയാണ് അവൾ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നത്. വ്യക്തിമുഴുവനായി സ്തുതിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കാനാണ് 'ആത്മാവ്' എന്നും 'മനസ്സ്' എന്നും പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ദൈവത്തെ രക്ഷകനായി അംഗീകരിക്കുകയും അവിടുത്തെ മഹത്വം കൊണ്ടാടുകയുംവഴി മറിയം ആനന്ദിക്കുന്നു. യേശുവിലൂടെ ഉദയം ചെയ്യാൻ പോകുന്ന രക്ഷയുടെ സാക്ഷാത്കാരത്തിലാണ് മറിയത്തിന് ആനന്ദം. രക്ഷയുടെ നവയുഗത്തിന്റെ സവിശേഷതകളാണ് ആനന്ദവും ആപ്ലോദവും. 48-ാം വാക്യം മറിയത്തിന്റെ വിനീതാവസ്ഥയും (1:38) ദൈവം അവളോടു കാട്ടിയ കാരൂണ്യവും വ്യക്തമാക്കുന്നു (1:28-30). ദാസി (അടിമ) എന്ന പദത്തിൽ (1:48) "ഇതാ കർത്താവിന്റെ ദാസി" (1:38) എന്നതിന്റെ പ്രതിധനിയുണ്ട്. "എല്ലാ തലമുറകളും എന്തെങ്കിലും ഭാഗ്യവതി എന്നു വിളിക്കും" എന്ന വാക്യത്തിൽ എലിസബത്ത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പരമാനന്ദം അനുസ്മൃതമാകുന്നു (1:42). എല്ലാ ജനപദങ്ങളും മറിയത്തെ ഭാഗ്യവതിയായി അംഗീകരിക്കാൻ കാരണം, ദൈവം വിനീതയായ (1:48) അവളോടു കാട്ടിയ കൃപയാണ്. മിശിഹായുടെ മാതാവായി അവളെയാണു ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തത്. മറിയം ഒരു അടിമയെപ്പോലെ മർദ്ദിതരായ വിനീതർക്കുവേണ്ടി ദൈവസ്തുതികീർത്തനം പാടുന്നു. 49-50 വാക്യങ്ങളിൽ രക്ഷയുടെ ദൈവത്തെ "ശക്തൻ", "പരിശുദ്ധൻ", "കാരൂണ്യവാൻ" എന്നീ മൂന്നു പ്രധാനവിശേഷണങ്ങളോടുകൂടെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തേതു രണ്ടും അറിയപ്പെടുന്നതിൽ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു (1:35). 51,53 എന്നീ വാക്യങ്ങളിൽ ദൈവം വിനീതർക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന രക്ഷയുടെ പ്രവൃത്തികൾ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. അതാണ് അവിടുന്ന് ചെയ്ത വലിയ കാര്യങ്ങൾ (ലൂക്കാ 1:49; Cf 1 സാമു 2:7; പ്രഭാ 10:4). അവ വിരോധാഭാസരീതിയിൽ, സംഭവങ്ങളുടെ വിപ്ലവകരമായ വിപര്യയംപോലെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു:

<p>ദൈവം തന്റെ ശക്തി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു ശക്തനെ സിംഹാസനങ്ങളിൽ നിന്നു മറിച്ചിടുന്നു. സമ്പന്നരെ വെറുംകയ്യോടെ പറഞ്ഞയക്കുന്നു.</p>	<p>അഹങ്കാരികളെ ചിതറിക്കുന്നു എളിയവരെ ഉയർത്തുന്നു. വിശക്കുന്നവരെ തൃപ്തരാക്കുന്നു.</p>
--	--

സംഭവങ്ങളുടെ വിപരീതഗതി ചിത്രീകരിക്കുന്ന പല സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ. മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതവും ധനവാന്റെയും ലാസറിന്റെയും കഥയും (16:15-31) തമ്മിലും, ഫരിസേയന്റെയും ചുങ്കക്കാരന്റെയും കഥയും (18:9-14) തമ്മിലും താരതമ്യം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. മേലുദ്ധരിച്ച (1:51-53) വാക്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന സ്പഷ്ടമായ വൈരുദ്ധ്യം ലൂക്കാ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ദരിദ്രന്റെ സൗഭാഗ്യം, സമ്പന്നന്റെ ദുരിതം (6:20-26) എന്നിവയാണു നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യാവസ്ഥകളിലെ ശക്തമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്ക് അവിടെ ഊന്നൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം.

എളിയവർക്കുവേണ്ടി ദൈവം നടത്തിയ 'വിപ്ലവ'ത്തിന്റെ ആഘോഷമാണ് മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതം. ചിലർ ഇവിടെ ത്രിവിധ വിപ്ലവമാണ് കാണുന്നത്: ധർമ്മികവും, സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ വിപ്ലവങ്ങൾ. ദൈവം തന്റെ ഭരണവും വിപ്ലവവും അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തിക്കുന്നു. യേശുവിനെ ഗർഭംധരിച്ച മറിയത്തിലൂടെ ദരിദ്രർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ ഇടപെടൽ പുതിയ രൂപത്തിൽ അനുഭവവേദ്യമാകുന്നത് സ്തോത്രഗീതത്തിലൂടെ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്നു.

അങ്ങനെ ഈ സ്തോത്രഗീതത്തിൽ, 'ദൈവത്തിന്റെ പാവപ്പെട്ട വരുടെ മനോവികാരങ്ങൾ' പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അനാവിം എന്ന ഹീബ്രു പദം മുഖ്യമായും ശാരീരിക ദൗർബലമുള്ളവരെയാണ് ആദ്യ കാലത്ത് സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദുരിതങ്ങൾ, രോഗങ്ങൾ, മർദ്ദനം എന്നിവ അനുഭവിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചായി പിന്നീട് വിവക്ഷ. ദരിദ്രന്റെ വിപരീതമാണു ധനവാൻ. എന്നാൽ സമ്പൽസമൃദ്ധിയുള്ളവൻ എന്ന് മാത്രമായിരുന്നില്ല അർത്ഥം. അഹങ്കാരികൾ, ദുഷ്ടന്മാർ, ദൈവത്തെ ആശ്രയിക്കാത്ത ശക്തന്മാർ, അധികാരദുർമ്മതം, ശക്തി, പണം, സ്വാധീനം എന്നിവയാൽ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കണം എന്നു തോന്നാത്തവർ, എന്നൊക്കെയുള്ള അർത്ഥമുണ്ടായി പിന്നീട് ആ പദത്തിന് (cf സങ്കീ 149:4; ഏശ 49:13; 66:2).

സ്തോത്രഗീതത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന ദാരിദ്ര്യവും വിശപ്പും ആത്മീയമാണ്. എന്നാൽ ആദ്യകാല ക്രിസ്ത്യാനികൾ നേരിട്ടിരുന്ന ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾ മറന്നു കളയേണ്ടതല്ല. ഗലീലിയക്കാരായിരുന്നു യേശുവിന്റെ ആദ്യശിഷ്യന്മാർ. തോട്ടങ്ങൾ കൃഷിക്കാർക്ക് പാട്ടത്തിനു കൊടുത്ത് വിദൂരങ്ങളിൽ സുഖജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ജന്മിമാരും അവരുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ തോട്ടങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്ന കുടിയാന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ആദ്യനുറ്റാണ്ടുകളിൽതന്നെ വിപ്ലവങ്ങൾക്കു വഴിമരുന്നിട്ടു. ഭൂമി കൈയ്യടക്കിയ കുടിയാന്മാരുടെ കുടി

ലതന്ത്രങ്ങൾക്കും അതേത്തുടർന്നുണ്ടായ നികുതിവ്യവസ്ഥകൾക്കും മെതിരേ ആയിരുന്നു ലഹളകൾ (അപ്പ 5:37). യേശുവിന്റെ ഉയിർപ്പിനുശേഷം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കേന്ദ്രമായിത്തീർന്ന ജറുസലേത്തെ ക്രൈസ്തവർ ശരിക്കും പട്ടിണിയിലായിരുന്നു. ധനവാന്മാർക്കെതിരേ ലൂക്കാ കൊടുക്കുന്ന ശക്തമായ താക്കീതുകൾ (6:24-26; 12:19-20; 16:25; 21:1-4) സുവിശേഷം ശ്രവിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽ ധാരാളം നിർദ്ധനരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിന് മതിയായ തെളിവാണ്. സ്തോത്രഗീതത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഇത്തരം ആളുകൾക്കിടയിൽ തീർച്ചയായും പ്രതികരണം ഉളവാക്കും. ആത്യന്തികമായി അനുഗ്രഹീതരാകുന്നത് തങ്ങളുമേൽ ദുർഭരണം നടത്തുന്ന ധനവാനോ ശക്തനോ അല്ല എന്ന അറിവായിരുന്നു ആ പാവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രൈസ്തവ 'സുവിശേഷം' (R.E. Brown - the Messiah, 363-64).

ഇസ്രായേൽജനതയുടെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവം മുമ്പു നടത്തിയ ഇടപെടലുകളുടെ പരമകാഴ്ചയായ ഉടമ്പടിയെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതം അവസാനിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവിൽ ആരംഭിക്കുന്ന രക്ഷയും, അബ്രാഹത്തിനോടും സന്താനങ്ങളോടും ദൈവം ചെയ്ത വാഗ്ദാനത്തിന്റെ വിശ്വസ്തതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സ്തോത്രഗീതം അവസാനിക്കുന്നു. മുമ്പുചെയ്ത വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്റെ ഉടമ്പടിസമൂഹത്തെ ദൈവം വീണ്ടും സ്ഥാപിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ പഴയ-പുതിയനിയമങ്ങളെ ഈ സ്തോത്രഗീതത്തിലൂടെ ഔചിത്യപൂർവ്വം അന്വേഷിച്ചും ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു, ലൂക്കാ സുവിശേഷകൻ. പഴയനിയമവാഗ്ദാനങ്ങൾ പുതിയനിയമത്തിൽ അത്യന്തകരമാവണ്ണം പുതുതായി നിറവേറുന്നത് അദ്ദേഹം കാണുന്നു. പുതിയൊരു കഥ തുടങ്ങുന്നതിനു പ്രാരംഭകമായി സ്വകീയമായ രീതിയിൽ, പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹം 56-ാം വാക്യത്തോടെ തന്റെ വിവരണത്തിനു വിരാമമിടുകയാണ്. വസ്തുതാകഥനമെന്നതിനേക്കാൾ ലൂക്കായുടെ സ്വതസിദ്ധമായ രചനാരീതിയിലാണിതെന്ന് കരുതിയാൽ മതി. ഇതിനോടകം എലിസബത്ത് യോഹന്നാനെ പ്രസവിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്ന കാര്യംപോലും പറയാതെയാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ആഖ്യാനം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്.

ഡോ. ജേക്കബ് തേക്കാനത്ത്

പ്രാർത്ഥനാനുഭവം ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ

സഭ ഇന്ന് ഒരുപക്ഷേ, പ്രാർത്ഥനയുടെ വലിയൊരു പ്രതിസന്ധി തരണംചെയ്യുകയാണ്. ധ്യാനാത്മകജീവിതത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെ പല നല്ല മനുഷ്യരും ചോദ്യംചെയ്തു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ദൈവവിളിയുടെ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റി സംശയാലുക്കളായി ബാഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകുന്ന സന്യാസികൾ നിരവധിയത്രേ. പലരും വളരെ ചുരുക്കമായേ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുള്ളൂ.

എന്നാൽ, പ്രാർത്ഥനയിൽ പുതിയൊരു ആസക്തി ചിലകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രബലപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. അനവധി പേർ പങ്കെടുക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനാസെമിനാറുകളും കരിസ്മാറ്റിക് പ്രാർത്ഥനാപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ധ്യാനങ്ങളും പ്രാർത്ഥനാനുഭവത്തിനായുള്ള മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ അടങ്ങാത്ത അഭിലാഷത്തിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണങ്ങളത്രേ.

ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ തലത്തിൽ നടക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയെന്നനിലയ്ക്ക് പ്രാർത്ഥന

പലർക്കും പ്രയാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ലൗകീകരണപ്രവണതയ്ക്ക് അങ്ങേയറ്റം അടിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആധുനികമനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാർത്ഥന ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാക്കാതെ തരമില്ല. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് നാം ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ പ്രാർത്ഥനാനുഭവത്തെപ്പറ്റി പരിചിന്തിക്കുക.

ഒരു പ്രാർത്ഥനയുടെ വിശകലനത്തിനോ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു നിരൂപണത്തിനോ നമുക്കു പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. പ്രാർത്ഥനാവിഷയത്തെക്കൂടാതെ, ആരോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവോ ആ വ്യക്തിയേയും തന്റേതായ മാനസിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന വ്യക്തിയേയും നമുക്കു പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇത്തരം പഠനം ഈ രണ്ടു വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യം പ്രകടിതമാകുന്ന ഭാഷയിലേയ്ക്കും പ്രതിരൂപത്തിലേയ്ക്കും വെളിച്ചം പകരാൻ ഉപകരിക്കും.

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ സമഗ്രപഠനമല്ല ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഈശോയുടെയും സുവിശേഷത്തിലെ മറ്റു വ്യക്തികളുടേയും പ്രാർത്ഥനയേയും ഈശോയുടെ പ്രബോധനത്തേയുംപറ്റി ലൂക്കാനൽകുന്ന സൂചനകളിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്ന പ്രാർത്ഥനാനുഭവത്തിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ ചില വശങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുവാനാണ് നാം ഇവിടെ ശ്രമിക്കുക.

ഈശോയുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം

ലൂക്ക തന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു മനുഷ്യനായാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. അവിടുത്തെ ഈ മാതൃക പിൻതുടരുന്നവരാണ് ശിഷ്യന്മാർ. ലൂക്ക പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി 24 പ്രാവശ്യം പറയുന്നുണ്ട്. അവയിൽ പത്തും ക്രിസ്തുവിന്റെ തന്നെ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിയാണ്. ഈ പത്തെണ്ണത്തിൽ അഞ്ചും പിതാവിനോടു നേരിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനയത്രേ. ആദ്യമായി, ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന ഈ സുവിശേഷഭാഗങ്ങളെ നമുക്കു വിശകലനം ചെയ്യാം.

ജ്ഞാനസ്നാനസമയത്തെ പ്രാർത്ഥന (3:21-32)

ജ്ഞാനസ്നാനസമയത്ത് ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായി സുവിശേഷകൻ പറയുന്നു. “ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു... അപ്പോൾ ആകാശം തുറക്കപ്പെടുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവിടു

ത്തെമേൽ എഴുന്നള്ളിവരികയും ചെയ്തു. ‘നീയെന്റെ പ്രിയ പുത്രനാകുന്നു, നിന്നിൽ ഞാൻ സംപ്രീതനായിരിക്കുന്നു’ എന്നൊരു സ്വരവും സർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുണ്ടായി” (3:21-22).

ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥന: ജീവിതഗന്ധിയായ പ്രാർത്ഥന

ഈശോ തന്റെ ജീവതത്തിന്റെയും ദൗത്യത്തിന്റെയും സുപ്രധാനനിമിഷങ്ങളിലത്രേ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. പന്ത്രണ്ടുപേരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവിടുന്ന് രാത്രിമുഴുവൻ പ്രാർത്ഥനയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നു (6:13). രൂപാന്തരീകരണസമയത്തും (9:28-29) 72 പേരുടെ അന്ത്യതങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വിജയകരമായ പ്രേഷിതപ്രവൃത്തികഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിവരുമ്പോഴും (10:21) ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ശിഷ്യരെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പും അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട് (11:1f). തന്റെ പീഡാസഹനത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും നിർണ്ണായകഘട്ടത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു (22:39-42). കുരിശിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ അവിടുന്ന് മറക്കുന്നില്ല (23:34,46). ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനുവേണ്ടി ആധ്യാത്മികശക്തി സംഭരിക്കുവാൻ അവിടുന്ന് ഏകാന്തതയിൽ പിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക പതിവായിരുന്നുവെന്ന് ലൂക്കാ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട് (5:16). ഈശോ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുന്ന ജോലിയിൽ സദാ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. ആ ജോലിയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു പ്രാർത്ഥന. അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥന ‘ദൈവത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമോ’ തന്റെ ജോലി വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സുഹൃത്സംഭാഷണമോ അല്ലായിരുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സംഭവം നടക്കുന്നതിനു മുമ്പോ നടക്കുമ്പോഴോ ആണ് അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുക. തന്റെ പ്രവർത്തനം ഫലമണിയുന്നതിന് അതിനെ പ്രാർത്ഥനയുമായി സംയോജിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്ന് അവിടുന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ ഈ ചിത്രം തെറ്റായ രണ്ടു പ്രവണതകൾക്കെതിരേ വിരൽചൂണ്ടുന്നു. ആദ്യത്തേത്, കാര്യക്ഷമമായ പ്രവർത്തനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥന കുറയ്ക്കുകയോ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രവണതയത്രേ. ജീവിതത്തിലെ കടമകൾക്കും പരുഷയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കും നേരേ കണ്ണടച്ച് ‘ആധ്യാത്മികാശ്വാസം’ തേടിപ്പോകുന്ന പ്രവണതയാണ് രണ്ടാമത്തേത്. ഇവ രണ്ടും ക്രിസ്തു കാണിച്ചുതരുന്ന മാതൃകയ്ക്ക് നിരക്കുന്നതല്ലതന്നെ.

പ്രാർത്ഥനയും അരുപിയുടെ പ്രവർത്തനവും

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അവരോഹണസമയത്ത് ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് ലൂക്കാ സുവിശേഷകൻ മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ. ലൂക്കായുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, പ്രാർത്ഥനയും അരുപിയുടെ ഫലപ്രദമായ പ്രവർത്തനവും പരസ്പരപൂരകങ്ങളത്രേ. അരുപിയുടെ ഫലദായകത്വം അതു സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ പ്രാർത്ഥനാമനോഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിറയുന്ന എലിസബത്തും (1:41-42) സഖറിയായും (1:67f) കർത്താവിനെ വാഴ്ത്തുന്നു. അരുപിയാൽ പ്രചോദിതനായ ശിമയോൻ ദേവാലയത്തിൽ വരികയും രക്ഷകനെ കൈകളിലെടുത്ത് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (2:25f). തന്റെ ജീവിതത്തിലെ നിർണ്ണായകഘട്ടമായ ജ്ഞാനസ്നാനസമയത്ത് ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവിടുത്തെമേൽ എഴുന്നള്ളിവരികയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യനിർഭരമായ അവിടുത്തെ ജീവിതത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് പ്രവർത്തനനിരതനായിരുന്നു. പരസ്യജീവിതത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് ഈശോയെ എപ്പോഴും നയിച്ചിരുന്നത്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ആനന്ദചിത്തനായി അവിടുന്ന് ഈ പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുന്നു: “സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും നാഥനായ പിതാവേ, ... ഞാൻ അങ്ങയ്ക്ക് നന്ദിപറയുന്നു” (10:21). പ്രാർത്ഥനാമനോഭാവത്തോടെ പിതാവിനോട് ചോദിക്കുന്ന വർക്കെല്ലാം പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ലഭിക്കുമെന്ന് ഈശോ പഠിപ്പിക്കുന്നു (11:13).

അരുപിയും പ്രാർത്ഥനയും തമ്മിലുള്ള ഈ പരസ്പരബന്ധം പൗലോസ് റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. “അതുപോലെ നമ്മുടെ ബലഹീനതയിൽ അരുപി നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. വേണ്ടപോലെ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ അരുപിതന്നെ വാക്കുകൾക്കതീതമായ നെടുവീർപ്പുകളോടെ നമുക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയവികാരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നവൻ അരുപിയുടെ മനസ്സ് അറിയുന്നു; കാരണം, ദൈവതിരുമനസ്സിനനുസൃതമായാണ് അരുപി വിശുദ്ധർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്” (റോമ 8:26-27). വേണ്ടവിധം പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ അരുപിയാണ് നമ്മെ ശക്തികരിക്കുന്നതെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് അരുപി നൽകപ്പെടുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉറവിടംതന്നെ അരുപിയാണ്. അരുപി നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു വേണ്ട

പോലെ പ്രാർത്ഥിക്കാനാവില്ല. പ്രാർത്ഥന യഥാർത്ഥത്തിൽ പരിശുദ്ധാരുപിയോടുള്ള തുറന്ന മനസ്ഥിതിയത്രേ.

പ്രാർത്ഥന: ദൈവപുത്രാനുഭവം

ഈശോ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു സ്വരമുണ്ടാകുന്നു: “നീയെന്റെ പ്രിയ പുത്രനാകുന്നു നിന്നിൽ ഞാൻ സംപ്രീതനായിരിക്കുന്നു” (3:22). ഇതുപോലുള്ളൊരു അനുഭവം രൂപാന്തരീകരണസമയത്ത് ഈശോയ്ക്കുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അവിടെയും ലൂക്കാ അതിനെ പ്രാർത്ഥനയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. “ഏഴു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം അവിടുന്ന് പത്രോസിനേയും... കൂട്ടിക്കൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി മലയിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ...” (9:28-29). പ്രാർത്ഥനാസമയത്ത് തന്റെ ദൈവപുത്രത്വത്തിന് അംഗീകാരം ലഭിക്കുന്നതായി ഈശോയ്ക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. പൗലോസിന്റെ വാക്കുകളിൽപ്പറഞ്ഞാൽ, “ദൈവാരൂപിയാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവൻ ദൈവപുത്രരാകുന്നു” (റോമ 8:14). അപ്പോൾ തന്നിൽ ജീവിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അരുപിനിമിത്തം താൻ ദൈവപിതാവിന്റെ പുത്രനാണെന്ന അനുഭവം ഈശോയ്ക്കുണ്ടാകുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

പ്രാർത്ഥന: ദൈവം പിതാവാണെന്ന അനുഭവം

നാലു സുവിശേഷങ്ങളിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് പൊതുവായ ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അവയിലെല്ലാം ദൈവത്തെ ‘പിതാവേ’ എന്നാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. എല്ലാ സുവിശേഷപാരമ്പര്യങ്ങളിലും കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഈ സംബോധന ഈശോയെപ്പറ്റിയുള്ള ആദ്യ കാലപാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു ന്യായമായും ഊഹിക്കാം. ‘ആബാ’ എന്ന അറമായ വാക്കാണ് അവിടുന്ന് ഉപയോഗിച്ചത് എന്ന വസ്തുതയും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഗ്രീക്കുസഭകൾ ഈ അറമായ പദം നിലനിർത്താൻ കാരണം ഈശോ അത് സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതാവാം.

ഈശോയുടെ കാലത്ത് പിതാവിനെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ യഹൂദശിശുക്കൾ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സംസാരപദമാണ് ‘ആബാ.’ പ്രാർത്ഥനയിലെ ‘ആബാ’ എന്ന ഈശോയുടെ വിളി ദൈവവുമായുള്ള അവിടുത്തെ ബന്ധത്തിന്റെ ആഴം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ പിതാവാണെന്ന അനുഭവം പ്രാർത്ഥനയിൽ ഈശോയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിന് തെളിവാണ്.

ലൂക്കാ 10: 21-22ൽ അരുപിയിൽ ആനന്ദതുന്ദിലനായി ഈശോ പിതാവിന് നന്ദിപറയുന്നു. കാരണം, താൻ അവിടുത്തെ പുത്രനാണ്, തനിക്ക് അവിടുത്തെ അറിയാം. പുത്രനെന്നനിലയിൽ തനിക്കുമാത്രമേ അവിടുന്നുമായി ഗാഢബന്ധമുള്ളൂ. തന്നിലൂടെയാണ് പിതാവ് അതുല്യമായ ഈ പിതൃപുത്രബന്ധത്തിന്റെ എണ്ണമറ്റ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ചെറിവരുടെമേൽ വർഷിക്കുന്നത്. “പിതാവല്ലാതെ ആരും പുത്രനെ അറിയുന്നില്ല. പുത്രനും പുത്രൻ ആർക്കു വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവോ അവനുമല്ലാതെ ആരും പിതാവിനേയും അറിയുന്നില്ല.” ചുരുക്കത്തിൽ, ഈശോയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാർത്ഥന പിതാവുമായുള്ള സുഹൃത്ത് സംഭാഷണമത്രേ.

കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയിൽ

എല്ലാ ക്രൈസ്തവപ്രാർത്ഥനയുടെയും അടിസ്ഥാനമായി ഈശോ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് മേല്പറഞ്ഞ പിതൃപുത്രബന്ധാനുഭവമാകുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ആദ്യപടിയായി ഈശോ ശിഷ്യരിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ദൈവത്തെ ‘പിതാവേ’ എന്നുവിളിക്കാനാണ് (11: 2). പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ നാം ‘പിതാവിന്റെ’ സന്നിധിയിലായിരിക്കണം. മത്താ. 6:6-ൽ ഇതു വ്യക്തമായി പറയുന്നുണ്ട്: “നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ മുറിയിൽപോയി വാതിലടച്ച് നിങ്ങളുടെ പിതാവിനോടു രഹസ്യത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുക.” അകത്തെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച്, വാതിലടച്ച്, പിതാവിനോട് രഹസ്യത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനാണ് അവിടുന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഇവിടെ ചില പഴയ നിയമവാക്യങ്ങളുടെ സ്വാധീനം നിഷേധിക്കേണ്ടതില്ല. 2 രാജാ. 4: 33-ൽ ഏലീശാ പ്രവാചകൻ അകത്തുപോയി വാതിലടച്ച് കർത്താവിനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുവെന്നു കാണുന്നു. എന്നാൽ ദൈവപിതാവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനാണ് ഈശോ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത്. അതു കൂടുതൽ അർത്ഥവത്തും യഹൂദരുടെ രീതിയിൽനിന്ന് തികച്ചും വിഭിന്നവുമത്രേ. ഹൃദയത്തിന്റെ അന്തർമുറികളിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുവാനും തങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന വാതിലുകൾ അടയ്ക്കുവാനും തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുകയും കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്ന പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഏകാഗ്രമായി നിലകൊള്ളുവാനും ശിഷ്യന്മാരെ അവിടുന്നു ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രാർത്ഥന പിതാവും നാമും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. പ്രാർത്ഥനയിൽ നാം പിതാവിന് നമ്മെത്തന്നെ നിശബ്ദമായി സമർപ്പിക്കുകയാണ്. പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നുകൊണ്ട് പിതാവും മക്കളും തമ്മിലുള്ള സജീവബന്ധം ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ നാം അവിടുത്തെ മക്കളാണെന്ന അവബോധം നമുക്കുണ്ടാകുന്നു.

ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി പിൻമാറുന്നു (ലൂക്കാ 5:16; 6:12)

ലൂക്കാ ഈശോയെ പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനായാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. ഈശോയുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വലിയ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പോകുന്നതും പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരുന്നതുമെല്ലാം സുവിശേഷത്തിൽ നമുക്കു കാണാം. അത്തരം ഒരവസരത്തിലാണ് അപ്പസ്തോലന്മാർ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നു അവിടുത്തോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചത് (11:1-2). അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ നല്ലൊരു പങ്ക് പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നിരിക്കണം. “എന്നാൽ അവിടുത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്തകൾ കൂടുതൽ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്ക് വ്യാപിച്ചു; അവിടുത്തെ ശ്രവിക്കുവാനും രോഗങ്ങളിൽനിന്ന് മോചനം ലഭിക്കുവാനുമായി ജനക്കൂട്ടം അവിടുത്തെ ചുറ്റുംകൂടി. പക്ഷേ, അവിടുന്ന് മലയിലേയ്ക്ക് പിന്മാറി പ്രാർത്ഥിച്ചു” (5:15-16).

ഗലീലേയൻ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ആദ്യഘട്ടത്തിലായിരുന്നു അതു നടന്നത്. അധികാരികളെ വിസ്മയസ്തബ്ധരാക്കിക്കൊണ്ട് അവിടുത്തെ കീർത്തി എങ്ങും വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അവിടുന്ന് തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന് ആധ്യാത്മികശക്തി സംഭരിക്കുവാൻ തനിയെയിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വിവരണമനുസരിച്ച് അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥന സാഭാവികവും സാധാരണവുമായിരുന്നു എന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ.

മർക്കോസ് 1:45-ലെ സമാന്തരവിവരണം ജനങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയാവേശത്തിൽനിന്ന് രക്ഷനേടുന്നതിനുവേണ്ടി മരുഭൂമിയിൽ അഭയം പ്രാപിക്കാൻ ഈശോ നിർബ്ബന്ധിതനായി എന്ന സൂചനനൽകുന്നു. സാഹചര്യങ്ങളെ വേണ്ടവിധം നേരിടുന്നതിനാവശ്യമായ ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നതിനാണ് അവിടുന്ന് ഒറ്റയ്ക്കുപോയി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. തന്നിൽനിന്ന് ജനം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് പ്രാർത്ഥനവഴി അവിടുത്തേയ്ക്കു കരഗതമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വെറുപ്പിന്റെ നടുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം അവിടുത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ വിമർശനം നേരിടാൻ ദൈവം അവിടുത്തെ ശക്തനാക്കുന്നു.

ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ മാത്രമല്ല അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചത്. പ്രാർത്ഥനയിൽ ദീർഘനേരം കഴിച്ചുകൂട്ടി പിതാവുമായുള്ള ഐക്യത്തിന് പ്രകാശനം നൽകുവാൻ അവിടുന്നാഗ്രഹിച്ചു. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്ന് മാറിനിന്നുകൊണ്ട് ഒറ്റയ്ക്കോ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടിയോ അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ കുന്നിൻചെരിവിലേയ്ക്കു പോയിരുന്നു. ലൂക്കാ 6: 12 നോക്കുക: “ഈ ദിവസങ്ങളിൽ അവി

ടുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ കുന്നിൻചെരിവിലേയ്ക്കുപോയി; രാത്രി മുഴുവൻ അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥനയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി”. മർക്കോ. 6: 46 പറയുന്നു: “അവിടുന്ന് അവരെ പറഞ്ഞയച്ചിട്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി ഒരു മലയിലേയ്ക്കു പോയി.” സുവിശേഷകർ പലപ്പോഴും സ്ഥലമേതാണെന്നും പറയുന്നില്ല. ‘ഒരുസ്ഥലം’, ‘ദൂരെ വല്ല സ്ഥലം’, ‘വിജനപ്രദേശം’ എന്നൊക്കെയാണ് സ്ഥലനിർദ്ദേശം ചെയ്യുക. “പ്രഭാതത്തിൽ വെളുക്കുന്നതിനു വളരെമുമ്പ് അവിടുന്ന് എഴുന്നേറ്റ് ഒരു വിജനപ്രദേശത്തേയ്ക്കുപോയി പ്രാർത്ഥിച്ചു” എന്ന് മർക്കോ 1:35-ൽ കാണുന്നു. ‘ഒലിവുമലയാണ് അവിടുന്ന് സാധാരണപോയി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന ഒരു സ്ഥലം. മലയിൽപോയി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു ലൂക്കാ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നുതോന്നുന്നു. മല ആകാശത്തോടു കൂടുതൽ അടുത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവുമായി സംഭാഷിക്കാൻ എളുപ്പമായിരിക്കാം. ഗ്രാമങ്ങളിലേയും പട്ടണങ്ങളിലേയും ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് രക്ഷനേടുവാൻ പറ്റിയ സ്ഥലവും മലമ്പ്രദേശമാണല്ലോ. എങ്ങനെയായാലും, മനുഷ്യസ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിച്ച അവിടുത്തെ തിരക്കേറിയ പ്രവർത്തനജീവിതത്തിനിടയിൽ അവിടുന്ന് ധാരാളം സമയം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ചിലവഴിച്ചുവെന്ന് വ്യക്തം.

ഈശോ ശിഷ്യന്മാരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു (ലൂക്കാ 9:18, 28-29)

ഈശോയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് ഈ പ്രാർത്ഥന. അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം എന്ത് എന്നതാണ് പ്രശ്നം. ഈശോയെയും ശിഷ്യന്മാരെയും ഒരുപോലെ സ്പർശിക്കുന്ന പ്രശ്നമാണത്. താൻ രക്ഷകനായ മിശിഹായാണെന്ന് അവിടുന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും ആ രക്ഷാകരദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കി അവിടുത്തേയ്ക്ക് തന്റെ വ്യക്തിത്വം സാക്ഷാത്കരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ആ ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് പിതാവ് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കേണ്ട നിർണ്ണായകനിമിഷമാണിത്. ജറുസലത്തേയ്ക്ക് പോകാനുള്ള ഒരു ക്ഷണത്തിലാണവിടുന്ന് (9:51). അവിടെ തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നത് എന്താണെന്ന് അവിടുത്തേയ്ക്കറിയാം- കുരിശ്. ഈ സന്ദർഭത്തിലെ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടു സൂചനകളും അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതത്രേ. ആദ്യസംഭവത്തിലെ “ഞാൻ ആരാണെന്നാണ് ജനങ്ങൾ പറയുന്നത്?” എന്ന ഈശോയുടെ ചോദ്യവും (9:18) രണ്ടാമത്തെ സംഭവത്തിലെ ജറുസലത്തേയ്ക്കുള്ള യാത്രയെയും അവിടെ നടക്കാൻപോകുന്ന കാര്യങ്ങളെയുംപറ്റിയുള്ള

മോശയുടെയും ഏലിയായുടെയും സംഭാഷണവും (9: 28-31) അതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

രണ്ടവസരത്തിലും ശിഷ്യന്മാർ സന്നിഹിതരാണ്. അവർക്കും ഈശോയുടെ യഥാർത്ഥവ്യക്തിത്വം കണ്ടെത്തുവാനും അംഗീകരിക്കുവാനുമുള്ള അവസരങ്ങളാണവ. രണ്ടു സന്ദർഭത്തിലും ഈശോ തന്റെ സഹനത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും ആവശ്യകത അവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ഈശോയുടെ മാതൃകയെ ആസ്പദമാക്കി അവർ തങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വവും കണ്ടെത്തണം. തന്റെ അന്ത്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞശേഷം അവിടുന്ന് തന്നെ അനുഗമിക്കാൻ അവരെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നുവെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ് (വാ. 23-27, 46-48).

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽവേണം പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ വിലയിരുത്തുവാൻ. ഈശോ തന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ശിഷ്യന്മാരെയും പങ്കുകൊള്ളിക്കുന്നു. കാരണം, അവിടുത്തെപ്പോലെതന്നെ അവർക്കും തങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വവും ദൗത്യവും അറിയുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട അവസരമാണിത്. ആദ്യ സംഭവത്തിൽ ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു; ശിഷ്യന്മാർ അവിടുത്തോടുകൂടിയുണ്ട് (വാ. 18). രണ്ടാമത്തേതിൽ, “അവിടുന്ന് പത്രോസിനെയും യോഹന്നാനെയും യാക്കോബിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ട് മലയിലേക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പോയി. അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ” രൂപാന്തരീകരണം നടക്കുന്നു (വാ. 28-29). പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോഴാണ് നാം നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വവും ദൗത്യവും മനസ്സിലാക്കുന്നതും അംഗീകരിക്കുന്നതും തദനുസൃതം ജീവിക്കാൻ പ്രാപ്തരാകുന്നതും.

സ്തുതിയുടെയും കൃതജ്ഞതയുടെയും പ്രാർത്ഥന (ലൂക്കാ 10:21)

എഴുപത്തിരണ്ടു ശിഷ്യന്മാർ അന്ത്യതങ്ങൾ നിറഞ്ഞ തങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ പ്രേഷിതദൗത്യം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഈശോ സ്തുതിയുടെ ഒരു പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുന്നു: “സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും നാഥനായ പിതാവേ, അങ്ങ് ഇക്കാര്യങ്ങൾ വിജ്ഞാനികളിലും വിവേകികളിലുംനിന്ന് മറച്ചുവെച്ച് ശിശുക്കൾക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിയതിന് ഞാൻ അങ്ങയെ സ്തുതിക്കുന്നു. അതേ, പിതാവേ, അതായിരുന്നു അങ്ങയുടെ തിരുവിഷ്ടം” (10: 21). പിതാവിന്റെ പദ്ധതിയും മാർഗ്ഗവും ഇഷ്ടവും അനുസരിച്ചാണ് എല്ലാം നടക്കുന്നത്. അതിനാൽ പ്രാർത്ഥന കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനമായി മാറുന്നു. ദരിദ്രർക്കും വിനീതർക്കും സുവിശേഷം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു

വെന്ന ലൂക്കായുടെ ഇഷ്ടപ്രമേയവുമായി ഇവിടുത്തെ സ്തുതിക്കും കൃതജ്ഞതയ്ക്കും സാമ്യമുണ്ട്.

ഇത് സുവിശേഷത്തിലെ ഏറ്റവും ഉത്കൃഷ്ടമായ പ്രാർത്ഥനാ രൂപമാണ്. 'അങ്ങയ്ക്കു നന്ദി' എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ അർത്ഥസമ്പുഷ്ടമാണത്! ദൈവം ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ നമ്മിലുണർത്തുന്ന ആനന്ദവും ആദരവും അതിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. വെറുമൊരു മാനുഷികപ്രതികരണമല്ലത്. നാനാപ്രകാരേണ നമുക്കനുഭവവേദ്യമാകുന്ന ദൈവികനന്മയുടെ മുമ്പിൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സ്വാഭാവികവും എന്നാൽ പലപ്പോഴും അരുപിയാൽ പ്രചോദിതവുമായ പ്രതികരണമല്ലാതെ മറ്റെന്താണത്? ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ഇതു വളരെ വ്യക്തമാണ്. പ്രാർത്ഥനയുടെ പിന്നിലെ മനോഭാവങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ലൂക്കാബദ്ധശ്രദ്ധനത്രേ. മറ്റു പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളെയപേക്ഷിച്ച് ലൂക്കായുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തുന്ന ഭാഗങ്ങൾ സുലഭമാണ്. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ നന്മ അനുഭവിക്കുന്ന ഏതൊരാളിൽനിന്നും സ്തുതിയുടെയും മഹതീകരണത്തിന്റെയും പ്രതികരണം ഉണ്ടാകുന്നു.

ലൂക്കാ മൂന്നു പദങ്ങളിലൂടെയാണ് സ്തുതിയുടെ ആശയം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്: പുകഴ്ത്തുക (praise), മഹത്വപ്പെടുത്തുക (glorify), സ്തുതിക്കുക (bless). മാലാഖമാരും (2: 13) ആട്ടിടയരും (2: 20) ജറുസലേം പ്രവേശനത്തിൽ ശിഷ്യന്മാരും ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നു. തളർവാതരോഗിയും (5: 25) നായിനിലെ ജനങ്ങളും (7: 16) കുന്നുള്ള സ്ത്രീയും (13: 13) കൃതജ്ഞതാനിർഭരനായ ഭിക്ഷക്കാരനും (17: 15) അന്ധനായ മനുഷ്യനും (18: 43) ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സഖറിയായും (1: 64) ശിശുവിനെ കാണുന്ന ശൈമയോനും സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ദർശിച്ച ശിഷ്യന്മാരും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു.

സ്തുതിയുടെയും കൃതജ്ഞതയുടെയും പ്രാർത്ഥന മനുഷ്യനെ ലോകത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലുംനിന്ന് അകറ്റിനിർത്തുന്നില്ല. മറിച്ച്, ഈ ലോകത്തിൽതന്നെ ദൈവമഹത്വം കാണുവാൻ അത് അവനെ സഹായിക്കുന്നു. പൂർണ്ണമായും ഒരു സ്തുതിഗീതമായ 'മാതൃകീർത്തനം' (1: 46-55) ദൈവം തന്റെ ദാസിയിൽ നിവർത്തിച്ച വൻകാര്യങ്ങളേയും ലോകത്തിലെമ്പാടുമുള്ള ദരിദ്രർക്കും താഴ്ന്നവർക്കും അവിടുന്ന് നൽകുന്ന രക്ഷയേയും അത്ഭുതമുറുന്ന മിഴികളോടെ വീക്ഷിക്കുകയാണ്.

ഇവിധംതന്നെയാണ് ലോകത്തിലെ അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ദൈവമഹത്വം പ്രകടമാകുന്നതുകണ്ട് ഈശോ പിതാവിനു നന്ദിപറയുന്നത്. ക്രൈസ്തവന്റെ കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനവും ഇങ്ങനെയായിരിക്കണം. ക്രൈസ്തവൻ ദൈവപിതാവിന്റെ പുത്രനാണ്. അയാൾ 'അരുപി'യിൽ 'പ്രിയപുത്ര'ന്റെ സന്തോഷത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നു. ദൈവത്തിലാണ് അയാളുടെ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരുടെ മധ്യേയത്രേ. പ്രയാസങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും നിറഞ്ഞ സഭയിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് അയാൾ സ്നേഹത്തിനു പ്രകാശനം നൽകേണ്ടത്.; സ്തുതിയുടെയും കൃതജ്ഞതയുടെയും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയാണ് സന്തോഷം കണ്ടെത്തേണ്ടത്.

കൃതജ്ഞതാപ്രാർത്ഥനയും ദൈവപുത്രസ്ഥാനവും

കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനപ്രാർത്ഥനയിൽ ഈശോയുടെ ദൈവപുത്രസ്ഥാനം അതുല്യമായവിധത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അതേസമയംതന്നെ തികച്ചും മാനുഷികമായ അവിടുത്തെ വിചാരവികാരങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും അതിൽ വ്യക്തമായി നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്. ഈശോ തന്റെ ശിഷ്യരുടെ സന്തോഷത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനു ഒരു രൂപാന്തരം സംഭവിക്കുന്നതായി കാണാം. ശിഷ്യന്മാരുടെ വിജയകരമായ ദൗത്യമുണർത്തിയ സന്തോഷം അവിടുത്തെ അന്തരാത്മാവിൽ ചലനം സൃഷ്ടിക്കുകയും അത് അവിടുത്തെ വാക്കുകൾക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ ശക്തിയും അർത്ഥസമ്പുഷ്ടിയും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. പുത്രനെ പിതാവിനടിമുഖമായി നിർത്തിക്കൊണ്ട് പുത്രന്റെ ശക്തി കെട്ടഴിച്ചുവിടുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. അപ്പോൾ പുത്രന്റെ അധരങ്ങളിൽനിന്ന് കൃതജ്ഞതാഗാനം ഒഴുകിവരുന്നു. ഈശോ പിതാവിന്റെനേരേ തിരിഞ്ഞ് പുത്രന്റെ മഹത്വം ഉദ്ഘോഷിക്കുകയാണ്: “പിതാവേ ഞാൻ അങ്ങയെ പുകഴ്ത്തുന്നു”, “അങ്ങയ്ക്കു നന്ദിപറയുന്നു”. തന്റെ പുത്രരോടുള്ള പിതാവിന്റെ ഔദാര്യം കാണുന്ന ഈശോയ്ക്ക് തന്റെ പുത്രത്വത്തിന്റെ പുതിയൊരനുഭവംകൂടി സിദ്ധിക്കുന്നു. തന്റെ പുത്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായും ബോധവാനായി പിതാവിനോടു പ്രതിസ്നേഹം കാണിക്കാൻ പരിശുദ്ധാർത്ഥി ഈശോയെ ശക്തനാക്കുന്നു (വാ. 22). പിതാവാണ് സ്നേഹത്തിന് ആരംഭമിടുന്നത്. അവിടുത്തെ സ്നേഹം സമ്പൂർണ്ണദാനമത്രേ. പുത്രൻ ആ സ്നേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. പിതാവിന്റെ ദാനം പുത്രൻ സ്വീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. അന്തിമവിശകലനത്തിൽ, കൃതജ്ഞതാപ്രാർത്ഥന ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള പിതൃപുത്രബന്ധം അനുഭവിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഉയിർക്കൊള്ളുന്നതത്രേ.

ഗർഭമൻ തോട്ടത്തിലെ പ്രാർത്ഥന (ലൂക്കാ 22: 39-46)

ശിഷ്യരാൽ അനുഗതനായി പതിവുപോലെ ഒലിവുമലയിൽ വരുന്ന ഈശോ ഒന്നുകൂടി പിതാവിനെ അഭിസംബോധനചെയ്യുകയാണ് (22: 39). ഈശോ അവിടെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ വരിക പതിവായിരുന്നുവെന്ന് ലൂക്കാ എടുത്തുപറയുന്നു. ഈശോ വിനയത്തോടും ആദരവോടുംകൂടി പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു: “കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ കാസാ എന്നിൽനിന്ന് എടുത്തുമാറ്റണമേ. എന്നാൽ എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല, അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ” (വാ. 42).

പരീക്ഷണഘട്ടത്തിലുള്ള പ്രാർത്ഥന

മർക്കോസും മത്തായിയും നൽകുന്ന സമാന്തരവിവരങ്ങളിൽ ഈശോ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്ന് കാണുന്നു. ആസന്നമായ സഹനത്തിന്റെ കാസായിൽനിന്ന് മോചിതനാകാനുള്ള ഈശോയുടെ ആഗ്രഹം അവിടെയും കാണാം. ലൂക്കാ അവിടുത്തെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ വേദന വളരെ വ്യക്തമായി വരച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്: “കഠിനവ്യഥയിലകപ്പെട്ട അവിടുന്ന് കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു; അവിടുത്തെ വിയർപ്പ് വലിയ രക്തത്തുള്ളികളെപ്പോലെ നിലത്ത് ഇറ്റിറ്റുവീണു” (വാ. 44).

പ്രാർത്ഥന വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ്. എന്നാൽ തന്റെ മഹത്വത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശനം നൽകുന്നതിനുമുമ്പ് ‘ഇസ്രായേൽമക്കളിൽനിന്ന് മുഖം മറച്ചുവയ്ക്കുന്ന ദൈവ’ (ഏശ. 8: 17) ത്തിനുവേണ്ടി ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കാൻ വിശ്വാസം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ പരീക്ഷകൾ പലപ്പോഴും പ്രാർത്ഥനയെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ആ പരീക്ഷകളെ നേരിടുവാൻ പറ്റിയ ഉപാധികൂടിയാണ് പ്രാർത്ഥന. ആരിലാണ് നാം വിശ്വാസമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റിയ അവസരങ്ങളത്രേ പരീക്ഷകൾ.

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പരീക്ഷ നേരിടുന്ന ഈശോയ്ക്ക് തന്റെ ശിഷ്യന്മാരും അതേ അവസ്ഥയിലാണെന്ന് അറിയാം. ‘പരീക്ഷകളിൽ അവിടുത്തോടുകൂടി നിലകൊണ്ടവർ’ എന്ന് അവിടുന്ന് അവരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു (22: 28). പത്രോസിനും ഈശോ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. “സാത്താൻ ഗോതമ്പുപോലെ കാറ്റിൽ പറത്തുവാൻ നിന്നെയാവശ്യപ്പെട്ടു; എന്നാൽ നിന്റെ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്” (22: 31-32). ഇപ്പോൾ, “പ്രലോഭനത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനു

വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ” ഈശോ ശിഷ്യന്മാരോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു (വാ. 40). അങ്ങനെ ഇത് ഈശോയ്ക്കും ശിഷ്യന്മാർക്കും വലിയ പരീക്ഷയുടെ സമയമാണ്. പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയാണ് അവിടുന്ന് അതിനെ നേരിടുന്നത്. പ്രലോഭനത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടാൻ പ്രാർത്ഥനയേ ഒരു മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും ഉണർന്നിരിക്കുവാനും കഴിയാതെ നിദ്രാധീനരും ഭീകരമായ പരീക്ഷയെ നേരിടാൻ അശക്തരായ ശിഷ്യരെ സംരക്ഷിക്കുന്നത് അവരുടെ ഗുരുവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയത്രേ.

ക്രൈസ്തവപ്രാർത്ഥന - ശ്രവിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന

ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥന യഥാർത്ഥമായ ക്രൈസ്തവ പ്രാർത്ഥനയുടെ മാതൃകയാണ്. സൃഷ്ടിയെന്ന നിലയിൽ പിതാവിലുള്ള അവിടുത്തെ വിശ്വാസവും അതു പ്രകടമാക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവ പ്രാർത്ഥന ദൈവോന്മുഖമായിരിക്കണം. അതിനാൽ അത് ശ്രവിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയുമായിരിക്കണം. ദൈവവുമായുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹൈക്യത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ് പ്രാർത്ഥനയെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ (യാചന പ്രാർത്ഥനയുടെപോലും) വിഷയം ദൈവമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു നോക്കുക: “പിതാവേ, കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ കാസ എന്നിൽനിന്ന് മാറ്റിത്തരണമേ; എന്നാൽ എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല, അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ.” പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടമാണ്, പിതാവിന്റെ പദ്ധതിയാണ് പുത്രൻ അന്വേഷിക്കുന്നത്. ദൈവോന്മുഖവും ശ്രവണപ്രധാനവുമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ മകുടോദാഹരണമാണിത്.

സ്നേഹം അപരനുവേണ്ടിയുള്ള അർപ്പണം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ആ അർപ്പണമാണ് യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. സ്വാർത്ഥത്തെ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നതിലല്ല, അപരനോട് തുറന്ന മനോഭാവം പുലർത്തുന്നതിലാണ് യഥാർത്ഥ വ്യക്തിത്വം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. സ്വയം ത്യജിക്കുമ്പോഴാണ് സ്വയം സൃഷ്ടിക്കുക. ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഇതു വളരെ ശരിയത്രേ. നമ്മുടെ ആരംഭം ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത സ്നേഹത്തിൽനിന്നാകകൊണ്ട് നാം ദൈവപരിപാലനയ്ക്ക് നമ്മെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് നമ്മിൽ ദൈവമക്കൾക്കടുത്ത വ്യക്തിത്വം രൂപംകൊള്ളുക. ദൈവപുത്രന്റെ ഈ പരിപൂർണ്ണ സമർപ്പണം ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹൈക്യത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക പ്രകാശനമാണിത്.

നമ്മുടെ യാചനാപ്രാർത്ഥന രണ്ടു ഇച്ഛകൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമല്ല. പ്രത്യുത, ലോകത്തെയും മറ്റുള്ളവരെയും എന്നെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയുടെ അംഗീകാരമത്രേ. എന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യാൻ ദൈവത്തോടാവശ്യപ്പെടുന്നതല്ല പ്രാർത്ഥന. പലപ്പോഴും നമുക്ക് റോളുകൾ തെറ്റാറുണ്ട്. നമ്മുടെ ഇഷ്ടവും നമ്മുടെ പദ്ധതിയും നടപ്പാക്കുവാൻ, നമുക്കു സേവനം ചെയ്യാൻ നാം ദൈവത്തോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇത് സ്വാർത്ഥപ്രേരിതമായ, ഫലോന്മുഖമായ പ്രാർത്ഥനയാണ്. നേരേമറിച്ചാണ് വേണ്ടത്. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുകയും അവിടുത്തെ പദ്ധതി നടപ്പാക്കുകയും അവിടുത്തേയ്ക്കു സേവനമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാമെന്ന് നാം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു, അതിനുവേണ്ട ശക്തി അപേക്ഷിക്കുന്നു - അതാണ് യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥന. അടിസ്ഥാനപരമായി അത് ശ്രവിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയത്രേ. ദൈവം നമ്മുടെ സന്തോഷത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ഉറവിടമാണെന്നും നാം ചോദിക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അറിയുന്ന സ്നേഹപിതാവാണെന്നും നാം വിശ്വസിച്ചാലേ അതു സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

അങ്ങനെയാണ് ഈശോ പ്രാർത്ഥിച്ചത്. പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടെ അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: “അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ.” പിതാവിനോടാണ് അവിടുന്ന് സംസാരിച്ചത്. സർവ്വത്ര സന്നിധി ചെയ്യുന്ന ഒരു ദൈവത്തോടാണ് അവിടുന്ന് അപേക്ഷിച്ചത്. ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ലാത്ത സ്നേഹത്തിന് ഈശോ തന്നെത്തന്നെ മുഴുവനായും സമർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തത് അതേപടി അംഗീകരിക്കുക എന്നതാണ് ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും ദുസ്സഹമായിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ, ദൈവസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി വേണ്ടത്ര ബോധ്യമുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് അത് സാധിക്കും. അപ്പോൾ ഈശോയെപ്പോലെ നമുക്കും എപ്പോഴും പറയാൻ കഴിയും: “അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ”.

ശ്രവിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന - രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന പ്രാർത്ഥന

ശ്രവണപ്രധാനമായ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് രൂപാന്തരണശക്തിയുണ്ടെന്ന് ഗത്സമനിയിലെ ഈശോയുടെ അനുഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ അവസാനം മാലാഖയുടെ പ്രത്യക്ഷീകരണമാണ് (വാ. 43). തന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റാനുള്ള ശക്തി നൽകിക്കൊണ്ട് പിതാവ് ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരമരുളുന്നു. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ശേഷം പിതാവ് നൽകുന്ന കാസ കുടിക്കാനുള്ള ശക്തിയാർജ്ജിച്ചു.

പുതിയൊരു മനുഷ്യനായി അവിടുന്ന് തിരിച്ചുവരുന്നു. അവിടുന്ന് വന്ന് ശിഷ്യരോട് പറയുകയാണ്: “സമയം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു... എഴുന്നേൽക്കുക, നമുക്കു പോകാം”. ദൈവം ശ്രവണമനോഭാവത്തോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നയാളിന്റെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുകയും അയാളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. അത് ദൈവേഷ്ടത്തിന് വഴങ്ങാനും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനും അയാളെ പ്രാപ്തനാക്കും. അങ്ങനെ ഓരോ പ്രാർത്ഥനയും അയാളെ കൂടുതൽ ദൈവൈക്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കും.

കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ടുള്ള ഈശോയുടെ പ്രാർത്ഥന (ലൂക്കാ 23:84,46)

കാൽവരിയിൽ കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് ഈശോ ധാരണയും ക്ഷമയും സഹൂരിക്കുന്ന ഒരു പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുന്നു: “പിതാവേ, ഇവരോട് ക്ഷമിക്കണമേ; തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്ന് ഇവർ അറിയുന്നില്ല” (23:34). ഈശോയുടെ ഘാതകർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഈ പ്രാർത്ഥന വി. ലൂക്കാ മാത്രമാണ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇതും താൻ ദൈവപുത്രനാകുന്നുവെന്ന അവിടുത്തെ അനുഭവത്തിലേയ്ക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. ശത്രുസ്നേഹം ദൈവമക്കളുടെ അടയാളമത്രേ. “നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുക... നിങ്ങൾ അത്യുന്നതന്റെ പുത്രരാകും... നിങ്ങളുടെ പിതാവ് കരുണയുള്ളവനാകുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും കരുണയുള്ളവരാകുവിൻ” (ലൂക്കാ 6:35-36). മത്തായി 5:44-48 കുറേക്കൂടി വ്യക്തമാണ്: “നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുക, നിങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക; അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ മക്കളായിത്തീരും. അവിടുന്ന് നല്ലവരുടെയും തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെയുംമേൽ സൂര്യനെ ഉദിപ്പിക്കുകയും നീതിമാന്മാരുടെയും അനീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെയുംമേൽ മഴ പെയ്യിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനത്രേ.... അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ് പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പരിപൂർണ്ണരായിരിക്കുവിൻ.” ശത്രുക്കളോടുള്ള (പാപികളോടുള്ള) സ്നേഹമാണ് തന്റെ പുത്രനെ ലോകത്തിലേയ്ക്കു അയയ്ക്കുവാൻ ദൈവത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. കുരിശിൽ കയറുവാൻ പുത്രനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും അതേ സ്നേഹംതന്നെ (യോഹ 3:14-16). അതുകൊണ്ട് കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ടുള്ള പുത്രന്റെ പിതാവുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച ധാരണയും ക്ഷമയും തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന ഈ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ പ്രകടമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

കുരിശിലെ രണ്ടാമത്തെ പ്രാർത്ഥന അവിടുത്തെ അവസാനവാക്കുകളാണ്: “പിതാവേ, എന്റെ ആത്മാവിനെ ഞാൻ അങ്ങേ കരങ്ങളിലേൽപ്പിക്കുന്നു” (23:46). ഇതിലെ ‘പിതാവേ’ എന്ന വിളിയൊഴിച്ചെല്ലാം സങ്കീ. 31: 5-ലെ വാക്കുകളാണ്. യഹൂദമാതാപിതാക്കൾ കിടക്കാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പ് ചൊല്ലുവാൻ കൂട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ പ്രാർത്ഥനയാണിത്. ചെറുപ്പം മുതലേ ഈശോയും ഈ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിവന്നിരിക്കണം. ഈശോ അത് തന്റെ അവസാനത്തെ പ്രാർത്ഥനയാക്കുകയാണ്. അവിടുത്തെ ആദ്യവാക്കുകളും പിതാവിനെ ബന്ധപ്പെടുത്തിയായിരുന്നു: “ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലായിരിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമായിരുന്നില്ലേ?” അവസാന പ്രാർത്ഥനയും പിതാവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്.

സങ്കീർത്തനത്തിലെ വാക്കുകൾ പീഡനം അനുഭവിക്കുന്ന നീതിമാന്മാർക്കുതന്നെ. അയാൾ തന്റെ ജീവിതത്തെ ദൈവശക്തിക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഈശോ തന്റെ ആത്മാവിനെ പൂർണ്ണമായും പിതാവിന്റെ കരങ്ങളിലേൽപ്പിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ അവിടുത്തെ ജീവിതം അനുസരണത്തോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടി നടത്തുന്ന പരിപൂർണ്ണ ദാനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. ജീവിതകാലത്ത് തന്റെ മരണത്തേയും മഹതീകരണത്തേയുംപറ്റി ഓർക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു (9:18,28). മഹതീകരണം അടുത്തിരിക്കുന്ന ഇപ്പോൾ അവിടുന്ന് ഒരു പ്രാർത്ഥനയോടെ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുകയാണ്. പൂർണ്ണമായും ഒരു ബലിയായി പിതാവിനർപ്പിക്കുകയാണ്. പൂർണ്ണമായും ഒരു ബലിയായി പിതാവിനർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അവിടുത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ സാരസംഗ്രഹമാണ് മനോഹരമായ ആ പ്രാർത്ഥന. പിതാവുമായുള്ള അവിടുത്തെ ഗാഢമായ ഐക്യത്തിന്റെയും അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെയും അന്തിമ പ്രകാശനവും കൂടിയാണത്.

ഡോ. മാത്യു വെള്ളാനിക്കൽ

ദരിദ്രർക്കുള്ള സർവാർത്ഥ ലുക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ

വിശുദ്ധഗ്രന്ഥസന്ദേശത്തിന് ദരിദ്രരോട് പൊതുവായി ഒരു ചായ്വുണ്ടെന്നുള്ളത് വളരെ സ്പഷ്ടമാണ്. (എല്ലാ തലങ്ങളിലും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ മാത്രം വിശാലാർത്ഥത്തിലാണ് 'ദരിദ്രർ' എന്ന് ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.) ഇക്കാര്യം സുവിശേഷകനായ ലുക്കായാണ് കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സർവാർത്ഥയും ദരിദ്രരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ലുക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ പറയുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് ഈ ലേഖനം. ഇതിനായി, ഈശോയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ലുക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെയും സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക പശ്ചാത്തലങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈശോയുടെ കാലത്തെ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലം

മക്കബായൻ ഭരണം യഹൂദർക്ക് അഭിമാനിക്കാൻ ഇടനല്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പരസ്പരതർക്കത്തിന്റേയും സാമൂഹികാസ്വസ്ഥതയുടേയും ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. യഹൂദസമൂഹത്തിലെ ഉയർന്ന വിഭാഗ

ങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയവും മതനിരപേക്ഷിതവുമായ പ്രവണതയ്ക്കെതിരേ ഫരിസേയപ്രസ്ഥാനവും എസ്സീൻ പ്രസ്ഥാനവും ഉടലെടുത്തു. മഹാനായ ഹേറോദിന് പലസ്തീനയിൽ അഭിവൃദ്ധിയും ഭരണസ്ഥിരതയും കൈവരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും, ദാരിദ്ര്യത്തെയും സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ സംഘർഷത്തെയും തുടച്ചുനീക്കാനായില്ല. ഇതിനു മുഖ്യകാരണം ഹേറോദിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ ആർഭാടപൂർണ്ണമായ ജീവിതരീതിയായിരുന്നു. ഹേറോദിന്റെ മരണത്തോടെ സ്ഥിതിഗതികൾ കൂടുതൽ വഷളായി. 'തീവ്രവാദികളുടെ വിപ്ലവം ഒരു വിമോചനസമരമായിത്തീർത്തുകൊണ്ട് രാജ്യത്തെ ഒരു നീണ്ട യുദ്ധത്തിലേക്ക് വലിച്ചിഴച്ചു. ആ യുദ്ധം എ.ഡി. 70-ാം ആണ്ടിൽ ജറുസലേമിന്റെ നാശത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്തു. എ.ഡി. 6-ാം ആണ്ടിൽ ഗലിലേയനായ യൂദാസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ റോമക്കാർക്കെതിരായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട യഹൂദവിപ്ലവവും, തുടർന്ന് എ.ഡി. 66-70 വരെയുണ്ടായ അസ്വസ്ഥതകളും ദേശീയബോധമുണർത്തിയതോടൊപ്പം സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തികമണ്ഡലങ്ങളിൽ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രതിരോധപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചേർന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും തൊഴിലില്ലാത്തവരും, അവസരവാദികളും തീരെ ദരിദ്രരുമായിരുന്നു. തീവ്രവാദികളുടെ ലഹളക്ക് ഒരു പ്രധാന കാരണം കഠിനദാരിദ്ര്യമായിരുന്നു. ബി.സി. 25-ലേയും എ.ഡി. 46-48-ലേയും ക്ഷാമങ്ങൾ സ്ഥിതിഗതികൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കി. സമൂഹത്തിലെ പണക്കാരും പാവപ്പെട്ടവരും തമ്മിൽ നിരന്തരമായ ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ ഉണ്ടായി. ഉയർന്ന വൈദിക കുടുംബങ്ങളും സാൻഹെദ്രീ (sanhedrin) നിലെ ധനശേഷിയുള്ള അംഗങ്ങളും ഒരു ഭാഗത്തും, പാവപ്പെട്ട പുരോഹിതരും സാധാരണ ജനങ്ങളും മറുഭാഗത്തുംനിന്ന് പരസ്പരം ശബ്ദംകൂടി. യഹൂദയുദ്ധാരംഭത്തിൽ തീവ്രവാദികൾ ആദ്യം ചെയ്തത് നഗരത്തിലെ ഗ്രന്ഥരക്ഷാലയം(Archives) തകർക്കലായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രകാരനായ ജോസേഫ്സ് എഴുതുന്നു. പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ പണക്കാർക്ക് കൊടുക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരുന്ന പണത്തിന്റെ തെളിവുകൾ ഇല്ലാതാക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു ഇത്. റോമാക്കാരിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെതന്നെ മതനേതാക്കളിൽനിന്നും, രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളിൽനിന്നും പാവപ്പെട്ടജനങ്ങൾ പീഡനമേൽക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലായിരുന്നു ഈശോ ജീവിച്ചതും മരിച്ചതും. ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ കഠിന ദാരിദ്ര്യവും അവരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ സമൃദ്ധിയും ഈശോ മനസ്സിലാക്കി. ദരിദ്രർ പ്രധാനമായും രണ്ടു ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. അന്നത്തെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം തേടുന്നവരും, സഹായധനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നവ

രും, അടിമകളും. ദിവസക്കൂലിക്കാർ (ഒരുദിനാനുകൊണ്ട് കഷ്ടിച്ച് ഉപജീവനം നടത്തിയിരുന്നവർ) എണ്ണത്തിൽ വളരെക്കൂടുതലായിരുന്നു. ജോലി ഇല്ലാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ അപ്പത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ, പ്രശസ്തനായ യഹൂദഗുരു ഹില്ലേൽ (Hillel) വിവരിക്കുന്നുണ്ട്,¹ ജോലിയന്വേഷിച്ചു നിൽക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ ദയനീയാവസ്ഥ ആർക്കും ഉറഹിക്കാവുന്നതാണ്. (മത്താ. 20:9) “ദേശത്തെ ജനങ്ങൾ” (am-ha-aretz) ദാരിദ്ര്യരേഖയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളായിരുന്നു. ചെറിയ ഉടമകളും വലിയ ഭൂവുടമകളുടെ മുമ്പിൽ വഴിമുട്ടി പാപ്പരത്തത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു. സഹായധനത്തിലാശ്രയിച്ച രണ്ടാമത്തെ കുട്ടരുടെ സ്ഥിതി ഇതിലും ദയനീയമായിരുന്നു. ജറുസലേം നിറയെ യാചകരായിരുന്നു. പഴയനഗരകവാടത്തിലോ, ക്ഷേത്രപ്രാന്തങ്ങളിലോ അവർ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. രോഗികളും, അന്ധരും, മുടന്തരും, കുഷ്ഠരോഗികളും, നിർദ്ധനരും, അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈശോയുടെ ഉപമകളിലും, രോഗശാന്തികഥകളിലും ഇക്കൂട്ടരെ നാം ധാരാളമായി കണ്ടെത്തുന്നുണ്ട് (അപ്പ. പ്രവ. 3/46). തൊഴിലില്ലാത്തവരും, ഭക്ഷണവും പണവും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു നേതാവിനെയും അനുഗമിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്ന അവസരവാദികളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ നിർഭാഗ്യങ്ങൾക്കും ഇരകളായവരും, ശക്തമായ പിന്തുണ ആവശ്യമുള്ളവരുമായിരുന്ന രക്ഷാകർത്താക്കളില്ലാത്തവരും വിധവകളുമായിരുന്നു മറ്റൊരു കൂട്ടം ദരിദ്രർ. പ്രീശർക്കും റബ്ബിമാർക്കും അവരുടെ ജോലിക്ക് പ്രതിഫലം കിട്ടാതായി-പ്രീശരും ഫരിസേയരും തങ്ങളുടെമേൽതന്നെ ജനങ്ങളുടെ ആതിഥേയത്വം കെട്ടിവെച്ചതിൽ അത്ഭുതമൊന്നുമില്ല. (കാണുക: ഫരിസേയരോടുള്ള ഈശോയുടെ കുറ്റാരോപണം. മത്താ. 23-ാം അധ്യായവും സമാന്തരഭാഗങ്ങളും.)

ഈശോയുടെ കാലത്തെ യഹൂദസമുദായത്തിൽ ദരിദ്രരോട് പ്രത്യേക പരിഗണന ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അത് അപര്യാപ്തമായിരുന്നു. മതാധ്യാപകർ അവരെ അവജ്ഞയോടെയാണ് വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ദൈവാലയത്തിന്റെ ഏറ്റവും പരിശുദ്ധമായ സ്ഥലത്ത് അവരെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. നിയമത്താലും അമിതകരത്താലും അവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇത്തരം പാവങ്ങളാണ് ഈശോയുടെ പ്രസംഗങ്ങളുടെ കേന്ദ്രബിന്ദു; ഇവരെയാണ് ഈശോ പ്രധാനമായും പരിഗണിച്ചത്.

ഇതിൽ ഏത് സാമൂഹ്യനിരയിലാണ് ഈശോ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നത്? ഈശോ തന്നെത്തന്നെ താഴെക്കിടയിലുള്ളവരുമായി അനുരൂപ

പ്പെടുത്തിയെന്ന് ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാവായ ജറമിയാസ് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നത്, ഈശോയുടെ ഫരിസേയ എതിരാളികൾ ഈശോയെ “പഠിപ്പില്ലാത്ത” (വിഡ്ഢി)വനായും നിയമംലംഘിക്കുന്നവനായും കരുതിയെന്നാണ് (യോഹ 7:15). എങ്ങനെയായാലും, വീടോ, കുടുംബമോ ഇല്ലാതിരുന്ന ഈശോയുടെ ജീവിതശൈലി കാണിക്കുന്നത്, അവിടുന്ന് സാമ്പത്തികമായും, സാമൂഹ്യപരമായും പാവങ്ങളോട് ചേർന്നുനിന്നിരുന്നുവെന്നാണ്. എന്നാൽ ഈ അനുമാനത്തെ മാർട്ടിൻ ഗുകൽ എതിർക്കുന്നു². ജോസഫ് ഒരു ആശാരിപ്പണിക്കാരനായിരുന്നെങ്കിൽ ഈശോയുടെ കുടുംബം സമൂഹത്തിലെ മധ്യനിരയിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈശോ സാമ്പത്തികമായി മെച്ചപ്പെട്ട നിലയിലായിരുന്നെന്ന് ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. ഈശോയെ ദൈവാലയത്തിൽ ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ രണ്ടു ചെങ്ങാലികളെ ബലിയർപ്പിച്ചു എന്ന വസ്തുത (ലൂക്ക 2:22-24), അവിടുന്നു പാവങ്ങളുടെ ഗണത്തിലായിരുന്നെന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്നു. കാരണം സാധാരണയായി സാമ്പത്തികമായി വരുമാനം കുറഞ്ഞവരാണ് ചെങ്ങാലികളെ ബലിയർപ്പിക്കുക. ഈശോയ്ക്കും ശിഷ്യന്മാർക്കും മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നുള്ള സാമ്പത്തികസഹായവും, ആതിഥേയത്വവും കൂടാതെ മറ്റു വരുമാനമാർഗ്ഗം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല (ലൂക്ക 8:1-3). ഇത് അവരെ സാമ്പത്തികമായി സമൂഹത്തിലെ താഴ്ന്ന ഗണത്തിലാക്കുകയും പാവങ്ങളുടെ ജീവിതം നയിക്കാൻ ഇടവരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈശോയും ശിഷ്യന്മാരും അവരുടെ പ്രത്യേക വിളിയെപ്രതിയും, ദൈവരാജ്യത്തെപ്രതിയും പാവങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള ജീവിതം തെരഞ്ഞെടുത്തു. ഏറ്റവും പുരാതനമായ സുവിശേഷ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച്, ഈശോയുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നവർ ദരിദ്രരും, പാപികളും, യാചകരും, വേശ്യകളും രോഗികളുമാണ്. ഇവർ മറ്റുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ച് സാമ്പത്തികമായി വളരെ പിന്നിലായിരുന്നെങ്കിലും മിശിഹായുടെ വരവിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രതീക്ഷയിൽ മുൻപന്തിയിലായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ആളുകളായിരുന്നു ഈശോ-പ്രസ്ഥാനത്തിൽ (Jesus-Movement) ചേർന്നത്. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഇവർ ഇടർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായെങ്കിലും ഈശോയുടെ മഹത്വത്തിന് ഇവർ ഉപകരിച്ചു.

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ദരിദ്രരപ്പറ്റി പറയുന്ന പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ

ലൂക്കാ 6:20-21 (മത്താ 5:3-9): ഈ ഭാഗം മത്തായിക്കും ലൂക്കായ്ക്കും പൊതുവായുള്ള ‘Q’ ഉറവിടത്തിൽപ്പെടുന്നതിനാൽ

എഴുതപ്പെട്ട സുവിശേഷങ്ങളെക്കാൾ പുരാതനമാണിത്. ഈ ഭാഗം ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങളിലുൾപ്പെടുന്നു. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിലും ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലുമുള്ള സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങളുടെ രൂപവ്യത്യാസത്തിനു കാരണം അവരണ്ടും പരസ്പരാശ്രയമില്ലാതെ വാചികപാരമ്പര്യത്തിൽ ഉടലെടുത്തു എന്നതാണ്. എന്നാൽ, “ആത്മാവിൽ ദരിദ്രരായവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ” (മത്താ. 5:3), “ദരിദ്രരേ, നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ” (ലൂക്കാ 6:20), ഇവ രണ്ടിലും ഏതാണ് കൂടുതൽ പുരാതനമെന്ന് ആർക്കും അറിയില്ല. സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങളുടെ വിപുലീകരണവും, ആന്തരീകരണവും (‘ആത്മാവിൽ’ എന്നു മത്താ. 5:3ലും, ‘നീതിയെപ്രതി’ എന്ന് 5:6ലും) ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്, ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള ആദിമരൂപത്തെ, മത്തായി എഡിറ്റ് ചെയ്തതാകാം. ദൈവരാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയ്ക്കാണ് ഇരുസുവിശേഷങ്ങളും ഊന്നൽ നൽകുന്നത്.

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ സുവിശേഷഭാഗ്യം- “ഇപ്പോൾ വിശപ്പുസഹിക്കുന്നവരേ, നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ, നിങ്ങൾ തൃപ്തരാക്കപ്പെടും” (ലൂക്കാ 6:21)-വിശപ്പും ദാരിദ്ര്യവും അനുഭവിക്കുന്നവരെ അഭിസംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടുള്ളതാണിത്. മിശിഹാരാജ്യത്തിൽ അവരുടെ സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. ധനവാന്മാരെ ശപിക്കുന്ന ഭാഗത്ത് (ലൂക്കാ 6:24-25) ഇതു കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. (യുഗാന്ത്യോന്മുഖമായ ഈ വ്യത്യാസം സ്തുതിഗീതത്തിലും-ലൂക്ക 1:53-അതുപോലെ തന്നെ ധനവാന്റെയും ലാസറിന്റെയും ഉപമയിലും കാണുന്നു-ലൂക്ക 6:19-31).

ഈ സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങൾ ദരിദ്രരോടും സമൂഹത്തിൽ സ്ഥായി നമില്ലാത്തവരോടും ഈശോ അഭിസംബോധനചെയ്തതായിരിക്കണം. ദൈവരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അവിടുത്തെ പ്രഖ്യാപനം ദരിദ്രരായ അവരിൽ മിശിഹായിലുള്ള പ്രതീക്ഷ ജനിപ്പിച്ചു. ശാന്തിയും സമൃദ്ധിയും മിശിഹാരാജ്യത്തിന്റെ സവിശേഷതകളായി അവസാനവിരുന്നി (eschatological banquet) നെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു(ലൂക്ക13:29; 14:15; 15:23 and parallels). വരാനിരിക്കുന്ന രാജ്യത്തിലെ വിരുന്നിലാകട്ടെ കൂടുതൽ ശാന്തിയും സന്തോഷവുമുണ്ടാകും.

16:19-26 ധനവാന്റെയും ലാസറിന്റെയും ഉപമ യുഗാന്ത്യോന്മുഖമായ വൈപരീത്യ (eschatological reversal) തെളിയിക്കുന്ന പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. നമുക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഈ ഉപമയ്ക്ക് രണ്ടു

ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ധനവാനും ലാസറിനും സംഭവിച്ച ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങള(vv.19-26)യുടെ കഥയും, മാനസാന്തരത്തിന്റെ കഥയും (vv.27-31). ലാസറിലൂടെ പാവങ്ങളുടെ ദയനീയാവസ്ഥയിലേയ്ക്കും അതിനു വിപരീതമായി ധനികരുടെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയിലേയ്ക്കും ഈ ഉപമ വെളിച്ചംവീശുന്നു. ഇതും ഇതുപോലുള്ള മറ്റു പ്രസ്താവനകളും ദരിദ്രരേയും നിർദ്ധനരേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി; അവർക്കിത് വിശ്വസിക്കാനായില്ല. ദരിദ്രർക്കും നിർദ്ധനർക്കും നീതി ലഭിക്കുകയും ധർമ്മം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ദിവസം വരുമത്രേ! അബ്രാഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ ദരിദ്രരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ദൈവരാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള അവരുടെ അവകാശം ഉറപ്പുവരുത്താനുള്ള അവശ്യഘടകമായി ദൈവം കണക്കാക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതേസമയം, ഹൃദയശൂന്യമായ മനോഭാവവും, ധൂർത്തമായ ജീവിതവും ധനികർക്ക് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പ്രവേശനം നിഷേധിക്കാൻ കാരണമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

1:52-53: ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യം, ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഭാഗമാണിത്. മറിയത്തിന്റെ സ്തോത്രഗീതത്തിന്റെ ഭാഗം കൂടിയാണിത്. ധാരാളം പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിന്റെ വിശ്വാസ്യതയിൽ സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ അടുത്തകാലത്തെ പഠനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നത്, സ്തോത്രഗീതം ഉടലെടുത്തത് മിശിഹായിലുള്ള പ്രതീക്ഷ വളരെ സജീവമായിരുന്ന ഒരു പുരാതന യഹൂദസമൂഹത്തിലാണെന്നാണ്.³ ഈ ഗീതത്തിൽ കാണുന്ന, അനാവിമിയരുടെ ഭക്തിയും രക്ഷസാധ്യമാക്കപ്പെട്ടതിലുള്ള നന്ദിപ്രകടനവും ഒരു യഹൂദ-ക്രിസ്തീയ പശ്ചാത്തലമാണ് പ്രകടമാക്കുന്നത്.

സ്തോത്രഗീതത്തിൽ മറിയം തന്റെ ജീവിതത്തിലും ദൈവഭയമുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തിലും രക്ഷകനായ ദൈവം ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു (50-55). പാവപ്പെട്ട ഒരു ഗ്രാമീണപെൺകുട്ടിയായ തന്നെ മിശിഹായുടെ വരവിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരുപകരണമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ഉയർത്തുകയും ചെയ്തതാണ് അവളുടെ നന്ദിപ്രകടനത്തിനുള്ള പ്രധാനകാരണം, (v.48). മറിയത്തിന്റെ ഈ ഉയർച്ച അവളുടെ കാലത്തെ സമൂഹത്തിൽ താഴെക്കിടയിൽ കിടന്നവരുടെയും, ദാരിദ്ര്യമനുഭവിച്ചിരുന്നവരുടെയും ഉയർച്ചയെയാണ് പ്രതീകാത്മകമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നത് (1:52-53). ഇത് ഒരു വൈരുദ്ധ്യമായി തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ സ്തോത്രഗീതത്തിലെ വാക്കുകൾ മിശിഹായെപ്പറ്റിയുള്ള അക്കാലത്തെ പ്രതീക്ഷയെയാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. മിശിഹായുടെ ജനനത്തിനുവേണ്ടി മറിയത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തതുപോലെ, മിശിഹാവഴി സമൂഹത്തിലെ

താഴ്ന്നവരെയും ദരിദ്രരെയും ദൈവം രക്ഷയ്ക്ക് യോഗ്യരാക്കി. സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങളും ധനവാന്റെയും ലാസനിന്റെയും ഉപമയും ഭാവിയുഗാന്ത്യോന്മുഖതയിലേക്ക് (Futuristic eschatology) വിരൽ ചൂണ്ടു നോൾ ഒരു സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട യുഗാന്ത്യോന്മുഖത (realized eschatology) യാണ് സ്തോത്രഗീതം വിവക്ഷിക്കുന്നത്. അതനുസരിച്ച് ദൈവരാജ്യം (Messianic kingdom) വന്നുകഴിഞ്ഞു.

13:30 (സമാന്തരഭാഗങ്ങൾ-മർക്കോ 10:31; മത്താ. 19:30; 20:16) “അപ്പോൾ മുൻപന്മാരാകുന്ന പിൻപന്മാരും പിൻപന്മാരാകുന്ന മുൻപന്മാരും ഉണ്ടായിരിക്കും”. ഈ വാക്കുകൾ ഒരു വൈപരിത്യത്തിലേക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടുക. മർക്കോസിന്റെയും മത്തായിയുടെയും സുവിശേഷങ്ങളിലേപോലെ, ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ഈ വിപരീതപ്രയോഗം അത്ര വ്യക്തമല്ല. കാരണം, യഹൂദരുടെ അധർമ്മം മൂലം വിജാതീയർ ദൈവരാജ്യം അവകാശപ്പെടുത്തുമെന്ന് ഈശോ അവർക്ക് താക്കീത് കൊടുക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിലാണിത് കാണുന്നത്. ശരിയായ പശ്ചാത്തലം മർക്കോസിന്റെയും മത്തായിയുടെയും സുവിശേഷങ്ങളിലെയാണെന്നനുമാനിക്കാം. മർക്കോ. 10:31 ലും മത്താ 19:30 ലും, ഈശോയെ അനുഗമിക്കുന്നതിനായി പാവങ്ങളേയും, ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലും നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവരെയും ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണിത് വരുന്നത് (മർക്കോ 10:23; മത്താ 19:23-29). മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ പരാമർശം മുന്തിരിത്തോപ്പിലെ ജോലിക്കാരുടെ ഉപമയിലാണ്. അതിൽ ദരിദ്രർക്കും തൊഴിലില്ലാത്തവർക്കും ചെയ്ത ജോലിയുടെ അളവനുസരിച്ചല്ലാതെ ഒരു ദിവസത്തെ മുഴുവൻ കുലിയും ലഭിക്കുന്നു.

ഇതുവരെ നാം പരിശോധിച്ച എല്ലാ സുവിശേഷഭാഗങ്ങളിലും ഈ വൈരുദ്ധ്യം അതായത്, വരാനിരിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യത്തിലെ വിധിവിപര്യയം, പൊതുവായിക്കാണാം. ദരിദ്രർ തങ്ങളുടെ അവസ്ഥയിൽ നിലനിൽക്കുന്നില്ല എന്നുമാത്രമല്ല ദൈവരാജ്യത്തിലെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. ആയതിനാൽ ഈശോയുടെ വാക്കുകൾ ദരിദ്രർക്കും സമൂഹത്തിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടവർക്കും തീർച്ചയായും ഒരു സദ്വാർത്തയായി മുഴങ്ങി. സുവിശേഷത്തിനു ഒരു സാർവ്വത്രിക പ്രാമാണ്യമുണ്ടെങ്കിലും, അത് സകല ജനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ളതാണെങ്കിലും ലൂക്കാ എഴുതിയ സുവിശേഷമനുസരിച്ച് അതിന് പാവങ്ങളോട് ഒരു പ്രത്യേകപരിഗണനയുണ്ട്. എന്നാൽ ധനികർ ദൈവരാജ്യവീക്ഷണത്തോടെ ഈശോയുടെ ദൗത്യം സ്വീകരിക്കുകയും അവിടുത്തെ വചനങ്ങൾ

ശ്രവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, ഈശോയുടെ വചനങ്ങൾ അവർക്കും സർവ്വാര്തയാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം, അത് സർവ്വാര്തതയേ ആകില്ല.

പാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഈശോയുടെ പ്രവർത്തനം (ദൗത്യം)

4:16-30. ഈശോ തന്റെ ദൈവവിളിയെ പാവങ്ങളോട് സർവ്വാര്തത അറിയിക്കുവാനുള്ള ഒരു വിളിയായി കണക്കാക്കുന്നു. സിനഗോഗിൽനിന്നും ഈശോ തിരസ്കൃതനാകുന്ന രംഗം മർക്കോസ് (6:1-6) രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ഈ ഭാഗത്തിന് (4:16-30) അതിന്റെ ഇന്നത്തെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും അതുല്യമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലേയും ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വ്യക്തമായ സാമ്യങ്ങളേറെയുണ്ടെങ്കിലും അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ലൂക്കാ ഈശോയുടെ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഏഴയ്ക്കു 61-ാം അധ്യായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ലൂക്കാ, മർക്കോസ് നൽകിയ വിവരണത്തെ പുനർവിചിന്തനം ചെയ്തിരിക്കുകയാണെന്ന് ചില പണ്ഡിതന്മാർ പറയുമ്പോൾ ലൂക്കാ സ്വതന്ത്രമായ മറ്റൊരു ഉറവിടത്തെയാണ് ആശ്രയിക്കുന്നതെന്ന അഭിപ്രായമാണ് വേറെ ചില പണ്ഡിതന്മാർക്കുള്ളത്. എങ്ങനെയായാലും ഈശോയേയും അവിടുത്തെ ദൗത്യത്തെയും അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഈ കഥ നിർണ്ണായകമായ രീതിയിൽ ലൂക്കാ ഉപയോഗിച്ചു എന്നുള്ളത് വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഈശോയുടെ പ്രവർത്തനത്തിനെന്ന്പോലെ സഭയുടെ ദൗത്യത്തിനും ഈ 'തിരസ്കരണവിവരണം' ഒരു മാതൃകയായിത്തീരുന്നു.

ഇതിലൂടെ ലൂക്കാ നാലു പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ ഉന്നിപ്പറയുന്നു. i) ഈശോയുടെ ദൗത്യപ്രഖ്യാപനം ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരസമയത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം; ii) ഏഴയ്ക്കായുടെ പ്രവചനത്തിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണിയെ കേന്ദ്രമാക്കി ഈശോയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രസ്താവന; iii) ഈശോയുടെ സഹനത്തേയും തിരസ്കരണത്തേയുംപറ്റിയുള്ള സൂചന; iv) യഹൂദരിൽനിന്നും വിജാതീയരിലേക്കുള്ള സുവിശേഷത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സൂചന.

4:16-21 ആണ് നമുക്ക് കൂടുതൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ഏഴയ്ക്കായ്ക്കു 61-ാം അധ്യായത്തിൽനിന്നാണ് ഈ ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് (58:6 ഉം ഉണ്ട്). പഴയനിയമ പൂർത്തീകരണമായി പ്രത്യേകിച്ച് ഏഴയ്ക്കായ്ക്കു 61-ാം

അധ്യായം ഒന്നുമുതലുള്ള വാക്കുകളുടെ പ്രത്യക്ഷപൂർത്തീകരണമായും ഏലിയായെയും ഏലീശായെയുംപറ്റിയുള്ള വിവരണങ്ങളുടെ സൂചകപ്രതിരൂപമായും ഈശോയുടെ ദൗത്യത്തെ കാണേണ്ട ആവശ്യകതയെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് 'തിരസ്കരണവിവരണം' ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ. "ഈ ദിവസം" തിരുവെഴുത്തുകൾ പൂർത്തിയായി എന്നും "അവസാനനാളുകൾ" തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു എന്നുമുള്ള അർത്ഥത്തിൽ ഈശോയുടെ ദൗത്യം യുഗാന്ത്യോന്മുഖമാണ്. രക്ഷാകരയുഗം വന്നെത്തി, ദരിദ്രരോട് രക്ഷയുടെ സർവ്വാരംഭം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നു.

ശരിയായ അർത്ഥത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് മുൻകാലങ്ങളിൽ പല പണ്ഡിതരും ഈ സുവിശേഷഭാഗത്തെ (4:16-21) ആദ്ധ്യാത്മീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈശോയുടെ കാലത്തെ ദരിദ്രരെയും, മർദ്ദിതരെയുമാണ് ഈ വാക്കുകൾ അഭിസംബോധനചെയ്യുന്നത്. ദരിദ്രർ ആരായിരുന്നു എന്നത് വേറൊരു കാര്യം. ചില വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ മതമനുസരിച്ച് ദരിദ്രർ (poor) എന്നത് തടവുകാർ, അന്ധർ, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർ എന്നിവരെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സംജ്ഞാനാമമാണ്. ഇനിയും ചിലർ ദരിദ്രരെ തടവുകാർക്കും അംഗവിഹീനർക്കും സമാന്തരമായി മറ്റൊരു ഗണമായി പരിഗണിക്കുന്നു. വിപ്രവാസകാലത്ത് ഏശയ്യായുടെ പ്രവചനം (Trito Isaiah) ഇസ്രായേലിന്റെ തിരിച്ചുവരവ് ചിത്രീകരിക്കുവാനായി ജൂബിലി വർഷത്തെ മോശയുടെ നിയമത്തെ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തിലും സാമൂഹികാടിസ്ഥാനത്തിലും വേർതിരിക്കപ്പെട്ട എന്നതിനല്ല ഊന്നൽ കൊടുത്തത്. എന്നാൽ കുറേക്കൂടി വിശാലാർത്ഥത്തിലാണ് ആ വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. വിപ്രവാസത്തിൽ സഹിക്കേണ്ടിവന്ന എല്ലാവരേയും സൂചിപ്പിക്കുവാൻ പാവങ്ങൾ എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു. എന്നാൽ ഈ നിരീക്ഷണം ഈശോയുടെ പ്രസംഗത്തിലെ പാവങ്ങൾ എന്നപദത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക അർത്ഥമോ രൂപകാർത്ഥമോ സമർത്ഥിക്കുന്നില്ല. ഈശോയുടെ കാലത്തെ സാധാരണക്കാരുടെ കഷ്ടാവസ്ഥ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ഈശോ അർത്ഥമാക്കിയത് ആദ്ധ്യാത്മികമായ മോചനമാത്രമല്ല. പ്രത്യുത ഒരു സമഗ്രവിമോചനമാണ് അവിടുന്ന് വിഭാവനം ചെയ്തത് എന്നുവേണം യുക്തിപൂർവ്വം അനുമാനിക്കാൻ. ഈശോ തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ഏശയ്യാ 58/6 ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഈ അനുമാനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. ഏശയ്യാ 58-ാം അധ്യായത്തിൽ ജനങ്ങളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവർക്കെതിരെയുള്ള ശക്തമായ കുറ്റം

രോപണമാണ് നാം കാണുന്നത്. സർവ്വോപരി ദരിദ്രരോടും, ഭവന രഹിതരോടും, നഗ്നതമറയ്ക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവരോടും, കടക്കാ രോടും നീതിപൂർവ്വകമായി പെരുമാറാൻ പ്രവാചകൻ ജനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നു. “ദുഷ്ടതയുടെ കെട്ടുകൾ പൊട്ടിക്കുകയും, നുകത്തിന്റെ കയറുകൾ അഴിക്കുകയും മർദ്ദിതരെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും എല്ലാ നുകങ്ങളും ഒടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതല്ലേ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉപവാസം?” ഏശയ്യ 61/1-2-നോടുകൂടി ഈശോ ഏശയ്യ 58/6 കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു; അതുവഴി അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ജൂബിലി വർഷത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ ഊന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏശയ്യായുടെ പ്രസ്താവങ്ങളിൽ, ജൂബിലി വർഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദ്യം ലൂക്കാ എന്തുമാത്രം ആരോപിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ ഇടയിൽ ഒരു തർക്കവിഷയമാണ്. ദൈവരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഈശോയുടെ സങ്കല്പം ജൂബിലി വർഷത്തിന്റെ പ്രവചനപരമായ വ്യാഖ്യാനത്തിൽനിന്നും കടമെടുത്തിട്ടുള്ളതാണെന്ന അങ്ങേയറ്റത്തെ നിലപാടാണ് ചിലർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈശോ തന്റെ ദൗത്യം ജൂബിലി വർഷം വന്നെത്തിയെന്ന പ്രസ്താവനയോടെ ആരംഭിച്ചെന്നും അവിടുത്തെ ശ്രവിച്ചവർ അപ്രകാരംതന്നെ മനസ്സിലാക്കിയെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു. “മോശയുടെ സാബത്ത സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളോട് സദൃശ്യമായ ഒരു യഥാർത്ഥ ജൂബിലിതന്നെയാണ് ഈശോ ഏ.ഡി. 26-ൽ പ്രഖ്യാപിച്ചത്. പാപ്പരത്വം അടിമത്തത്തിലേക്ക് നയിച്ചവരുടെ കടങ്ങൾ വീട്ടി അവരെ മോചിപ്പിക്കുകയും ഇസ്രായേലിന്റെ സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജൂബിലിയാണത്. ഈ ജൂബിലി യനുഷ്ഠാനം ഐക്യമായിരുന്നില്ല. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആഗമനത്തെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന അടയാളമാണിത്. ഈ മാർഗ്ഗം ഉപേക്ഷിച്ചവരോ, ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ല”. (ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ജൂബിലിപ്രമേയത്തെ പിൻതാങ്ങുന്ന ഭാഗങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്, ലൂക്കാ 11:4-“ഞങ്ങളുടെ കടക്കാരോട് ഞങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നതുപോലെ;” അവിശ്വസ്തനായ കാര്യസ്ഥന്റെ ഉപമ -16:1-9).

ജൂബിലി വർഷ പ്രതിപാദ്യം അതുൾക്കൊള്ളുന്ന നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മുറവിളിയോടെ ഈശോയുടെ പഠനങ്ങളെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന വസ്തുത ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ അതിനെ ഈശോയുടെ ദൗത്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗമായി കാണുകയാണെങ്കിൽ പല പ്രശ്നങ്ങളുമുണ്ടാകും. ഒന്നാമതായി, പൂർണ്ണമായ ചരിത്രസൂക്ഷ്മതയോടെ നസറ

ത്തുസംഭവത്തെ പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യുക എളുപ്പമല്ല. രണ്ടാമതായി, രൂപത്തിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും ജൂബിലി വർഷം എല്ലായ്പ്പോഴും ആചരിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിന് വിശ്വസിക്കാവുന്ന തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. എല്ലാറ്റിനുമുപരി, മോശയുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിൽ ഈശോയ്ക്ക് അവിടുത്തെ ദൗത്യം തളച്ചിടുക സാധ്യമല്ല. മറിച്ചാണെങ്കിൽ അത് ഈശോയുടെ പ്രവർത്തനശൈലിക്ക് വിരുദ്ധവുമാണ്. എന്നാൽ ജൂബിലി പ്രതിപാദ്യത്തേയും അതിന്റെ നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മുറവിളിയേയും ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ ഈ ഭാഗത്ത് അവഗണിക്കുന്ന മറ്റൊരു കൂട്ടർ എതിർ അറ്റത്തു നിൽക്കുന്നു. ഇക്കൂട്ടർ ഏശയ്യായുടെ വാക്കുകളെ പശ്ചാത്തലപ്രാധാന്യം കുറച്ചുകൊണ്ട് ഈശോയുടെ വാക്കുകളെ ആദ്ധ്യാത്മികീകരിക്കുകയോ Allegorize ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നു.

ഈ പഴയനിയമഭാഗങ്ങൾ (ഏശയ്യ 58:6; 61:1-2) യഹൂദസാഹിത്യത്തിൽ എപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടെന്നും, ലൂക്കാ അത് എപ്രകാരം മനസ്സിലാക്കിയെന്നും കാണുകയാണ് വസ്തുനിഷ്ഠമായ സമീപനം. യഹൂദസാഹിത്യത്തിൽ ഏശയ്യ 61:1-2 ന്റെ അർത്ഥം പഠിച്ചറിഞ്ഞവർ അതു പുതിയ യുഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന യുഗാന്ത്യോന്മുഖമായ അടയാളമാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. (James Sanders, "From Isaiah 61 to Luke 4" in *Christianity, Fudaism and Other Graeco-Roman Cults*, pp 88ff; Robert Sloan, *The Favoruable Year of the Lord, A Study of Fubiliary Theology in the Gospel of Luke*, pp.10-18). ചാവുകടൽ ചുരുളുകളിൽ, ഈ ഭാഗം മെൽക്കീസദേക്കിന്റെ അവസാനകാലരൂപവുമായി സംയോജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; മെൽക്കീസദേക്കാകട്ടെ അവസാനദിവസം ബെലിയാലി (Belial)ന്റെ ശക്തിക്കെതിരേ വിധി നടപ്പാക്കുകയും മെൽക്കീസദേക്കിനു സ്വീകാര്യമായ വത്സരം സ്ഥപിക്കുകയും ചെയ്യും 11 Q Melch; ഏശയ്യ 61/1-3ന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണ്, ഇതാകട്ടെ, Sanders-ന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, ലേവ്യർ-25ഉം നിയമ. 15ഉം അധ്യായങ്ങളിലെ ജൂബിലി വർഷപ്രഖ്യാപനത്തെ യുഗാന്ത്യോന്മുഖമാക്കുന്നു-(Sanders, op. cit.p. 91), പിന്നീടുള്ള യഹൂദസാഹിത്യത്തിൽ ഏശയ്യ 61-ലെ ജൂബിലിദർശനം, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഒരു തരം നൈതീക നിർദ്ദേശമെന്നപോലെല്ല, പ്രത്യുത പുതിയ യുഗത്തിന്റെ ഒരു അടയാളമോ ദർശനമോ ആയാണ് വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ ഈ വഴിക്കുതന്നെയാണ് ഈശോയും ആദിമസഭയും (ലൂക്കായും) ജൂബിലി വർഷത്തെ മനസ്സിലാക്കിയതും വ്യാഖ്യാനിച്ചതും എന്നു നമുക്ക് വ്യക്തമായും അനുമാനിക്കാം.

7:18-23: “പോയി യോഹന്നാനോടു പറയൂ. ദരിദ്രരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നു”. ഈ സുവിശേഷഭാഗത്ത് ദരിദ്രർ സുവിശേഷം ശ്രവിക്കുന്ന കാര്യത്തിന് ഊന്നൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു, മാത്രമല്ല ഇവിടെ ഏഴുതൊഴുത്ത് 61:1-ഒരു പ്രതിധനിയുമുണ്ട്. ഇത് ലൂക്കായ്ക്കു മുൻപുള്ള പാരമ്പര്യമാണ് മത്താ 11/2-6 ലും ഇതുണ്ട്. ‘ദരിദ്രർ’ എന്ന പദം എല്ലാത്തരം ആളുകളെയും അവരുടെ ജീവിതാവസ്ഥയേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സംയുക്താർത്ഥത്തിലാണോ, അതോ ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിലാണോ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് നമുക്ക് അറിയില്ല. അന്ധരും, മുടന്തരും, കുഷ്ഠരോഗികളും മറ്റുള്ളവരും ‘ദരിദ്ര’രുടെ ഗണത്തിലാണ് ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന വസ്തുത, ‘ദരിദ്രർ’ എന്ന പദം ആലങ്കാരികാർത്ഥത്തിലല്ല ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു; എന്നാൽ നീറുന്ന ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളിൽ കഴിയുന്ന ആളുകളെയാണ് ഈ പദം അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഇവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഈശോയുടെ ദൗത്യം ഉത്തരം നൽകുന്നു. ഇത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളമാണ്.

ദരിദ്രരേ കേന്ദ്രമാക്കി ഇതിലുള്ള വാക്യങ്ങൾ വിരുന്നിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. ആദ്യ വാക്യത്തിൽ, ഈശോ ആതിഥേയനോട്, വിരുന്നു കൊടുക്കുമ്പോൾ ധനികരെയോ നിന്നെ പകരം വിരുന്നിന് ക്ഷണിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരെയോ അല്ല, പ്രത്യുത ദരിദ്രരും, വികലാംഗരും, മുടന്തരും, അന്ധരുമായവരെയാണ് ക്ഷണിക്കേണ്ടതെന്ന് ഉപദേശിക്കുന്നു. (cf. 7:22-and 15a. 61:1-2). അതുപോലെ, മഹാവിരുന്നിന്റെ ഉപമ (ലൂക്കാ 14:15-24) യിൽ രണ്ടാമതു ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവർ ദരിദ്രരും, വികലാംഗരും, അന്ധരും, മുടന്തരുമാണെന്നു ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്നു (v.21). ഈ സുവിശേഷഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം സദ്വാർത്തയുടെ സ്വീകർത്താക്കൾ ദരിദ്രരാണ് (ഏഴുതൊഴുത്ത് 61:1-2-ലേതെന്നതുപോലെ).

ഈശോയുടെ കാലത്തെ യഹൂദസമൂഹങ്ങളിൽ ഏഴുതൊഴുത്ത് ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന ദരിദ്രരോടുള്ള പരിഗണന കാര്യമായെടുത്തിരുന്നില്ല. ഖുർബ്ബാൻ രേഖകളിൽ മുടന്തരും അന്ധരും ശാരീരികമായ മറ്റ് ന്യൂനതകളുള്ളവരും സമൂഹത്തിൽനിന്നും പുറംതള്ളപ്പെടുകയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരും ബെലിയാലിന്റെ സൈന്യവും തമ്മിൽ നടക്കാനിരുന്ന യുഗാന്ത്യയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അയോഗ്യരായി കല്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അക്കാലത്ത് റബീനിക് (Rabbinic) സാഹിത്യത്തിലും രോഗികളും ദരിദ്രരും സഹതാപപൂർവ്വമല്ല വീക്ഷിക്കപ്പെട്ടത്. പലസ്തീനിയൻ സമൂഹത്തിലാകട്ടെ

കുഷ്ഠരോഗികൾക്ക് ഭ്രഷ്ട് കല്പിക്കപ്പെട്ടു. മാത്രമല്ല, അന്ധർക്കും, ചെകിടർക്കും, ഊമർക്കും, യാചകർക്കും ദൈവാലയത്തിലെ പരിശുദ്ധ സ്ഥലത്തേക്ക് പ്രവേശനം നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഈശോയുടെ സദ്വാർത്ത ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും മുൻപിൽ മാനുഷമായ സ്ഥാനം ലഭിക്കാൻ ഇത്തരക്കാരെ സഹായിച്ചു. ലൂക്കാ 4-ാം അധ്യായത്തെ കണക്കിലെടുത്ത് ഒരു വ്യാഖ്യാതാവ് ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു. “ദൈവം ഈശോയിൽ ആരംഭിച്ചത് വെറും പാപത്തിൽനിന്നു മാത്രമുള്ള ഒരു മോചനമല്ല, എന്നാൽ ശാരീരികവും, സാമൂഹികവും, സാമ്പത്തികവുമായ ഒരു തരം യഥാർത്ഥ വിമോചനമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പഴയനിയമഭാഗങ്ങൾ നമ്മെ കഴിവുള്ളവരാക്കുകയും, അതിനായി നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുകയുണ്ടാക്കി ചെയ്യുന്നു. അതേസമയം ആത്മാവിനെയും, മനസ്സിനെയും, മനുഷ്യജീവിതത്തെയും അടിച്ചമർത്തുന്നവ പൂർണ്ണമായും ശാരീരിക പരിതഃസ്ഥിതിയോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുമാനിക്കാൻ ലൂക്കാ നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഈശോയിലൂടെ ദൈവം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം അടിസ്ഥാനപരമായി നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പാപത്തിന്റെ കൂടുക്കീൽനിന്നും ആധിപത്യത്തിൽനിന്നുമുള്ള മോചനമാണെന്നു സുവിശേഷം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു (Patrick D. Miller, “Luke 4:16-41”, Interpretation XXIX (1975), (p.420).

ദരിദ്രർ രാജ്യം അവകാശപ്പെടുത്തുന്നു

“ലൂക്കായിൽ, രാജ്യം ദരിദ്രരുടേതാണ്, എന്നാൽ ദരിദ്രരോടും കഷ്ടപ്പെടുന്നവരോടുമുള്ള നല്ല പെരുമാറ്റത്താൽ ധനികർ രാജ്യത്തിൽ പങ്കുകാരാകുന്നു” (Thomas Moyt, *The poor in Luke Acts*. P. 167) ഈ ഉദ്ധരണി ലൂക്കായുടെ നിലപാടിന്റെ ഒരു സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണമാണ്. ഒരു വാഗ്ദാനവും ഒരു വെല്ലുവിളിയും അതുൾക്കൊള്ളുന്നു. രാജ്യം ദരിദ്രരുടേതാണെന്നത് ദരിദ്രർക്കുള്ള വാഗ്ദാനത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും വചനമാണ് പ്രഘോഷിക്കുക. ധനികർ ദരിദ്രരോടുള്ള ശരിയായ പെരുമാറ്റത്താൽ രാജ്യത്തിൽ പങ്കുപറ്റുമെന്ന് ധനികർക്ക് നേരേയുള്ള രൂക്ഷമായ ഒരു വെല്ലുവിളിയുമാണ്.

ലൂക്കായിൽ, ഈശോയുടെ ദൈവം ദരിദ്രരുടേയും കഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടേയും ദൈവമാണ്. ഈ ആശയമാണ് സ്തോത്രഗീതം മുതൽ, ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലുടനീളം മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നത്. സമൂഹഭ്രഷ്ടരായവരേയും ദരിദ്രരേയും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട്, ദൈവവും അവരെ സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്ന് ഈശോ പരോക്ഷമായി അവകാശപ്പെടുന്നു. ദരിദ്രരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിലും, ധനികരെ

തള്ളിപ്പറയുന്നതിലും ഈശോ ദരിദ്രർക്കുവേണ്ടി പ്രവാചകർ മുഴക്കിയ ശബ്ദത്തെ പുനർജീവിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ യുഗാന്ത്യോന്മുഖമായ അനുഭവങ്ങൾ ഒരു പകപോക്കലല്ല പ്രത്യുത, നീതിപൂർണ്ണമായി നടപ്പാക്കുന്നതിനും ദരിദ്രരുടെ അഭ്യുന്നതിക്കുംവേണ്ടിയുള്ള നീതീകരണമാണ്. ഇപ്പോൾ ഈ ഉദ്ദേശം ദരിദ്രർക്ക് ഒരാശ്വാസവും, ധനികർക്കൊരു താക്കീതുമായി ഭവിക്കുന്നു.

സമ്പൂർണ്ണ നീതിയേയും യുഗാന്ത്യോന്മുഖമായ വൈപരീത്യത്തേയും പറ്റിയുള്ള ഉത്തമബോധ്യം ഇപ്പോഴുള്ള അവസ്ഥ അതായിരിക്കുന്നതുപോലെ അംഗീകരിക്കുവാൻ നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കും ദൈവരാജ്യാഗമനം ത്വരിതപ്പെടുത്താനുംവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ഒരു തീരുമാനം ഈ ബോധ്യം നമ്മിൽ സൃഷ്ടിക്കണം. പലപ്പോഴും ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിഷ്ക്രിയത്വത്തിലേക്കോ (എസ്റ്റീൻസമുദായത്തെപ്പോലെ) അല്ലെങ്കിൽ മിലിറ്ററി പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കോ (തീവ്രവാദികളെപ്പോലെ) ചെന്നെത്തുന്നു. ഇവ രണ്ടും അങ്ങേയറ്റത്തെ നിലപാടുകളാണ്. എന്നാൽ ഈശോ ഇവ രണ്ടും നിരസിച്ചു. ആഴമേറിയ വിശ്വാസവും ജീവനുള്ള പ്രത്യാശയും കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ അവിടുന്ന് ജനങ്ങളോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അത്തരത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും പ്രത്യാശയും ഒരു പുതിയ ജനസമൂഹത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മ സൃഷ്ടിക്കും. അവിടെ സത്യവും നീതിയും, സമത്വവും സഹാനുഭൂതിയും നിലനിൽക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായിരിക്കും. ഈശോയുടെ സമൂഹത്തിൽ പ്രധാനമായും ദരിദ്രരും കഷ്ടപ്പെടുന്നവരുമായിരുന്നെങ്കിൽ പരസ്പരം സ്നേഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സമൂഹമായിരുന്നു അത്. അവർ പരസ്പരം അംഗീകരിക്കുകയും പങ്കുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു (കൂട്ടായ്മ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ). ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലാണ് അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ കരടുരേഖ നാം കാണുന്നത്; എന്നാൽ അത് രൂപംകൊള്ളുന്നത് ശ്ലീഹന്മാരുടെ നടപടിഗ്രന്ഥത്തിലാണ്. അനുതാപത്തിനും പാപമോചനത്തിനും മാത്രമല്ല, ഐക്യത്തിനും, സ്നേഹത്തിനും പങ്കുവയ്ക്കലിനും സേവനത്തിനുംകൂടി സാഹചര്യമൊരുക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമാണിത്. അവരുടെ ലളിതജീവിതശൈലിയും മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധയും കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് പുറത്തുള്ളവർക്ക് സദ്വാർത്തയായിത്തീർന്നു. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ സക്കേവുസ് വ്യക്തിവിശ്വാസികൾക്കുള്ള മാതൃകയും, ജറുസലേം, ദരിദ്രരുടെ നഗരം, ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങളുടെ മാതൃകയുമാണ്. ശിഷ്യത്വമാകട്ടെ, സമ്പ

ത്തിനോടും, അതു കഷ്ടപ്പെടുന്നവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കാനുള്ള മനോഭാവത്തോടും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

1. ദരിദ്രർ എന്ന പദം സംയുക്താർത്ഥത്തിലാണ് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് നമ്മുടെ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു; ഈശോയുടെ കാലത്ത് സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ട ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാമാന്യജനങ്ങളും ദരിദ്രരായിരുന്നു. ഈശോയുടെ സന്ദേശം അവരോട് പ്രത്യേകം താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു.

2. ഈശോയുടെ സന്ദേശത്തെ തീർത്തും ആദ്ധ്യാത്മികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷഭാഗത്തോട് ചെയ്യുന്ന അനീതിയായിരിക്കും. ദൈവത്തിൽനിന്ന് പാപമോചനം ലഭിക്കുമെന്ന ഉറപ്പും, അനുദിന ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുമെന്ന വാഗ്ദാനവും സർവ്വർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ആയതിനാൽ അനുതാപവും അനുതാപത്തിന്റെ ഫലവും, പാപമോചകവചനവും ശിഷ്യത്വത്തിനടുത്ത ജീവിതവും രാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കൃപാവരലഭ്യതയ്ക്കായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നതിനോടൊപ്പംതന്നെ കൃപാവരത്താൽ പ്രചോദിതമായ ശിഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ള വിളിയേയും ലൂക്കാ ഊന്നിപ്പറയുന്നു.

3. സമ്പത്തിനോടും അതിന്റെ ശരിയായ ഉപയോഗത്തോടുമുള്ള മനോഭാവം ശിഷ്യത്വത്തെ വളരെയധികം സ്വാധീനിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും ദരിദ്രരുമായി അത് പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിൽ. ക്രിസ്തീയ സമത്വവാദത്തിലേക്കുള്ള ഒരു വിളിയല്ല ഇത്, എന്നാൽ സ്നേഹവും പങ്കുവയ്ക്കലും മുഖമുദ്രയാക്കിയ ഒരു സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കാനുള്ള വെല്ലുവിളിയാണിത്. എന്നാൽ ഈ പങ്കുവയ്ക്കൽ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിനപ്പുറത്തേയ്ക്കും വ്യാപിക്കുന്നു.

ദരിദ്രരോടുള്ള സഭയുടെ ദൗത്യം

ധനികരും ദരിദ്രരും, ശക്തരും ബലഹീനരും, മർദ്ദകരും മർദ്ദിതരും എന്നിങ്ങനെ വിഭജിക്കപ്പെട്ട ഒരു ലോകത്തിൽ ദരിദ്രർ സഭയുടെ ഒരു ഭാഗംതന്നെയാണ്. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്ന, ദരിദ്രരോടുള്ള സുവിശേഷപ്രഘോഷണം സഭയ്ക്ക് ദരിദ്രരുമായി താദാത്മ്യംപ്രാപിക്കാനുള്ള ഒരു വെറും വിളിയല്ല, പ്രത്യേകം, ദരിദ്രരും സഭയുടെ ഒരു ഭാഗമാണെന്ന പ്രഖ്യാപനമാണിത്. സഭ ഇന്ന് അവളുടെ വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ട സ്ഥിതിയിലാണ്. കാരണം, ദരിദ്രരുമായി ഒത്തുപോകുന്നില്ല; മാത്രമല്ല, സഭയിൽ തങ്ങൾക്കൊരു

സ്ഥാനം ദരിദ്രർ കാണുന്നുമില്ല. സഭയുടെ നവീകരണത്തിനും വിമോചനത്തിനുമുള്ള മാർഗ്ഗം ദരിദ്രരുടെ വിമോചനമാണ്. അതിനുള്ള സമരത്തിലാണ് സുവിശേഷത്തിന്റെ നാമവും യാഥാർത്ഥ്യവും ഏകീഭവിക്കുക. സഭ, ദരിദ്രരുടേതല്ലാത്ത ഒരു സഭയെങ്കിൽ അവളുടെ സ്വഭാവത്തെത്തന്നെ വികൃതമാക്കുന്ന ഗൗരവമായ അപകടത്തിലേക്ക് അവളെത്തന്നെ വലിച്ചിഴയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. ക്രിസ്തീയദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അർത്ഥവും സഭയുടെ ദൗത്യവും ദരിദ്രരോടുള്ള (പ്രഥമഗണനീയമായ) ഐക്യത്തിൽ മാത്രമേ ദർശിക്കാനാവൂ. ഗുട്ടീരസ് പറയുന്നതുപോലെ, “ക്രിസ്തീയദാരിദ്ര്യം സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകടനമെന്ന നിലയിൽ, ദരിദ്രരോടുള്ള ഐക്യവും, ദാരിദ്രത്തോടുള്ള എതിർപ്പുമാണ്”.⁵ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആദ്യഫലങ്ങളെന്ന നിലയിൽ, രക്ഷയുടെ വർത്തമാനകാലം, സുവിശേഷത്തിന്റെ നിത്യതാം, പ്രാപിക്കുവാൻ സഭ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ വർഷവും, ഒരു ജൂബിലി വർഷം, കർത്താവിന്റെ സ്വീകാര്യമായ വർഷം, ആയിത്തീരുന്നു. സഭ ദരിദ്രർക്ക് സുവിശേഷവും, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്ക് മോചനവും, അന്ധർക്ക് കാഴ്ചയും, എന്തുമത്രം കൊടുക്കുന്നുവോ അത്രമാത്രം അവൾ തന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റുന്നു; ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശിലും ഉത്ഥാനത്തിലും പങ്കുപറ്റുന്നു.

പ്രൊഫ. എം.വി. അബ്രഹാം

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. J. Jeremias, Jerusalem in the time of Jesus, p. 116.
2. Martin Hengel Property and Riches in the early Xa. pp. 26-27
3. R.E. Broun, The Birth of the Messiah, pp. 352-53
4. J. Jeramias New Testament Theology, p. 113
5. Gustavo Gutierrez, A Theology of Liberation

ലൂക്കായുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനങ്ങൾ

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തേയും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നടപടിയേയുംപറ്റിയുള്ള സുപ്രധാനപഠനങ്ങൾ അനുവാചകർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഇവയെല്ലാംതന്നെ ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ചു ഭാഷകളിലായതിനാൽ മലയാളവായനക്കാർക്ക് അവ അപ്രാപ്യങ്ങളാണ്. എങ്കിലും ഈ തലത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള കാൽവയ്പ്പുകളെ അവഗണിക്കുകവയ്യ. അതിനാൽ, വി. ലൂക്കായുടെ കൃതികളെപ്പറ്റി സവിശേഷപഠനം നടത്തി അമൂല്യസംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രധാന ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. Rediscovering the Teaching of the Evangelists (SCM, 1968, pp. 153-239) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ Joachim Rhodes ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എം. ദിബേലിയൂസ് (*M. Dibelius*)

സുവിശേഷങ്ങളോട് വിമർശനാത്മകമായ സമീപനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ദിബേലിയൂസ് അപ്പസ്തോ

ലന്മാരുടെ നടപടിയെ രൂപചരിത്രനിരൂപണത്തിന് (Form Criticism) വിധേയമാക്കി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠനങ്ങൾ From Tradition to the Gospel, Studies in the Acts of the Apostles എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം.

ലൂക്കായെ ഒന്നാമത്തെ തിരുസ്സഭാചരിത്രകാരനായിട്ടുമാത്രം കണക്കാക്കിയിരുന്ന പരമ്പരാഗതചിന്താഗതിയെ ദിബേലിയൂസ് ചോദ്യം ചെയ്തു. അതുവഴി ഒരു സുവിശേഷകനായി ലൂക്കായെ അംഗീകരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം അദ്ദേഹം തുറന്നിട്ടു. ദിബേലിയൂസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ വിശ്വാസിയായ ചരിത്രകാരനാണ് ലൂക്കാ, ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തെ പ്രതിപാദിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. അതിനുപകരിക്കുന്ന വിവരണങ്ങളും ഭാഷാരീതിയുമാണ് ലൂക്കാ തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളത്. സുവിശേഷം എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിച്ചതിൽ കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നടപടിപ്പുസ്തകമെഴുതുന്നതിന് ലൂക്കാ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

എച്ച്. കോൺസെൽമാൻ (H. Conzelmann)

രചനാചരിത്രനിരൂപണരീതി (redaction criticism) ഉപയോഗിച്ചു ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം കൃലങ്കഷമായി കോൺസെൽമാൻ പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായി. തന്റെ പഠനത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ ആദ്യം ലേഖനങ്ങൾവഴിയും പിന്നീട് 'ലൂക്കായുടെ ദൈവശാസ്ത്രം' (Theology of St. Luke, London 1960) എന്ന ഗ്രന്ഥംവഴിയും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധംചെയ്തു. ലൂക്കായുടെ കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചു രചനാചരിത്രനിരൂപണരംഗത്തുള്ള പ്രാമാണികഗ്രന്ഥമായി ഇത് ഇപ്പോഴും നിലകൊള്ളുന്നു. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ ദൈവവിജ്ഞാനീയ പരമായ സവിശേഷതകൾ എടുത്തുകാട്ടുകയാണ് കോൺസെൽമാന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ട് അതിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കാവുന്ന മൂലരേഖകളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹം കണക്കാക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തേയും സാങ്കല്പികമായ ക്രിസ്തുസൂക്തസമാഹാരത്തേയും ആശ്രയിച്ച് ലൂക്കാ തന്റെ സുവിശേഷം എഴുതി എന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നു.

സുവിശേഷകന്റെ വ്യക്തിത്വം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണങ്ങൾ, രചനാരീതി, സഭാപരമായ പശ്ചാത്തലം മുതലായവയെല്ലാം

അദ്ദേഹം രചനാചരിത്രനിരൂപണത്തിന് വിധേയമാക്കി. സുവിശേഷത്തിലെ വിവരണഖണ്ഡങ്ങൾക്ക് സുവിശേഷത്തിന്റെ മുഴുവൻ പശ്ചാത്തലത്തിലുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരമായ സ്ഥാനവും അർത്ഥവും നിർണ്ണയിക്കുകയാണ് രചനാചരിത്രനിരൂപകൻ ചെയ്യുക. കാരണം, സുവിശേഷത്തിലെ പല വിവരണങ്ങളും യേശുവിന്റെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെ വിശ്വസ്തമായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. പലതും പ്രബോധനാത്മകമായ ആവശ്യങ്ങൾ മുൻനിറുത്തി സുവിശേഷകൻ രൂപപ്പെടുത്തിയവയാണെന്ന് കോൺസെൽമാൻ പറയുന്നു.

കോൺസെൽമാൻ ഈ രീതിതന്നെ ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷപരിശോധനക്കും ഉപയോഗിച്ചു. രക്ഷാകരചരിത്രത്തെ ലൂക്കാ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളിലായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു: നിയമത്തിന്റെയും പ്രവാചകരുടെയും കാലം, ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലം, സഭയുടെ കാലം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദ്വിതീയാഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കാലമത്രേ സഭയുടെ കാലം.

കോൺസെൽമാന്റെ രക്ഷാകരചരിത്രവിഭജനം വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കിടയാക്കി. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽവയ്പുകൾ ലൂക്കായുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിന് പ്രചോദനമേകിയെന്നതു പരമാർത്ഥമാണ്.

ഇ. ഹേൻഷെൻ (E. Haenchen)

വിവിധ സ്ഥലകാലങ്ങളിലൂടെ കടന്നുവന്ന് രചയിതാവിന്റെ കൈകളിൽ അന്ത്യരൂപം പ്രാപിച്ച പാരമ്പര്യങ്ങളാണ് നടപടിപുസ്തകം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെന്ന് ഹേൻഷെൻ സ്ഥാപിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹേൻഷെനും കോൺസെൽമാനും ഒരേ അഭിപ്രായമാണുള്ളത്. ഇവരുടെ പഠനങ്ങൾ ലൂക്കായുടെ കൃതികൾക്ക് സമഗ്രമായൊരു രചനാചരിത്രനിരൂപണസംഗ്രഹം നമുക്കു നൽകുന്നു.

പാരമ്പര്യവും ഗ്രന്ഥരചനയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്തെന്ന് ഹേൻഷെൻ നിർവ്വചിച്ചു. വി. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ സ്വന്തം പ്രവർത്തനഫലമായിട്ടുമാത്രം വി. ഗ്രന്ഥത്തെ കണക്കാക്കരുത്. പാരമ്പര്യം യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തോടോ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തോടോമാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ഘടകമായും കരുതരുത്. വി. ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്ക് വിവിധ സ്ഥലകാലങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ആശയങ്ങൾ

സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുവിശേഷത്തിലെ രംഗങ്ങളെ സജീവവും വൈവിധ്യമാർന്നതുംമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവയുടെ പശ്ചാത്തലവിവരണങ്ങൾ സുവിശേഷകൻതന്നെ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒറ്റപ്പെട്ട സുവിശേഷഭാഗങ്ങൾ തേടിപ്പിടിച്ചു പകർത്തുകയല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. അതുപോലെ, കൈയിൽകിട്ടിയ വിവിധ സംഭവങ്ങൾ അതേപടി പകർത്തുകയാണ് ലൂക്കാ ചെയ്തതെന്ന അഭിപ്രായവും ശരിയല്ല.

അപ്പസ്തോലനടപടിയിൽ കാണുന്ന പൗലോസിന്റെ മാനസാന്തരത്തെ സംബന്ധിച്ച മൂന്നു വിവരണങ്ങൾതന്നെ പരിശോധിക്കാം. ഇവ തമ്മിലുള്ള അന്തരം മൂലരേഖകളുടെ വ്യത്യാസം മൂലമാകാനിടയില്ല. പ്രത്യുത ഒരേ കഥതന്നെ മൂന്നു രീതികളിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതത്രേ. പാരമ്പര്യങ്ങളെ തിരിച്ചും മറിച്ചും, ചില്ലറ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തിയും കൂട്ടിച്ചേർത്തും പറയുന്ന ഒരുരീതി പൗലോസിന്റെ മാനസാന്തരവിവരണത്തിൽ ലൂക്കാ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ശക്തമായൊരു തൂലികയുടെ ഉടമയായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അപ്പസ്തോലകാലത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ചരിത്രമല്ല നടപടിപ്പുസ്തകം. സ്വതന്ത്രമായൊരു ദൈവശാസ്ത്രം പ്രദാനംചെയ്യുന്ന വിശിഷ്ട നിർമ്മിതിയാണിത്. യഥാർത്ഥ സംഭവങ്ങൾക്കു സാക്ഷിയെന്ന നിലയിലും ലൂക്കാ നമ്മുടെ ബഹുമാനമർഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ നേരിട്ടനുഭവിച്ചവയല്ലെങ്കിലും അവയനുഭവിച്ച തലമുറയിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അവയെ തന്റേതായ ഭാഷയിൽ വിശദീകരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമത്രേ അദ്ദേഹം നടത്തുന്നത്.

യു. വിൽക്കെൻസ് (U. Wilckens)

നടപടിയിൽ കാണുന്ന അപ്പസ്തോലപ്രസംഗങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം പരിശോധനാവിഷയമാക്കി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷദൈവശാസ്ത്രസിദ്ധികളല്ലാതെ ആദ്യത്തെ ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തെപ്പറ്റി തെളിവുകളൊന്നും അവയിൽനിന്നു ലഭിക്കുകയില്ലെന്ന നിഗമനത്തിലാണ് അദ്ദേഹമെത്തിയത്. പന്തക്കുസ്താദിനത്തിലെ പത്രോസിന്റെ പ്രസംഗം (നട. 2: 14-34), മൂടന്തനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനുശേഷം പത്രോസ് ജനത്തോടുചെയ്ത പ്രസംഗം (3: 12-26), യഹൂദപരമാധികാരസഭയുടെ മുമ്പിൽ പത്രോസ് നടത്തിയ പ്രസംഗങ്ങൾ (4: 9-12; 5: 30-32), കൊർണേലിയൂസിന്റെ ഭവനത്തിൽ പത്രോസ് ചെയ്ത പ്രസംഗം (13: 16-41) എന്നിവ വിൽക്കെൻസ് അപഗ്രഥിച്ചു.

ഈ പ്രസംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം ആറു ഭാഗങ്ങളുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ഘടനാതീതിയുള്ളതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു

- 1) പ്രസംഗത്തിനു വഴിതെളിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ
- 2) പ്രബോധനത്തിലേക്കു നയിക്കാൻ കെല്പുറ്റു ഒരു ഉദ്ധരണി.
- 3) അത്ഭുതങ്ങളും ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണവും.
- 4) ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിന് ഉപോദ്ബലകങ്ങളായ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥ ഉദ്ധരണികൾ.
- 5) സംക്ഷേപവിവരണം.
- 6) പശ്ചാത്താപത്തിലേക്കും രക്ഷയിലേക്കുമുള്ള ആഹ്വാനം.

എച്ച്. ഫ്ളെൻഡെർ (H. Flender)

രക്ഷാകരചരിത്രത്തിന്റെ ഏകപക്ഷീയമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനമല്ല ലൂക്കാ നൽകുന്നത് എന്ന ആശയമാണ് ഫ്ളെൻഡെർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. പുനരാഗമനം ഒരനിശ്ചിതകാലത്തേക്കു മാറ്റിവെച്ചിട്ട് തൽസ്ഥാനത്ത് മഹതീകരണത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് ലൂക്കായാണെന്ന കോൺസെൽമാന്റെ പ്രസ്താവനയെ അദ്ദേഹം ശക്തിയുക്തം എതിർക്കുന്നു. കോൺസെൽമാന്റെ രക്ഷാചരിത്ര കാലഘട്ടവിഭജനത്തേയും ഫ്ളെൻഡെർ ചോദ്യംചെയ്യുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ പഴയതും പുതിയതും എന്ന രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെ ലൂക്കായിൽ രക്ഷാകരചരിത്രത്തിനുള്ളു. ഈ നവയുഗത്തിൽ രക്ഷ സമാഗതമാകുന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലൂടെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനങ്ങളിലൂടെയുമാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യം പുനരാഗമനത്തിനു പകരമല്ല. അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യം ജീവദായകമത്രേ.

എച്ച്. ഷ്യൂർമാൻ (H. Schuermann)

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിശിഷ്ടമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥം (ഒന്നാംഭാഗം) ഷ്യൂർമാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. കോൺസെൽമാന്റേതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമീപനമത്രേ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം വെളിച്ചം കണ്ട പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോൺസെൽമാന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ഒരു പ്രസാധകൻ മാത്രമാണ് ലൂക്കാ. സത്യം തുറന്നുകാണിക്കുന്നതിനും സഭാതത്വങ്ങളുടെ നിജസ്ഥിതി പ്രകടമാക്കുന്നതി

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം

നൂമാണ് ലൂക്കാ സുവിശേഷമെഴുതിയത്. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം പാരമ്പര്യങ്ങളെ അവയുടെ അതിപ്രാചീനരൂപങ്ങളിൽ പ്രബോധനാത്മകമായ അതിപ്രസരമൊന്നും കൂടാതെ വിശ്വസനീയമാംവിധം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. രക്ഷാചരിത്രമെഴുതിയ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് താനെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയില്ല. വിശ്വസനീയമാംവിധം സഭയുടെ പാരമ്പര്യം കൈമാറുകയായിരുന്നു ലൂക്കായുടെ ലക്ഷ്യം. സ്വന്തം കൃതിയെ ഒരു പ്രസാധകന്റെ ദൃഷ്ടിയോടെയാണ് ലൂക്കാ വീക്ഷിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും പുതിയതെന്നോ ഒന്നായിക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിനെ വിലമതിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് ഷ്യൂർമാന്റെ അഭിപ്രായം. അതിപ്രാചീന പാരമ്പര്യങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ അവകാശവാദം നടത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. വിമർശകന്മാർ ഷ്യൂർമാന്റെ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥത്തെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(ഫാ. ജോൺ ബർക്കുമാൻസ്)

സുവിശേഷ വ്യഖ്യാനം

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനമാണ് തുടർന്നുള്ള അധ്യായങ്ങളുടെ പ്രതിപാദ്യം. സാങ്കേതികതയും അതിശാസ്ത്രീയതയും ഒഴിവാക്കി തികച്ചും അജപാലനപരമായി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി രചിച്ച “അഭയശിലകൾ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നുള്ളവയാണ്.

എഡിറ്റർ

മരുഭൂമിയിലെ പരീക്ഷ (4:1- 13)

ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയപുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ അഭിഷിക്തനായ മിശിഹായും പ്രവാചകനും രാജാവും പുരോഹിതനുമായി പ്രതിഷ്ഠിതനായ യേശു പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ മരുഭൂമിയിലേക്കു നയിക്കപ്പെട്ടു. ലൂക്കാ യേശുവിന്റെ യോർദ്ദാനനുഭവവും മരുഭൂവനുഭവവും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ച് അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മരുഭൂമിയിൽ യേശു ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയപുത്രനും വിശ്വസ്ത കർത്തുദാസനുമായി നില നിന്നുകൊണ്ടു പിശാചിന്റെ പരീക്ഷകളെ വിജയിച്ചു വിവരണമാണ് ലൂക്കാ 4:1-13. യേശുവിന്റെ മരുഭൂപരീക്ഷയുടെ വിവരണം സമാന്തര സുവിശേഷങ്ങളിലെ ല്ലാമുണ്ട് (മത്താ 4:1-11; മർക്കോ 1:12-13). വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെയും ലൂക്കായുടെയും സുവിശേഷങ്ങൾ മൂന്നു പ്രതീക്ഷകളുടെ വിവരണം നൽകുന്നു.

ലൂക്കാ 4,1-13 ൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ദൃശ്യമായി പിശാച് യേശുവിനെ സമീപിച്ചെന്നും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടുമൊക്കെ കൊണ്ടുപോയെന്നും കരുതേണ്ടതില്ല. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അർത്ഥം മുൻനിർത്തിയുള്ള ചിത്രീകരണമാണത്. അത് ഈ ഭാഗത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു. നാടകീയതയും അതി

ശയോക്തിയും വിവരണത്തിന്റെ അന്തരാർത്ഥം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഉപാധിയാണ്. അന്തരാർത്ഥത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടത്.

4:1-2, ദൗത്യനിർവഹണത്തിനു പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ അഭിഷിക്തനായ യേശു പരിശുദ്ധാത്മപൂരിതനായി ജോർദ്ദാനിൽനിന്നു മടങ്ങി. അവനെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആത്മാവ് മരുഭൂമിയിലേക്കു (എറേമൊസ്) അവനെ ആനയിച്ചു. യേശു പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവനെ മരുഭൂമിയിലേക്കു നയിച്ചത് നമുക്ക് അതിശയകരമാണ്. മരുഭൂമിയിലെ പരീക്ഷയേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷാ ജീവിതത്തിന്റെയാകെ മുൻകൂറനുഭവമായി ലൂക്കായെപ്പോലെ കാണുമ്പോൾ പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവനെ മരുഭൂമിയിലേക്ക് നയിച്ചതിന്റെ കഥാപരമായ പങ്കും പൊരുളും നമ്മെ അതിശയിപ്പിക്കും. സ്നാനം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞ് യേശു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ വന്നു വസിച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവ് പരസ്യസേവനത്തിലുടനീളം അവനെ പരീക്ഷയിലൂടെ വിജയത്തിലേക്കു നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ലൂക്കായുടെ വിവരണത്തിൽ മരുഭൂമി ഒരേസമയം പൈശാചിക ശക്തികളുടെയും ദൈവ സാന്നിധ്യത്തിന്റെയും ദൈവാനുഭവത്തിന്റെയും വേദിയാണ്. ലൂക്കാ 8:29ലും 11:24ലും പരാമർശിക്കുന്ന “വിജനസ്ഥലവും” “വരണ്ടസ്ഥല” വുമൊക്കെ മരുഭൂമിയെ പിശാചിന്റെ വാസസ്ഥലമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. മരുഭൂമി പൈശാചികപ്പരീക്ഷയുടെ സ്ഥാനമെന്ന് യേശുവിന്റെ അനുഭവം (ലൂക്കാ 4) സാക്ഷിക്കുന്നു. അതേസമയം ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുന്നിടവുമാണ് മരുഭൂമി (ലൂക്കാ 1:80; 3:2.5.16;7:24). മരുഭൂമിയിൽ യേശു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നടത്തിപ്പ് പ്രത്യേകം അനുഭവിച്ചു; അതേസമയം പിശാചിന്റെ പരീക്ഷയും. ഒരേസമയം പൈശാചിക പരീക്ഷയുടെയും ദൈവാനുഭവത്തിന്റെയും വേദിയായിരുന്നു ഇസ്രായേലിനു മരുഭൂമി. ഇസ്രായേലിന്റെ മരുഭൂവനുഭവത്തിൽ യേശു ഭാഗഭാക്കായി. ഇക്കാര്യം അവൻ നിയമാവർത്തനപ്പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ആവർത്തിച്ച് ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽത്തന്നെ സൂചിതമാണ്. മരുഭൂപരീക്ഷയിൽ ഇസ്രായേൽ പരാജയപ്പെട്ടു. യേശു വിജയിച്ചു; പിശാചിനെ പരാജയപ്പെടുത്തി.

നാല്പതു ദിവസം മരുഭൂമിയിൽ പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവനായും (പെയിറാസ്മെനോസ്) പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവനായും യേശു കഴിഞ്ഞുകൂടി. ആ ദിവസങ്ങളിൽ അവൻ ഒന്നും ഭക്ഷിച്ചില്ല. ദിവസങ്ങൾ തികഞ്ഞപ്പോൾ അവനു വിശന്നു...

ബൈബിളിൽ സർവ്വസാധാരണമായൊരു സംഖ്യയാണ് 'നാല്പതു' (ഉദാ: സംഖ്യ 14:33;32:13). യേശുവിന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും അത് ഇസ്രായേൽപാരമ്പര്യത്തിൽ പ്രതീകാത്മകത നിറഞ്ഞ ഒരു സംഖ്യയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒന്നാമത്, അത് മരുഭൂമിയിലൂടെ നാല്പതു വർഷം അലഞ്ഞുനടന്ന ഇസ്രായേലിന്റെ ജീവിതാനുഭവം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. ദൈവവചനം കൈക്കൊള്ളാൻ മോശ നാല്പതുദിനരാത്രങ്ങൾ ഒന്നും ഭക്ഷിക്കുകയോ പാനം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യാതെ സീനായ്മലയിൽ കർത്താവിനോടുകൂടെ കഴിഞ്ഞുകൂടി (പുറ 34:28; നിയ 9:9). ഏലിയായും തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ നിർണായകമായൊരു ഘട്ടത്തിൽ മരുഭൂമിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി (1 രാജ 19:8). ഇസഹാക്കിനെ ബലികഴിക്കാൻ അബ്രാഹാം നാല്പതു ദിവസം ഒന്നും തിന്നാതെയും കുടിക്കാതെയും ഹോറെബ് മലയിലേക്കു യാത്ര ചെയ്തെന്നു രബ്ബിമാരുടെ പാരമ്പര്യം പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പൂർവ്വമാതൃകകളെപ്പോലെ യേശുവും തന്റെ ആത്മബലിയിൽ പൂർത്തിയാക്കാനുള്ള ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ഇറങ്ങുന്നതിന് ഒരുക്കമായി നാല്പതു ദിവസം ഉപവസിക്കുന്നു. ആ ദിവസങ്ങളിൽ അവൻ ഒന്നും ഭക്ഷിച്ചില്ല എന്ന വിവരണം യേശു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി മാത്രം സ്വീകരിച്ച് ആ നാളുകളെ അഭിമുഖീകരിച്ചു എന്നു സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. ജീവൻ നൽകുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ യേശു സ്വയം എളിമപ്പെട്ട് ദൈവശക്തിയിൽ ഉയർന്നു നാല്പതുനാൾ ഭക്ഷണമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശാരീരികമായി വിശപ്പും ക്ഷീണവുമുണ്ടായി. കായിക ബലത്താലല്ല പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയിലാണ് യേശു പിശാചിനെ പരാജയപ്പെടുത്തി ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നത്.

സംഖ്യകളുടെ പ്രതീകാത്മകതയുടെ കൂട്ടുപിടിച്ചു സഭാപിതാക്കന്മാർ യേശുവിന്റെ മരുഭൂപ്രവേശനയുടെ നാല്പതു നാളിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സംഖ്യയാണ് നാല്പതു. പ്രപഞ്ചത്തെയാകെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നാലു കോണുകളെ കല്പനകളുടെ സംഖ്യയായ പത്തുകൊണ്ടു ഗുണിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന സംഖ്യയാണ് നാല്പതു. ഈ സംഖ്യ ലോകത്തിന്റെയാകെ ചരിത്രമുൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രതീകാത്മക പ്രസ്താവനയാണ്. യേശു ഇസ്രായേലിന്റെ പുറപ്പാടും, ലോകചരിത്രത്തിന്റെ ചുറ്റുവഴികളാകെയും പുനർജീവിക്കുന്നു. നാല്പതു നാളുകളിലെ യേശുവിന്റെ ഉപവാസം ചരിത്രനാടകത്തെയാകെ ആശ്ലേഷിക്കുകയും, തന്നിലേക്ക് ആവാഹിക്കുകയും അന്ത്യത്തിലേക്കു സംവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (Pope Benedict XVI, Jesus of Nazareth - 1,30).

4:3-4: ഒന്നാം പരീക്ഷ: നാല്പതു ദിവസം ഒന്നും ഭക്ഷിക്കാതെ മരുഭൂമിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയപ്പോൾ യേശുവിനു വിശന്നു. അപ്പോൾ പിശാച് യേശുവിനോടു കല്പിച്ചു: “നീ ദൈവപുത്രനാണെങ്കിൽ ഈ കല്ല് അപ്പമായിത്തീരാൻ കല്പിക്കുക.” ഈ ചിത്രീകരണത്തിന് യേശുവിനെ ആദാമിനോടു ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന വംശാവലിയോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന പരീക്ഷാവിവരണത്തിൽ പ്രത്യേക ധനിയുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ ആദാം വിശപ്പും ദാഹവുമൊന്നും അറിയാതെ ജീവിച്ചുപോന്നപ്പോൾ ദൈവത്താൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട ഫലം തിന്നാൻ പിശാച് പ്രേരിപ്പിച്ചു. ആദാം വശംവദനായി. ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയും അവിടുത്തോടുള്ള ബന്ധവും വിസ്മരിച്ച്, പിശാചു കല്പിച്ച ഫലം തിന്നു. പക്ഷേ ദൈവത്തിന്റെ ആദാമിന്റെ പുത്രൻ പിശാചു പ്രേരിപ്പിച്ച “ഭക്ഷണപ്പരീക്ഷ”യിൽ വിജയിച്ചു.

“കല്ലുകൾ” എന്നു ബഹുവചനമാണ് മത്താ 4:3ൽ. എന്നാൽ, ലൂക്കാ 4:3ൽ “ഈ കല്ല്” എന്ന് ഏകവചനമാണ്. യേശു മാത്രമേ വിശക്കുന്നവനായി രംഗത്തുള്ളൂ: യേശുവിനു മാത്രമായി കല്ല് അപ്പമാക്കുക എന്നു പിശാചു പറയുന്നു. ദൈവപുത്രസ്ഥാനവും അധികാരവും സ്വന്തം കാര്യത്തിനു പ്രയോഗിക്കാനുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ് പിശാചിന്റേത്. സ്വയം രക്ഷിക്കാനുള്ള വെല്ലുവിളി കുരിശിലും യേശു അഭിമുഖീകരിച്ചു (23:35-39). പിശാച് പറയുന്നത് അനുസരിച്ചാൽ ദൈവപുത്രൻ എന്ന സ്ഥാനത്തുനിന്ന് പിശാചിന്റെ ദാസൻ എന്ന നിലയിലേക്ക് യേശു പതിക്കുമായിരുന്നു. ദൈവികപദ്ധതിയിൽനിന്ന് യേശുവിനെ വ്യതിചലിപ്പിക്കാനായിരുന്നു പിശാചിന്റെ പ്രയത്നം. യേശുവാകട്ടെ, തന്റെ ദൈവപുത്രത്വം സ്വപ്നമാക്കാനുള്ള അവസരമാക്കി പരീക്ഷയെ ദൈവഹിതം മാത്രം നിറവേറ്റുന്ന പ്രിയപുത്രനായിത്തന്നെ യേശു പ്രതികരിച്ചു (23:35-39). അപ്പം ആവശ്യമുള്ള മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു ദൈവഹിതമെന്തെന്നു പറയുന്ന വേദഭാഗം (നിയമ 8:3) ഉദ്ധരിച്ച് യേശു പിശാചിനു മറുപടി നല്കി: “മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുന്നത് അപ്പം കൊണ്ടു മാത്രമല്ല.” യേശു ഒന്നും ഭക്ഷിക്കാതെ നാല്പതു ദിവസം മരുഭൂമിയിൽ വസിച്ചും വിശപ്പനുഭവിച്ചും പ്രവചനം പൂർത്തിയാക്കി. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ വചനംകൊണ്ടു ജീവിക്കണമെന്നു പഠിപ്പിച്ചു. അപ്പത്തെപ്പോലും ഭക്ഷ്യയോഗ്യമാക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ വാക്കാണെന്ന് മനായുടെ കഥ പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ട് (പുറ 16). തന്റെ വചനമാണ് ആകാശത്തുനിന്നു കുർത്താവ് മരുഭൂമിയിൽ ഇസ്രായേൽക്കാർക്കു നല്കിയ യഥാർത്ഥ മന്നാ. ലൂക്കാ “വിവരണ”ത്തിൽ “ദൈവവാക്കിന്” (തിരുഗ്രന്ഥ

ത്തിന്) ഏറെ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഏതാണ് “ഈ കല്ല്?” യേശുവിന്റെ മരുഭൂപ്രദീപ്തി അവന്റെ ശുശ്രൂഷ മുഴുവന്റെയും, പ്രത്യേകിച്ചു പീഡാനുഭവത്തിന്റെ, മുൻകുറിയും സംക്ഷേപവും എന്ന നിലയ്ക്കും, ലൂക്കായുടെ വിവരണമനുസരിച്ചും, “ഈ കല്ല്” യേശുവാണ് (ലൂക്കാ 2,34; 20:17-18, അപ്പ 4:11). വീടുപണിക്കാർ തള്ളിക്കളഞ്ഞ കല്ല്. ദൈവം മൂലക്കല്ലാക്കിയ കല്ല്. ഇസ്രായേലിൽ പലരുടെയും വീഴ്ചയ്ക്കും ഉയർച്ചയ്ക്കും കാരണമായ കല്ല്. അത് യേശുവാണെന്നു മരുഭൂപ്രദീപ്തിയെപ്പറ്റി (8:14; സങ്കീ 118:23-23) അധികരിച്ചു ഗുപ്തമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി (ലൂക്കാ 3:34). (1 കോറി 1:33ഉം കാണുക). പിന്നീട് അതേ തിരുഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളുദ്ധരിച്ചു സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (ലൂക്കാ 20:17-18, അപ്പ 4:11). യേശു പരസ്യ ശുശ്രൂഷയ്ക്കിറങ്ങാൻ അവസാന ഒരുക്കം നടത്തുമ്പോൾ “ഈ കല്ല്” അപ്പമാക്കാൻ പിശാച് അവനോടു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. “മനുഷ്യൻ അപ്പം കൊണ്ടു മാത്രമല്ല ജീവിക്കുന്നതെന്ന്” തിരുഗ്രന്ഥം (നിയ 8:3) ഉദ്ധരിച്ച് യേശു മറുപടി പറയുന്നു. ഈ മറുപടിക്ക് പശ്ചാത്തലമായി കർത്താവിന്റെ പുത്രനായ, അവിടുത്തെ ആദ്യജാതനായ, ഇസ്രായേൽ (പുറ 4:22) സീനായ് മരുഭൂമിയിൽ അപ്പംകൊണ്ടുമാത്രം ജീവിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ച് അപ്പം തന്നെ പുഴുത്തു ചീത്തയായ ചരിത്രമുണ്ട് (പുറ 16: 17-20). യേശു തന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നവർക്കു മരുഭൂമിയിൽ (എറേമൊസ്: ലൂക്കാ 9:12) വചനം നൽകിയശേഷം ദൈവവചനമനുസരിച്ചു മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പുത്രനാണെന്നു തെളിവു നൽകിയിട്ട് യേശു മരുഭൂമിയിലെ ആദ്യത്തെ പരീക്ഷയിൽത്തന്നെ പിശാചിനെ പരാജയപ്പെടുത്തി. യൂദാസിൽ സാത്താൻ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, ഒപ്പം ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ, സമയവുമായപ്പോൾ (കയിറൊസ്: ലൂക്കാ 22:14), യേശു “ഈ കല്ല്” അപ്പമാക്കി ശിഷ്യർക്കു ഭക്ഷിക്കാൻ നൽകി (ലൂക്കാ 22:3-6, 14-19). അതിന്റെ മുൻകുറിയായി യേശു ഗലീലിയിൽ മരുഭൂമിയിൽ ആയിരങ്ങൾക്കു വചനം കൊടുത്തശേഷം അപ്പം വർദ്ധിപ്പിച്ചു നൽകി തൃപ്തിപ്പെടുത്തി (ലൂക്കാ 9:10-17). ദൈവത്തിന്റെ സമയമായപ്പോൾ അപ്പത്തിൽ യേശു താൻ പുനഃസ്ഥാപിച്ച ഇസ്രായേലിനുള്ള അപ്പമായി തന്നെത്തന്നെ നൽകി; തന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായുള്ള അപ്പം മുറിച്ചുകൊടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കാൻ അപ്പസ്തോലസംഘത്തോടു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു (ലൂക്കാ 22:10-17). ഈ അപ്പത്തിൽ തന്നെ കാണാൻ ഉത്ഥാനാനന്തരവും താൻ കൂടെനടന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വചനത്താൽ ഹൃദയം ജ്വലിക്കുന്ന ശിഷ്യരുടെ കണ്ണു തുറക്കപ്പെടുമെന്നു യേശു ഉറപ്പുനൽകി (ലൂക്കാ 24:13-35).

4:5-8: രണ്ടാം പരീക്ഷ: ലൂക്കായുടെ വിവരണത്തിൽ രണ്ടാം പരീക്ഷയുടെ വേദി കൃത്യമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉയരത്തിലേക്ക് ആനയിച്ചു എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ക്രിയയാണ് (അനഗഗോ) ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. (“ഉയർന്ന മല”യാണ് മത്താ 4,8ൽ). ലൂക്കായുടെ വിവരണത്തിൽ മല പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും വെളിപാടിനുമുള്ള സ്ഥാനമാണ്. പരീക്ഷയ്ക്കുള്ളതല്ല. പിശാച് യേശുവിനെ ഉയരത്തിലേക്കുകൊണ്ടുപോയി. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ഒരു ദർശനത്തിലെന്നപോലെ സകല രാജ്യങ്ങളും കാണാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു മലയോ ഉയർന്ന പ്രദേശമോ സങ്കല്പിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട പ്രധാനകാര്യം 6-7 വാക്യങ്ങളിലുണ്ട്.

പിശാച് യേശുവിനോട് പറയുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള സകലത്തിലും അധികാരവും മഹത്വവും തനിക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന്. പിശാചിന് വലിയ അധികാരമുണ്ട് (യോഹ 12:31; 14:30; 16,11; എഫേ 2:2; വെളി 13:2). താൻ ലോകത്തിന്റെ അധികാരവും മഹത്വവും നേടിയെടുക്കാൻ വന്നവനല്ലെന്ന് പിറന്നപ്പോൾത്തന്നെ സ്ത്രത്തിൽപ്പോലും ഇടംകിട്ടാത്തതിനാൽ കാലിത്തൊഴുത്തിൽ കിടന്ന് യേശു ലോകത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. ലോകത്തിന്മേലെല്ലാം അധികാരവും മഹത്വവും തനിക്കു നല്കാനും മാത്രം പിശാചിനില്ലെന്നും യേശുവിനറിയാം. ദൈവത്തിനാണ് അധികാരവും മഹത്വവും എന്നും അവനറിയാം. ഇല്ലാത്ത അധികാര വകാശങ്ങൾ പിശാച് അവകാശപ്പെടുകയാണ്, തന്നെ കുന്ദിട്ടാരാ യിച്ച് തന്റെ അധീശത്വം അംഗീകരിക്കാൻ പിശാച് യേശുവിനെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അധികാരവും മഹത്വവും യേശു ഉപേക്ഷിക്കണം എന്നാണ് പിശാച് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, ബഹുജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കൊത്ത് യേശു ഒരു രാഷ്ട്രീയ മിശിഹാ, ലൗകിക മിശിഹാ, ആയി മാറണമെന്നാണ് പിശാച് പറയുന്നത്.

ഏതു പിശാചിന്റെയും കൂട്ടുപിടിച്ചും അതിനെ ആരാധിച്ചും രാഷ്ട്രീയാധികാരവും അതിന്റെ മഹത്വവും നേടിയെടുക്കാൻ വന്നവനല്ല താനെന്ന് യേശു വ്യക്തമാക്കും. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യം ഭൂമിയിലെ സകല രാജ്യങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെങ്കിലും അവയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. അവയുടെ മിന്നിമറയുന്ന മഹത്വമല്ല ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിന്റേത്. അതിന്റെ മഹത്വം അതിന്റെ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുന്നതു സീകരിക്കുന്ന ശിഷ്യരിലൂടെ പ്രകാശിതമാകുന്നതാണ്. യേശു ദൈവരാജ്യം സുവിശേഷിച്ചും (ലൂക്കാ 4:43) ദൈവകരം കൊണ്ടു പിശാചുക്കളെ ബഹിഷ്കരിച്ചും

(ലൂക്കാ 11:20) അതിന്റെ മഹത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കും. വിശ്വാസംവഴി പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുന്നതിലാണ്, അവിടുത്തെ അധികാരത്തിനുമത്രം അധീനപ്പെടുത്തുന്നതിലാണ്, ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ മഹത്വപ്രകാശനം പൂർണ്ണമാകുന്നത് (അപ്പ 24:14; 26:18). “നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കണം; അവനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ” എന്ന ദൈവവചനം (നിയമ 6:13) ഉദ്ധരിച്ച് ഇവിടെയും യേശു വിജയം നേടുന്നു. സർവജനതകളുടെയുംമേൽ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സാർവ്വത്രിക വാഴ്ച (ദൈവഭരണം) പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയാണ് ദൈവദാസനെന്ന നിലയിൽ യേശുവിന്റെ ദൗത്യം. നിയമനവേളയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ, ദൈവം പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവദാസനെന്ന നിലയിലുള്ള തന്റെ അനന്യതയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തേണ്ടതുണ്ടെന്ന് യേശുവിന് അറിയാമായിരുന്നു.

യേശു പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത് (പെയിറാസ് മെനോസ്) അവന്റെ ശിഷ്യർ അഭിമുഖീകരിക്കാനിരിക്കുന്ന പരീക്ഷയുടെ (പെയിറാസ് മൊസ്) മുൻകുറിയും ആരംഭവുമാണ്. “നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കണം; അവനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ” എന്ന് യേശു ഉദ്ധരിച്ച ദൈവവചനം (ലൂക്കാ 4:8) അവർ അനുസരിക്കും. യേശു തന്റെ ശുശ്രൂഷ ജറുസലേമിൽ പൂർത്തിയാക്കി സ്വർഗത്തിലേക്ക് എടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവർ അവനെ ആരാധിച്ച് പ്രസ്തുതകല്പന നിറവേറ്റുന്നു (ലൂക്കാ 24:52; അപ്പ 24:14).

4:9-12: മൂന്നാം പരീക്ഷ: ലൂക്കാ മൂന്നാം പരീക്ഷ ജറുസലേമിൽ ക്രമീകരിച്ചതിനു വ്യക്തമായ പ്ലാനുണ്ടെന്നു നാം മുകളിൽ കണ്ടു. അത്, പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ പരിപൂർത്തിയിൽ യേശുവിനു ജറുസലേമിൽ നേരിടാനുള്ള വലിയ പരീക്ഷയെ മുൻകൂട്ടി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പിശാച് യേശുവിനെ ജറുസലേമിലേക്ക് ആനയിച്ച് ദേവാലയഗോപുരത്തിന്റെ ശൃംഗത്തിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് പരീക്ഷിക്കുന്നത്. ജറുസലേമിൽ പൂർത്തിയാകുന്നതായാണല്ലോ യേശുവിന്റെ വഴി ലൂക്കാ സുവിശേഷകൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ജറുസലേമിൽ യേശുവിനു ധാരാളം പരീക്ഷകൾ നേരിടേണ്ടതുണ്ട്. അവിടെയാണ് യൂദാസിനെ സാത്താൻ തന്റെ പിടിയലമർത്തുന്നത് (22:3). ജറുസലേം മൂലം ഭൂമി മുഴുവൻ അന്ധകാരത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിലാകും (22:53;23:44).

മൂന്നാം പരീക്ഷ പുത്രനായ യേശുവിനും അവന്റെ ദൗത്യത്തിനും വലിയ ഭീഷണിയുയർത്തുന്ന ഒന്നാണ്. ഇവിടെ പിശാ

ചിന്റെ സമീപനത്തിൽത്തന്നെ വലിയ മാറ്റം കാണുന്നു. ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യം, പിശാച് സങ്കീ 9:11-12 ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് യേശുവിനെ പരീക്ഷിക്കുന്നത്. അതും, ദേവാലയഗോപുരത്തിൽ! സങ്കീർത്തനാലാപനത്തിന്റെ ആലയമാണല്ലോ ദേവാലയം. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് അവിടുന്ന് സംരക്ഷണം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന സങ്കീർത്തനഭാഗമാണ് പിശാച് ഉദ്ധരിക്കുന്നത്. അവനതു ചെയ്യുന്നത് ദൈവവിശ്വാസി ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള സംരക്ഷണത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉറച്ച സങ്കേതസ്ഥാനമായി ആശ്രയിക്കുന്ന ദേവാലയത്തിന്റെ ഗോപുരത്തിൽത്തന്നെ! അവിടെ ഏറ്റവും കൃത്യമായി തിരുഗ്രന്ഥമുദ്ധരിക്കാൻതക്ക പാണ്ഡിത്യമുള്ളയാളായി പിശാച് യേശുവിനെ പരീക്ഷിക്കുന്നു.

മനുഷ്യനായ യേശുവിന്റെ ദൈവപുത്രത്വം തെളിയിക്കാൻ സാത്താൻ ആവർത്തിക്കുന്ന ഈ വെല്ലുവിളിയിൽ അവൻ യേശുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ദൈവവിശ്വാസവും, ദൈവത്തെത്തന്നെയും പരീക്ഷിക്കുന്നു. തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന, തന്നിൽ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിക്കുന്ന, വിശ്വാസിയെ സംരക്ഷിക്കുന്നവനാണ് ദൈവമെന്നു തെളിയിക്കാനുള്ള പരീക്ഷണം നടത്താനാണ് പിശാച് യേശുവിനോട് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിൽ ദൈവത്തിന്റെ വിശ്വസ്തതയും പരീക്ഷിക്കപ്പെടും. യേശുവിനെ സംബന്ധിച്ച്, താൻ ദൈവപുത്രനാണെന്നും ദൈവം വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തനാണെന്നും തെളിയിക്കാൻ ദൈവത്തെ ധിക്കരിച്ചും പരീക്ഷിച്ചും കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുക മാത്രമാണു വേണ്ടത്. “നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ പരീക്ഷിക്കരുത്” എന്നു ദൈവവചനമുണ്ട് (നിയ 6:16) യേശു ദൈവത്തെ അനുസരിച്ചു മാത്രമേ പ്രവർത്തിക്കൂ. അവിടുത്തെ മാത്രമേ അനുസരിക്കൂ. ഇക്കാര്യം ഉറപ്പിക്കാൻ അവൻ ദൈവവാക്യം ഉദ്ധരിച്ചു: “നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ പരീക്ഷിക്കരുത്” (നിയ 6:16).

ദേവാലയത്തിന്റെ ഉന്നതിയിൽ എന്നും ആയിരിക്കാനുള്ളവനാണല്ലോ യേശു. ശുശ്രൂഷയുടെ അവസാനം ഉയരങ്ങളിലേക്ക് യേശു എടുക്കപ്പെടും (ലൂക്കാ 24:51). ഈ വസ്തുതയും വൈരുദ്ധ്യാത്മകമായി മൂന്നാം പരീക്ഷ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

4:13: “നിശ്ചിത കാലംവരെ പിശാച് അവനെ വിട്ടുപോയി”: നിശ്ചിതകാലം (ക്യ്റൊസ്) രക്ഷാകരമായ ദൈവിക ഇടപെടലിന്റെ സമയമാണ്(കാലമാണ്). യേശുവിന്റെ പെസഹായുടെ - കടന്നുപോക്കിന്റെ - കാലം (ക്യിറൊസ്) അടുത്തപ്പോൾ (22:14,1) യൂദാസിൽ

സാത്താൻ പ്രവേശിച്ചു. നിശ്ചിതകാലം വന്നുചേർന്നു. അത് യേശുവിന്റെ സഹന മരണോത്ഥാനത്തിന്റെ കാലമാണ്. പക്ഷേ, അതുവരെ പിശാച് മാറിനിന്നെന്നല്ല. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം പിശാചിനോട് എതിരിടേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു (ഉദാ. ലൂക്കാ 10:18; 11:14-23). യേശുവിന്റെ പീഡാനുഭവം സാത്താനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിന്റെ മുൻഭവനമായിരുന്നു. സാത്താൻ സർവസന്നാഹങ്ങളോടും കൂടെ യേശുവിനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന സമയം.

വിചിന്തനം: “കല്ല് അപ്പമാക്കുക” - പ്രകൃതിയിലുള്ള കല്ലും മണ്ണും മരവും എല്ലാമെല്ലാം മനുഷ്യനു തിന്നാവുന്നതാക്കിക്കിട്ടാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ അടങ്ങാത്ത ആർത്തി പ്രകൃതിയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഭാവി തലമുറയ്ക്കുവേണ്ടി കല്ലു കല്ലായും മണ്ണു മണ്ണായും മരം മരമായും അവശേഷിപ്പിക്കേണ്ടേ? വരും തലമുറകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളത് കവർന്നെടുക്കാൻ ഈ തലമുറയ്ക്ക് എന്തവകാശം? ആർ അധികാരം നൽകി? ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞത് ഓർക്കുക: എല്ലാവരുടെയും ആവശ്യത്തിനുള്ള വകകൾ ഈ ഭൂമിയിൽ ദൈവം ക്രമീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ആരുടെയും അത്യാർത്തിക്കു വകയില്ല. നമ്മുടെ അത്യാർത്തിയാണ് ഭൂമിയിലെ സകല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും മൂലകാരണം.

ദൈവത്തെ മാറ്റി നിർത്തി ആധുനിക ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക വിദ്യ കൊണ്ടു കല്ലുകളെല്ലാം അപ്പമാക്കിത്തരാമെന്നു മനുഷ്യകുലത്തെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്ന വർ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അപ്പവും കല്ലുകളാക്കിത്തീർത്ത ചിത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ലോകത്തു തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്. എനിട്ട്, “ഈ കല്ല് അപ്പമാക്കുക” എന്ന നിർദ്ദേശം ഇന്നും യേശുവിനോട്, സഭയോട്, ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. നീ ദൈവത്തിന്റെ വചനം പറയാതെ, ദൈവഹിതത്തെ (ദൈവ ഭരണത്തെ) പറ്റി പറയാതെ, ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരുടെ പട്ടിണി മാറ്റാൻ പ്രവർത്തിക്കുക. ഇപ്പോളിതാ ആഫ്രിക്കയിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകൾ വെള്ളമില്ലാഞ്ഞു നാടുപേക്ഷിച്ചോടുന്നു. അവർക്കു വെള്ളം കൊടുക്ക്. ബൈബിൾ വചനം ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഭക്ഷണം കിട്ടുമോ? ജലം ലഭിക്കുമോ? മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെയും ദൈവവചനത്തെയും അവഗണിച്ച്, ഭൗതിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരീക്ഷണശാലയ്ക്കു വിധേയപ്പെടാത്ത ദൈവത്തെ നിഷേധിച്ച്, പ്രകൃതിയിൽ സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന ദൈവവചനം ശ്രവിക്കാതെ, ഭക്ഷണവും ജലവും എല്ലാവർക്കും എത്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ പരിണിതഫലമല്ലേ ഇന്നും മനുഷ്യക്കൂട്ടങ്ങൾ പട്ടിണി കിടക്കുകയും ഭൂമി

വരളുകയും ചെയ്യുന്നത്? ദൈവവചനമനുസരിച്ചു ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ വിതരണം ചെയ്താൽ എല്ലാവർക്കും തൃപ്തിയുണ്ടാകുകയും, ഭക്ഷണം മിച്ചം വരികയും ചെയ്യും.

യേശുവിന്റെ മരുഭൂപരീക്ഷയ്ക്കു രക്ഷാകരമായ മാനവുമുണ്ടെന്ന് ഒന്നാം പരീക്ഷയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽത്തന്നെ കണ്ടതാണ്. അത് രണ്ടും മൂന്നും പരീക്ഷകളിലും കൂടുതൽ മിഴിവാർന്നു. യേശുവിന്റെ ഈലോകശുശ്രൂഷയിൽ അവനിൽ നിറവേറിയ രക്ഷാകര സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു വിഷ്കംഭമാണ് മരുഭൂപരീക്ഷ. യേശു ഈലോകശുശ്രൂഷയിലുടനീളം പിശാചിന്റെ പരീക്ഷകളിലൂടെയാണ് അവയുടെ മുർദ്ധന്യവും പാതാളവും, മനുഷ്യവംശത്തിനും പ്രപഞ്ചത്തിനും രക്ഷയുടെ വഴിയുമായി കുരിശിലേറിയത്. അവൻ പരീക്ഷകളുടെ നരകകവാടത്തിനുള്ളിൽ ഇറങ്ങുകയും അവിടെനിന്നും കയറുകയും ചെയ്തത്, പരീക്ഷകളുടെ മേഖലകളിൽ കൈനീട്ടി മനുഷ്യരെ സഹായിക്കാനാണ്. ഈ വസ്തുത ഹെബ്രായ ലേഖനകർത്താവ് വ്യാഖ്യാനിച്ചുതരുന്നുണ്ടല്ലോ: “അവൻ പീഡസഹിക്കുകയും പരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവരെ സഹായിക്കാൻ അവനു കഴിയുമല്ലോ” (ഹെബ്രോ 2:18). “നമ്മുടെ ബലഹീനതകളിൽ നമ്മോടൊത്തു സഹതപിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു പ്രധാനപുരോഹിതനല്ല നമുക്കുള്ളത്. പിന്നെയോ, ഒരിക്കലും പാപം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും എല്ലാം കാര്യങ്ങളിലും നമ്മെപ്പോലെതന്നെ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടവനാണ് അവൻ” (ഹെബ്രോ 4:15). പരീക്ഷകളാകുന്ന സഹനങ്ങളെ പരിശുദ്ധാത്മനിറവാലും പിതാവിലുള്ള വിശ്വാസത്താലും നേരിട്ടു വിജയിച്ച യേശു മനുഷ്യന്റെ മാനം വാനോളമുയർത്തി. ജോബിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ പുത്തൻ പതിപ്പ് യേശു പ്രകാശനം ചെയ്തു.

ദേവാലയത്തിന്റെ (ആത്മീയതയുടെ) അത്യുന്നതങ്ങളിൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴും പൈശാചിക പരീക്ഷകൾ മനുഷ്യനെ വേട്ടയാടാം.

പ്രവചനങ്ങൾ നിറവേറ്റിയവൻ
(ലൂക്കാ 4:16 - 22)

പ്രവാചകർ സ്വന്തം നാട്ടിൽ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ കാരണം അസൂയയാണ്. തങ്ങളിൽ ഒരുവൻ തങ്ങളെക്കാളും വലിയവനായി എന്നസത്യം അംഗീകരിക്കാനുള്ള വൈമുഖ്യമാണ് സ്വന്തം നാട് പ്രവാചകരുടെ എതിർചേരിയിലാകാൻ കാരണം. ഏറെനാളായി തങ്ങളിലൊരുവനായി നടന്ന നസ്രത്തിലെ തച്ചന്റെ മകൻ പെട്ടെന്നൊരുനാൾ താൻ മിശിഹായാണെന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ ഞെട്ടലും രോഷവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കഫർണോമുകാരെയാണ് സുവിശേഷം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. നാളിതുവരെ ശാന്തനായി ജീവിച്ച യേശു തന്റെ അസ്ഥിത്വവും ദൗത്യവും പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന രംഗമാണ് ലൂക്കാ സുവിശേഷകൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

പതിവുകൾ തെറ്റിക്കാത്ത ക്രിസ്തു

യേശു പതിവുപോലെ നസ്രത്തിലെ സിനഗോഗിൽ എത്തി എന്നാണു സുവിശേഷകൻ പറയുന്നത്. സിനഗോഗിലെ നടപടികളെക്കുറിച്ചും സിനഗോഗ് അധികാരികളെക്കുറിച്ചും സാബത്താചരണ രീതികളെക്കുറിച്ചും യേശുവിന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായം

യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് സത്യമാണ്. സാബത്തിൽ സാധുക്കളെ സഹായിക്കുന്നതിന് നിയമത്തെ ക്രിസ്തു തടസ്സമായി കണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ പേരിൽ യഹൂദ നേതൃത്വവും യേശുവും തമ്മിൽ പലവട്ടം ഏറ്റുമുട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും സാബത്തിൽ പതിവുപോലെ യേശു സിനഗോഗിൽ എത്തുന്നതായാണ് സുവിശേഷകൻ പറയുന്നത്. യേശുവിന്റെ വിപ്ലവം വൈര നിര്യാതനായിരുന്നില്ല.

ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെയോ സംവിധാനത്തെയോ തിരുത്താനുള്ള ശരിയായ വഴിയാണ് യേശു കാണിച്ചുതന്നത്. നാം അംഗമായിരിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ശരിയല്ലാത്തതും നമുക്കു സ്വീകാര്യമല്ലാത്തതുമായ കാര്യങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അതിൽനിന്ന് അകന്നുനിന്ന് ആക്രമിക്കുന്നത് നിരുത്തരവാദപരമാണ്. അത് ശത്രുക്കളെ സഹായിക്കാൻ മാത്രമേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ മധ്യകാലത്തു നടന്ന അരുതായ്മകളെ തിരുത്താൻ ലൂഥർ സ്വീകരിച്ചത് ഈ മാർഗ്ഗമാണ്. അതിൽനിന്നു മുതലെടുത്തത് സഭയുടെ ശത്രുകളായിരുന്ന യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ഇടവകയിലോ അജപാലകരിലോ പോരായ്മകാണുമ്പോൾ സഭയുടെ കൊടിയ വിമർശകരായി രൂപപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. കൂദാശജീവിതത്തിൽനിന്നുതന്നെ അകന്നുപോകുന്ന ഇത്തരക്കാർ സഭയുടെ ശത്രുക്കളുടെ കൈകളിലെ ഉപകരണങ്ങളായി മാറുന്നതിന് എത്രയോ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. സിനഗോഗിലെ നടപടി ക്രമങ്ങളോടുള്ള വിയോജിപ്പിനെ ദൈവത്തോടുള്ള വിയോജിപ്പായി രൂപപ്പെടുത്തരുത് എന്ന സത്യമാണ് ഈശോ തന്റെ മാതൃകയിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പതിവുകൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ട്. പതിവുകൾ നന്മയായാലും തിന്മയായാലും ശീലമായി മാറുന്നു. പതിവായി മദ്യപിക്കുന്നവർ, പതിവായി മോഷ്ടിക്കുന്നവർ... തുടങ്ങിയ പരാമർശങ്ങൾ നമുക്കു പരിചിതമാണല്ലോ.

ആത്മീയജീവിതത്തിൽ ചില പതിവുകൾക്ക് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. പതിവായി കുടുംബപ്രാർത്ഥന ചെയ്യുന്നത്, പതിവായി (ഞായറാഴ്ച) കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നത്, പതിവായി ദശാംശം നൽകുന്നത്, നിശ്ചിത ദിവസങ്ങളിലെ നോമ്പും ഉപവാസവും പതിവായി പാലിക്കുന്നത്, പതിവായി മതബോധനം നടത്തുന്നത്, പതിവായി കുമ്പസാരിച്ചു വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കുന്നത്, പതിവായി വാർദ്ധ്യ പ്രാർത്ഥനകളിൽ പങ്കുചേരുന്നത്... പതിവുകൾ ലംഘിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ആത്മീയതയുടെ ഊടുംപാവവും നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ആത്മീ

യതയുടെ കെട്ടുറപ്പ് കൈമോശം വരുന്നു. പതിവുകളെ കേവലം ആവർത്തന വിരസപ്രക്രിയയായി കരുതാതെ അവയെ ആത്മീയതയുടെ അനിവാര്യമായ ചട്ടക്കൂടായി മനസ്സിലാക്കണം.

വചനം വായിക്കുന്ന ക്രിസ്തു

സിനഗോഗിലെ സാബത്താചരണത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരിൽ വചന പാരായണത്തിനു താല്പര്യമുള്ളവരെ അതിന് അനുവദിക്കുമായിരുന്നു. വായിക്കുവാനുള്ള താല്പര്യം യേശു പ്രകടമാക്കിയതിനാലാണ് വചനഗ്രന്ഥം അവനു നൽകപ്പെട്ടത്. സിനഗോഗിൽ വചന വായനയ്ക്കായി എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ വചനവ്യാഖ്യാനം ഇരുന്നുകൊണ്ടാണ് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. യേശു പുസ്തകം തുറന്നപ്പോൾ ഏഴയ്യായുടെ പ്രവചനഭാഗം “കണ്ടു” എന്നാണ് സുവിശേഷകൻ പറയുന്നത്. ഇത് ആകസ്മികമായി കണ്ടതല്ല മറിച്ച് ബോധപൂർവ്വം അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തിയതാണ് എന്ന് ക്രിയാരുപം (എവുറെൻ=കണ്ടുപിടിച്ചു) വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. യേശു വായിക്കുന്നത് ഏഴയ്യായുടെ പ്രവചനത്തിലെ തുടർച്ചയായ വചനഭാഗമല്ല എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഏഴ 61:1 ഉം 58:2 ഉം ചേർത്താണ് യേശു വായിക്കുന്നത്. വായനാഭാഗം യേശു ബോധപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുത്തതാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. ബാബിലോൺ പ്രവാസം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തിയ യഹൂദരെ ആത്മവീര്യവും പ്രത്യാശയുമുള്ളവരാക്കാൻ മൂന്നാം ഏഴയ്യാ നടത്തുന്ന പ്രവചനമാണ് ഈ വചനഭാഗം. പ്രവാസികൾക്കു വിമോചനം വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും വീണ്ടും അവർ പേർഷ്യൻ, ഈജിപ്ഷ്യൻ അടിമത്തങ്ങൾക്കു വിധേയമായി എന്നു ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം ഏഴയ്യാ പ്രവചിച്ച യഥാർത്ഥ വിമോചനം ഇനിയും സമാഗതമായില്ല എന്നതിനെക്കുറിച്ച് യഹൂദർക്ക് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പ്രസ്തുത പ്രവചനം നിറവേറി എന്ന് യേശു വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

ദരിദ്രരും ബന്ധിതരും അന്ധരും

ഏഴയ്യായുടെ പ്രവചനത്തെ തന്റെ ദൗത്യത്തിന്റെ നയപ്രഖ്യാപനമായാണ് യേശു അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദരിദ്രരോടുള്ള സുവിശേഷ പ്രഖ്യാപനമായാണ് യേശു തന്റെ ദൗത്യത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദരിദ്രർ എന്നതിലൂടെ സാമ്പത്തികവും ശാരീരികവും മാനസികവും ആത്മീയവുമായ പരാധീനതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന സകലരെയും ലൂക്കാ വിവക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള വേദ

നകളും അവഗണനകളും അനുഭവിക്കുന്നവർ ലൂക്കായുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദരിദ്രരാണ്. അവരുടെ വിമോചനം എന്നതിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ സമഗ്രവിമോചനമാണ് യേശുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം എന്ന് സുവിശേഷകൻ വ്യക്തമാക്കുകയാണ്.

മനുഷ്യൻ എന്നത് ഒരു സാമ്പത്തിക ജീവിയാണ് (economic being) എന്ന മാർക്സിയൻ വീക്ഷണം സുവിശേഷത്തിനും യേശുവിനും അന്യമാണ്. സാമ്പത്തിക മേഖലയിലെ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചാൽ മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ സകല പ്രശ്നവും തീർന്നു എന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നവരാണ് യേശുവിനെയും സുവിശേഷത്തെയും മാർക്സിയൻ കുപ്പായമണിയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഫ്രാൻസീസ് മാർപാപ്പായുടെ “സുവിശേഷത്തിന്റെ സന്തോഷം” എന്ന പ്രബോധനരേഖയെ ആധാരമാക്കി സഭ ഇടതുപക്ഷത്തേക്കു ചായുന്നു എന്ന് വാദിക്കുന്ന ഇടതുപക്ഷചിന്തകരെ കേരളത്തിലും കണ്ടുമുട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മാർക്സിയൻ സാമ്പത്തിക മനുഷ്യവീക്ഷണവും ക്രിസ്തുവിന്റെ സമഗ്ര മനുഷ്യവീക്ഷണവും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാന വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ദാരിദ്ര്യവും രോഗവും പാപവും വിമോചനവിരുദ്ധ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായാണ് സുവിശേഷകൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. “ബന്ധിതർക്കു മോചനം” എന്ന പ്രസ്താവനയിലെ മോചനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ പാപമോചനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന “അഫിയേമി” എന്ന പദമാണ് സുവിശേഷകൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കുമ്പസാരത്തിലെ പാപമോചനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദമാണിത് (യോഹ 20:23) തന്മൂലം മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിനെയും ആത്മീയതയെയും പാപമോചനത്തെയും ഗൗരവമായെടുക്കാത്ത ഒരു വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായും യേശുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിന് ഒത്തുപോകാനാവില്ല. അവൻ അണിയുന്ന ചുവന്ന മേലങ്കികണ്ട് ആരും അവനെ ഇടതുപക്ഷക്കാരനായി തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല. അവൻ ഇടതുപക്ഷത്തോ വലതുപക്ഷത്തോ അല്ല മനുഷ്യപക്ഷത്താണ് നിലയുറപ്പിച്ചത്. അവന്റെ വിപ്ലവമാർഗ്ഗം കുരിശിന്റേതാണ്. അവന്റെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ ദൈവരാജ്യവും.

ഇന്ന് ഈ തിരുവെഴുത്ത് നിറവേറി

യേശുവിൽ തിരുവെഴുത്തുകൾ നിറവേറുന്നു എന്നത് സുവിശേഷങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപ്രമേയമാണ്. തിരുവെഴുത്തുകൾ എല്ലാം അവനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. അവനിൽ നിറവേറാത്തതൊന്നും തിരുവെഴുത്തുകളല്ല എന്ന സത്യവും നാം വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല.

സഭയിൽ ഇന്നത്തെ പ്രശ്നവും ഇതുതന്നെയാണ്. തിരുവെഴുത്തുകൾ വെറും എഴുത്തുകളായി മാത്രം നിലകൊള്ളുന്നു. അവ നിറവേറ്റേണ്ടവർ അലസരാകുന്നു. ഫ്രാൻസിസ് മാർപാപ്പാ ഏറ്റവും നിശിതമായ ഭാഷയിൽ വിമർശിക്കുന്നത് തിരുവെഴുത്തുകളും വിശ്വാസജീവിതവും തമ്മിലുള്ള അന്തരത്തെയാണ്. ദരിദ്രന്റെ സർവ്വർത്ഥയാകേണ്ട സഭ സമ്പന്നരുടെ പാദസേവകയായാൽ തിരുവെഴുത്ത് നിറവേറാതെ പോകും. തിരുവെഴുത്തുകൾ യേശുവിൽ മാത്രം നിറവേറേണ്ടതല്ല. യേശുവിന്റെ തുടർച്ചയായ തിരുസഭയിലും ഓരോ വിശ്വാസിയ്ക്കിലും തിരുവെഴുത്തുകൾ നിറവേറപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. തിരുവെഴുത്തുകൾക്കൊണ്ട് ആരുടെയും ദാരിദ്ര്യം മാറുന്നില്ല. മറിച്ച് തിരുവെഴുത്തുകളെ നിറവേറ്റുന്ന വ്യക്തി സാന്നിധ്യമാണു വേണ്ടത്. തിരുവെഴുത്തുകൾക്ക് ഇന്ന് തെല്ലും പഞ്ഞമില്ല. എന്നാൽ അവ നിറവേറ്റുന്ന വ്യക്തികൾക്കു വംശനാശം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

നെൽസൻ മണ്ടേലയെ ലോകം ആദരവോടെ യാത്രയാക്കിയിട്ട് നാളുകൾ ഏറെയായില്ല. വർണ്ണ വിവേചനം തെറ്റാണ്, മനുഷ്യർ സഹോദരരാണ് എന്ന തിരുവെഴുത്തുകൾക്കൊണ്ട് കറുത്തവർഗ്ഗക്കാർക്ക് പ്രയോജനമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സ്വന്തം ജീവിതം കൊണ്ടു പ്രസ്തുത തിരുവെഴുത്തിനെ നിറവേറ്റാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഗാന്ധിയും മദർ തെരേസയും ഡാമിയനു മൊക്കെ തിരുവെഴുത്തുകൾ നിറവേറ്റിയവരാണ്; സ്വന്തം ജീവിതം വിലയായി കൊടുത്തുകൊണ്ട്. സഭയെ ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചത് തിരുവെഴുത്തുകളെ പുരാവസ്തുക്കളായി സൂക്ഷിക്കാനല്ല മറിച്ച് ജീവിതം കൊണ്ടു നിറവേറ്റാനാണ്. ഓരോ വിശ്വാസിയ്ക്കിലും തിരുവെഴുത്തുകൾ നിറവേറ്റാൻ യത്നിക്കണം. ഇപ്രകാരമുള്ള യത്നങ്ങൾ എതിർപ്പും ശത്രുതയും ക്ഷണിച്ചു വരുത്തും. അതാണ് തുടർന്നുള്ള വചനഭാഗത്ത് യേശു നേരിടുന്ന സംഘർഷം. പ്രവചിക്കുന്നവനെ ജനം സ്വീകരിക്കും. എന്നാൽ ജീവിതം വിലകൊടുത്തു പ്രവചനം നിറവേറ്റുന്നവനെ ആദ്യം ജനം വെറുക്കും എന്നാൽ പിന്നീട് ആരാധിക്കും.

വിധവയുടെ മകനെ ഉയിർപ്പിക്കുന്നു

(7:11-17)

ലുക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ മാത്രം കാണുന്ന വിവരണമാണിത്. നസറത്തിൽനിന്ന് ഏകദേശം 10 കി.മീ. തെക്കുകിഴക്ക് നായിൻ എന്ന ചെറിയ പട്ടണം. സുവിശേഷത്തിൽ ഇവിടെ മാത്രമേ ആ പട്ടണത്തെ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ. ഗുരുതരമായ രോഗത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യരെ വിടുവിക്കാൻ മാത്രമല്ല (7:1-10). മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിക്കാനും യേശുവിന് അധികാരവും ശക്തിയുമുണ്ട് എന്നതിനു തെളിവാണ് “നായിനിയിലെ വിധവയുടെ മകനെ ഉയിർപ്പിച്ചത്” (7:7,11-17,22). ഇത്, യേശു തന്റെ അധികാരവും ശക്തിയും അനുകമ്പാപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന കഥയാണ്. യേശുവിനു മരണത്തിനു മേലുള്ള ശക്തി ലൂക്കാ വീണ്ടും വിവരിക്കുന്നുണ്ട് (8:40-42, 49-56).

യേശുവിന്റെ ഇവിടുത്തെ അത്ഭുതപ്രവർത്തനം ലൂക്കാ സാമാന്യം വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നായിനിലെ വിധവയുടെ മകനെ ഉയിർപ്പിക്കാൻ യേശുവിനു പ്രേരകമായത് അശരണരോടുള്ള അവന്റെ കരുണയും

അനുകമ്പയുമാണ് (7:16). മരണമടഞ്ഞത് “വിധവയുടെ ഏകപുത്രനായിരുന്നു” (7:12): അവന്റെ മരണം മൂലം അവൾ തീർത്തും അനാഥയായി. ഭർത്താവും ഏകമകനും നഷ്ടപ്പെട്ടവൾ. കുടുംബം പോറ്റിപ്പുലർത്തിയിരുന്ന അത്താണിയാണ് മരിച്ചത്. അവളുടെ ഏക ആശ്രയവും ഇല്ലാതായി. അനാഥയും അഗതിയുമായ ആ മാതാവിൽ കർത്താവിന് “അനുകമ്പ തോന്നി” അനുകമ്പയുള്ള കർത്താവാണ് യേശു. അവൻ അവളെ കണ്ടു മനസലിഞ്ഞ് അവൾക്കു വേണ്ടി അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഒരു സുരക്ഷയും ഇല്ലാത്തവരായാണല്ലോ ബൈബിൾ അനാഥരെയും വിധവകളെയും അവതരിപ്പിക്കുന്നത് (നിയമ 24:17; 27:19; ഏശ 1:23; ജോഷ്യാ 24:13). “ഏകപുത്രൻ” (7:13) എന്ന പദം ലൂക്കാ പലപ്രാവശ്യം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ആശയതലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (8:42;9:38). ആ പദം ഈ കഥയിൽ വിധവയ്ക്ക് വേറെ ആശ്രയമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന ആശയത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുന്നു. യേശു ഇവിടെ ആദ്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് മരിച്ച വ്യക്തിയെയല്ല, അവന്റെ വിധവയും നിരാലംബയുമായ അമ്മയെയാണ്. “കരയാതെ” (7:14) എന്നു പറഞ്ഞ് അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. “കരയാതെ” എന്ന ആശ്വാസവാക്ക് പുനർജീവനച്ചടങ്ങിനുള്ള ഒരുക്കമാണ്.

“മുന്നോട്ടു വന്നു ശവമഞ്ചം തൊട്ടു.. ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു: യുവാവേ എഴുന്നേൽക്കുക” ഈ വിവരണം യേശു മരിച്ചവനെ ഉയിർപ്പിച്ച വഴി വിവരിക്കുന്നു. ശവമഞ്ചത്തെ തൊടുന്നത് അശുദ്ധിവരുത്തും (സംഖ്യ 19:11,16; പ്രഭാ 34:30). യേശു തൊട്ടു. മരണം അശുദ്ധി വരുത്തുന്നില്ല എന്നും മരിച്ചവൻ അശുദ്ധനല്ല എന്നും യേശു പഠിപ്പിച്ചു. ആചാരശുദ്ധിയുടെ നിയമം യേശു തിരുത്തി. മരിച്ചവനെ യേശു തന്റെ സ്പർശനത്താലും വചനത്താലും ജീവിപ്പിക്കുന്നു. സ്പർശനത്തിൽ ദൈവശക്തി പ്രവഹിക്കുന്നു. അതു ദൈവകരത്തിന്റെ സ്പർശനമാണ്. യേശു അവനെ അമ്മയ്ക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. പ്രവാചകന്മാരായ ഏലിയായും ഏലിഷായും മരിച്ചവരെ പുനർജീവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് (1 രാജ 1:17-24; 2 രാജ 14:18-37). ഏലിയാ സറെപ്തായിൽ ഒരു വിധവയുടെ പുത്രനെ ഉയിർപ്പിച്ച സംഭവത്തോടു കൂടുതൽ സാദൃശ്യമുണ്ട് യേശു നായിനിലെ വിധവയുടെ മകനെ ഉയിർപ്പിച്ച വിവരണത്തിന്. ഏലിയാ സറെപ്താ പട്ടണത്തിൽ എത്തുന്നതുപോലെയാണ് യേശു നായിൻ പട്ടണത്തിൽ എത്തുന്നത് (1 രാജാ 17:10; ലൂക്കാ 7:11). രണ്ടു പേരും നഗരകവാടത്തിൽ വച്ചാണ് വിധവയെ കാണുന്നതും (1 രാജ 17:10;

ലൂക്കാ 7:12). രണ്ടു സംഭവങ്ങളിലും വിധവയുടെ പുത്രന്മാരെയാണ് ഉയിർപ്പിക്കുന്നത്. ഏലിയാ മരിച്ചവന്റെമേൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം കമഴ്ന്ന് കിടന്നു. യേശു ശവമഞ്ചം തൊട്ടു. മരിച്ചവൻ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. “യേശു അവനെ അമ്മയ്ക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു” എന്ന വാക്യം 1 രാജ 17:23ന്റെ പകർപ്പാണ്. യേശു മരിച്ചവനെ പുനർജീവിപ്പിച്ച് അമ്മയ്ക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. അതുപോലെ യേശുവിന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാരും മറ്റു സാക്ഷികളും ചെയ്യുന്നു. തബീത്തയെ അപ്പസ്തോലനായ ശിമയോൻ ഉയിർപ്പിച്ചു വീട്ടുകാർക്കു നൽകി (അപ്പ 9:41).

“എല്ലാവരും ഭയപ്പെട്ടു... ഉയിർത്തിരിക്കുന്നു.” അവനെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്ത യുദ്ധയാ മുഴുവനിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും പരന്നു. യേശു നായിനിലെ വിധവയുടെ മകനെ ഉയിർപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രതികരണം വളരെ പ്രധാനമാണ് (7:16-17). ലൂക്കായുടെ വിവരണഗതിയിൽ യേശുവിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിർണായകവുമാണ്. “എല്ലാവരും ഭയപ്പെട്ടു” (7:12). “എല്ലാവരും” എന്ന പദം യഹൂദരെയും വിജാതീയരെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. “ഭയപ്പെട്ടു” എന്ന വർണന ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നു (ലൂക്കാ 1:12; 5:26). യേശു മരിച്ചവനെ പുനർജീവിപ്പിച്ചപ്പോൾ “എല്ലാവരും” ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലുള്ള അനുഭവമുണ്ടായി. “എല്ലാവരും ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ഒരു വലിയ പ്രവാചകൻ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉയർത്തിരിക്കുന്നു, ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിച്ചു കഴിഞ്ഞു,” ദൈവം “വലിയ പ്രവാചകനെ” അയച്ചതിനും തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിച്ചതിനും, അതായത്, രക്ഷ പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയതിനും, ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ പ്രതികരണം ലൂക്കാ 2:20ലും 5:25-26ലും വിവരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രതികരണങ്ങൾ അനുവാചകരുടെ ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു.

നായിനിലെ വിധവയുടെ മകനെ പുനർജീവിപ്പിച്ച യേശു “വലിയ പ്രവാചകനാണ്”. മുമ്പ് മരിച്ചവരെ പുനർജീവിപ്പിച്ച ഏലിയായും ഏലിഷായും പ്രവാചകന്മാരായിരുന്നു. സറേപ്തായിലെ വിധവയുടെ മകനെ പുനർജീവിപ്പിച്ച ഏലിയ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനും പ്രതിപുരുഷനുമായിരുന്നു (1 രാജ 17:24). അവരേക്കാൾ ഉന്നതനാണ് വാഗ്ദാനപൂർത്തീകരണത്തിന്റെ കാലത്തു വിധവയുടെ മകനെ പുനർജീവിപ്പിച്ച യേശു. ഏലിയാ മരിച്ചവന്റെമേൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം കമിഴ്ന്നുകിടന്ന് “എന്റെ ദൈവമേ, ഇവന്റെ ജീവൻ തിരിച്ചുകൊടുക്കണമേ” എന്നു കർത്താവിനോട് അപേക്ഷിച്ചിട്ടാണ് മരിച്ചവനു ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയത്. യേശുവാകട്ടെ, ശവമഞ്ചത്തിൽ

മാത്രം തൊട്ട്, എഴുന്നേല്ക്കാൻ കല്പിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. മരിച്ചവൻ എഴുന്നേല്ക്കുന്നു. യേശു “വലിയ പ്രവാചകനാണ്,” അവൻ “വലിയവനായിരിക്കും” എന്ന് ദൂതൻ മറിയത്തോടു പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ (1:35). അവൻ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉയർത്തിട്ടുള്ള “വലിയ പ്രവാചക”നാണ് (24). “ഉയർത്തിട്ടുണ്ട്” എന്ന പദം യേശുവിന്റെ ഉയിർപ്പിനെ ധനിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. താൻ പ്രവാചകനാണെന്ന് യേശു വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (4:24 (16-30); 13:33). യേശു പ്രവാചകനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെങ്കിലും സ്വസമുദായം അവനെ പ്രവാചകനായി അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല (9:22,46; 13:32-34). പക്ഷേ, പ്രവാചകനായ യേശുവിനെ അഭിഷേചിച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിതന്നെ അപ്പസ്തോലന്മാരിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നു (അപ്പ 10:37-38). യേശുവിന്റെ സ്പർശനത്തിലും വാക്കിലും ദൈവശക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. യേശു യുഗാന്തപ്രവാചകനാണ് (ലൂക്കാ 7:16-23;9,8-9). അടുത്ത രംഗം യേശുതന്നെയാണ് “വരാനിരിക്കുന്നവൻ” എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ സനാപകന്റെ ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിന്റെ പക്കൽ വരുന്നതാണ്. അവരോട് “മരിച്ചവർ ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു” എന്ന അടയാളം ചൂണ്ടിക്കാട്ടാനുള്ള തെളിവാണ് നായിനിലെ വിധവയുടെ മകനെ യേശു ഉയിർപ്പിച്ച സംഭവം.

യുഗാന്ത്യപ്രവാചകനായ യേശുവിൽ “ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിച്ചുകഴിഞ്ഞു” മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിച്ച ഏലിയായും ഏലിഷായും ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാരും പ്രതിപുരുഷന്മാരും മാത്രം. യുഗാന്തപ്രവാചകനായ യേശുവിൽ ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിക്കുകയാണ്. യേശുവിൽ ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിക്കുന്നത് സഖരിയ മുന്പേ പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ (ലൂക്കാ 1:68). യേശുവിന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ ദൈവം സന്നിഹിതനത്രേ. ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ രക്ഷിക്കാൻ വീരപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതാണ് “ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിക്കുന്നത്” (പുറ 4:31; റൂത്ത് 1:6). അത്തരമൊരു പ്രവൃത്തിയാണ് യേശു മരിച്ചവനെ പുനർജീവിപ്പിച്ചത്. തന്റെ ജനത്തെ രക്ഷിക്കാൻ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രവൃത്തി യേശുവിലൂടെ ചെയ്തതാണ്. പക്ഷേ ആവിധം ജനുസലേം യേശുവിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല (19:41-44; അപ്പ 15:14). നായീനിൽ “എല്ലാവരും” തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തി. മരിച്ചവനെ പുനർജീവിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതപ്രവർത്തകനെന്ന് ഉപരിപ്പവമായി മാത്രമല്ല അവർ യേശുവിനെ കണ്ടറിഞ്ഞത്. തന്റെ ജനത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ദൈവം തങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതിന്റെ അടയാളമായാണ് യേശു മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിച്ചത്.

ക്രിസ്തു പാപികളുടെ രക്ഷകൻ

(7:38 - 49)

പാപികളുടെ സ്നേഹിതനായാണ് ലൂക്കാ ക്രിസ്തുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സമൂഹം ഭ്രഷ്ടു കല്പിച്ചിരുന്ന പരസ്യ പാപികളുടെയും മാനാരോഗികളുടെയും സംരക്ഷകനും സ്നേഹിതനും രക്ഷകനുമായി യേശുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ യേശുവിലൂടെ കൈവരുന്ന സാർവ്വത്രിക രക്ഷയെയാണ് ലൂക്കാ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ആശയം ആഴത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്ന ലൂക്കാ 7:38-49 വരെ വാക്യങ്ങൾ ആശയ പൂർത്തീകരണത്തിനായി ചുവടെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു:

പാപിനിക്കുപൊറുതി (7:38-49)

ലൂക്കാ 7:24-35 ൽ വിവരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളുടെ തുടർച്ചയാണ് പാപിനിയുടെ കാലുകഴുകൽ സംഭവവും തുടർന്നുള്ള രക്ഷയും. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ എന്ന ഔദ്ധത്യവുമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന യഹൂദർ രക്ഷയുടെ വഴിയിലെ സുനിശ്ചിത കഥാപാത്രങ്ങളായി തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ദൈവം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ഇടപ്പെടുന്ന വഴികളെക്കുറിച്ച് അവരുടേതായ ധാരണകൾ അവർ പുലർത്തിയിരുന്നു യേശുവിന്റെ കാലത്ത്

പ്രചാരത്തിലിരുന്ന അപ്രമാണിക (apocrypha) ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള യഹൂദസങ്കല്പങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. (1) ദൈവം നേരിട്ടുവന്ന് രാജ്യം സ്ഥാപിച്ച് ഭരണം നടത്തും; (2) ദാവീദിനെയും യൂദാസ് മക്കബേയുസിനെയും പോലൊരു രാജാവിനെ ദൈവം അയയ്ക്കും; (3) യുഗാന്ത്യം ഉടൻ സംഭവിക്കുകയും തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനതയ്ക്കായി അവിടുന്ന് പറുദീസാ തുറന്നു കൊടുക്കുകയും മറ്റൊരാളും പുറന്തള്ളപ്പെടുകയും ചെയ്യും. രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള യഹൂദസങ്കല്പങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള സുനിശ്ചിതത്വം എല്ലാ ചിന്താഗതികളിലും പൊതുവായിക്കാണാം. സ്നാപകയോഹന്നാന്റെയും യേശുവിന്റെയും ശൈലികൾ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നിട്ടും അവ യഹൂദർക്കു സ്വീകാര്യമായില്ല. കാരണം, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ പ്രധാന്യം വ്യക്തമാകുന്ന രക്ഷാവിഷണമായിരുന്നില്ല അവരുടേത്. ദൈവികരക്ഷയ്ക്ക് തങ്ങളുടേതായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുകയും അത് അനുസരിച്ചമാത്രം കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യഹൂദരുടെ ബാലിശതയെ ചന്തസ്ഥലത്തിരുന്നു കലഹിക്കുന്ന കുട്ടികളോട് യേശു താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് (ലൂക്കാ 7:32). മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കായി ദൈവം ഒരുക്കുന്ന പദ്ധതിയിൽ മാനസാന്തരപ്പെടാൻ മനസ്സുള്ള സകലർക്കും സ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് യേശു സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ് വിചിന്തനത്തിനാധാരമായ വചനഭാഗം.

ആത്മീയതയുടെ ശിമയോൻ “കോപ്പക്സ്”

തങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവഹിതം നിരസിച്ചവരായി 7:30 ൽ വിവരിക്കുന്ന ഫരിസേയരിൽ ഒരുവനായിട്ടാണ് അതിന്മേയനെ ലൂക്കാ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ധനികരുടെ വീടുകളിൽ വലിയ വിരുന്നു സൽക്കാരം നടക്കുമ്പോൾ പട്ടണത്തിലെ പതിതരും പാവപ്പെട്ടവരും ധനികരുടെ വീടിനുചുറ്റും തടിച്ചുകൂടുക പതിവായിരുന്നു. മിച്ച് വരുന്നവയുടെ ഓഹരിയ്ക്കായി അവർ കാത്തിരിക്കും. പതിവ് ലാഘിച്ച് അവരിൽ ഒരുവൾ വിരുന്നുശാലയിൽ എത്തിയതാണ് ശിമയോനെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നത്. യേശുപ്രവാചകനല്ല എന്നതിന്റെ തെളിവായി ഈ സംഭവത്തെ വ്യഖ്യാനിക്കാനാണ് അവൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അവന്റെ നിഗമനങ്ങൾ രണ്ടും ശരിയാണ്: (1) ഇവൾ പാപിനിയാണ്, (2) യേശു പ്രവാചകനാണെങ്കിൽ ഇവൾ പാപിനിയാണെന്ന് അറിയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഈ നിഗമനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിമയോൻ എത്തിച്ചേർന്ന ചിന്തകളാണ് തെറ്റിപ്പോയത്; പാപിനിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ യേശു അവളെ അകറ്റിനിർത്തുമായിരുന്നു എന്നവൾ കരുതി.

പാപിയുമായി സമ്പർക്കമില്ലാതെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരുമായി മാത്രം സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്ന ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം ആത്മീയരുടെ നിത്യപ്രലോഭനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് (Complex). ശിമയോൻ കോപ്ലക്സ് എന്ന് വിളിക്കാവുന്ന ഈ ആത്മീയരോഗത്തിന്റെ ആദ്യലക്ഷണം മറ്റുള്ളവർ പാപികളാണ് എന്ന അറിവാണു് (7:39). പാപികൾ അകറ്റിനിർത്തപ്പെടേണ്ടവരാണെന്ന് അവർക്ക് നിർബന്ധമുണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷണമാകട്ടെ തന്റെ വീഴ്ചകളെക്കുറിച്ചുള്ള നിസ്സംഗതാ മനോഭാവമാണ്. കാലുകഴുകാൻ ഗുരുവിന് വെള്ളം കൊടുക്കാതിരുന്നതിനെക്കുറിച്ചോ മറ്റ് ആതിഥ്യ മര്യാദകൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ വന്ന വീഴ്ചകളെക്കുറിച്ചോ (7:44) അവൻ ചിന്തിക്കുന്നതേയില്ല. (യഹൂദരീതിയനുസരിച്ച് അതിഥിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനായി പാദം കഴുകുകയും (ഉൽപ 18:4; 19:2; ന്യായ 19:21; 1സാമു 25:41;) ആശംസയുടെ ചുംബനം നൽകുകയും (2 സാമു 15:5; ലൂക്കാ 15:20; 22:47-48); തൈലം പൂശുകയും (സങ്കീ 23:5; 133:2 മർക്കോ 14:3) ചെയ്തിരുന്നു). മൂന്നാമത്തെ ലക്ഷണം അപരന്റെ നന്മയിൽപോലും നിയമത്തിന്റെ തലനാരിഴകീറി തിന്മകാണാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണ്. സ്ത്രീകൾ പരസ്യമായി പുരുഷപാദം സ്പർശിക്കുന്നതും മുടിയിഴയ്ക്കുന്നതും നിയമദ്വേഷിയിൽ തെറ്റാണെന്ന് അയാൾ വിലയിരുത്തി. പക്ഷേ അവളുടെ പശ്ചാത്താപ കണ്ണുനീർ കാണാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ കണ്ണീർചാലിൽ പോലും വിഷയാസക്തി കാണാനാണ് അയാൾ ശ്രമിച്ചത്.

പാപിനിയും വിശുദ്ധയും

കടന്നുവന്നവളിൽ കണ്ടുനിന്നവരെല്ലാം ഗണിക്കയെ (അഭിസാരി കയെ) കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ യേശുവാകട്ടെ കണ്ണുനീരിൽ കഴുകിത്തെയ്യുന്ന അവളിലെ വിശുദ്ധയെയാണ് കണ്ടെത്തിയത്. ചുങ്കക്കാരനും ദ്രവ്യാഗ്രഹിയുമായ സക്കേവൂസിൽ അബ്രാഹത്തിന്റെ മകനെ കണ്ടെത്താൻ (ലൂക്ക 19:9), സമരിയായിലെ സിക്കാറിൽ കണ്ടെത്തിയ കുലടയിൽ തന്റെ ആദ്യ അപ്പസ്തോലയെ കണ്ടെത്താൻ (യോഹ 4:27.) കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലേണ്ടവളിൽ ദൈവത്തിന്റെ മകളെ കാണാൻ (യോഹ 8:11) യേശുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കാണ് കഴിയുക. ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടുനോക്കിയപ്പോൾ സകലസൃഷ്ടിയും നല്ലതാണെന്ന് ദൈവം കണ്ടു (ഉൽപ 1:4). “നോക്കുന്നവന്റെ കണ്ണിലാണ് പാപം” എന്ന ചൊല്ലിന്റെ അന്തരാർത്ഥം ആഴമുള്ളതാണ്.

തന്റെ പാപത്തിന് പരിഹാരമുണ്ട് എന്നും ആ പരിഹാരം രക്ഷകനായ ഈശോ മിശിഹായാണെന്നും തിരിച്ചറിയുന്നതാണ് രക്ഷ.

സ്നേഹത്തിന്റെ സുഗന്ധക്കൂട്ടുമൊരുക്കി യേശുവിന്റെ പാദക്ഷാളനത്തിന് എത്തിയവളുടെ കണ്ണീരിനെ പ്രായശ്ചിത്തമായി ഗുരു അംഗീകരിച്ചു. തന്റെ പരസ്യപ്രകടനങ്ങളിലെ സാമൂഹിക അനൗചിത്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവൾ ചിന്തിക്കുന്നേയില്ല. ആരെല്ലാം തെറ്റിദ്ധരിച്ചാലും ഗുരു തന്നെ മനസ്സിലാക്കുമെന്ന് അവൾക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആ വിശ്വാസത്തെ ദൈവസ്നേഹമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച് രക്ഷ നൽകാൻ യേശു തയ്യാറായി.

വിശ്വാസം - പാപമോചനം - സമാധാനം

അധികം ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടവൻ അധികം സ്നേഹിക്കുന്ന സാമാന്യനീതിയല്ല വചനഭാഗത്തിന്റെ അന്തസ്സത്ത. മറിച്ച് താൻ അധികം ക്ഷമിക്കപ്പെടേണ്ടവളാണെന്ന പാപിനിയുടെ തിരിച്ചറിവാണ് അവൾക്കു രക്ഷയായത്. പാപബോധത്തിന്റെ ആഴമാണ് രക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനം. സൗജന്യദാനമായി ദൈവം നൽകുന്ന രക്ഷയെ സ്വന്തമാക്കാൻ പാപബോധം ആവശ്യമാണ്. വിശ്വാസം പാപബോധത്തിലേക്കും പാപബോധം രക്ഷയുടെ സമാധാനത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് യേശു പറഞ്ഞത് നിന്റെ വിശ്വാസം നിന്നെ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. സമാധാനത്തിൽ പോവുക (7:50).

ക്ഷമിക്കുന്നവൻ ദൈവമാണ്

യേശു പാപം ക്ഷമിച്ചപ്പോൾ അവൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി ചെയ്തു എന്ന് ഫരിസേയർ ആക്ഷേപിക്കുന്നു. അവരുടെ ആക്ഷേപത്തിലൂടെ ദൈവികമായ അർത്ഥതലങ്ങളിലേക്ക് വചനം നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നു. ക്ഷമിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ക്ഷമിക്കുന്നവർ സ്വയം ദൈവികരായിത്തീരുകയാണ്. ദൈവികതയുടെ അംശമില്ലാത്തവന് ക്ഷമിക്കാനാവില്ല. വിദ്വേഷത്തിന്റെ, പ്രതികാരത്തിന്റെ, ശിക്ഷാവിധിയുടെ സ്വരം ലോകത്തിന്റേതാണ്. ക്ഷമയും തത്ഫലമായുള്ള സമാധാനവുമാണ് ദൈവികതയുടെ ലക്ഷണം.

**രക്ഷപ്രാപിക്കാൻ
നല്ല അയൽക്കാരനാകണം**
(ലൂക്കാ 10:25 - 37)

“നല്ല സമരായൻ” എന്നത് ഭൂമിയിലെ സകല നല്ല മനുഷ്യരെയും വിളിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പേരായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാട്ടിലെ ജീവകാരുണ്യ സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും സഭാസമൂഹങ്ങളും “നല്ല സമരായൻ” എന്ന അഭിധാനത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നതിൽ അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ട്. “നല്ല സമരായൻ” എന്ന വിശേഷണം യഥാർത്ഥത്തിൽ യേശുവിന്റെ അഭിധാനമായി മാറുന്നതിനാൽ ഈ പേരിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തി അത്ഭുതാവഹമാണ്. യേശുവിന്റെ ഉപമകളിൽ ലൂക്കായുടെ തുല്യ അനൗപമമാക്കിയ അതുല്യ കഥാപാത്രമാണ് ലൂക്കാ 10:25-37 ലെ നല്ല സമരായൻ. നല്ലവരാണ് നാട്ടുകാരെല്ലാം കരുതുന്ന മതപുരോഹിതനും ലേവായനും ലക്ഷ്യം തെറ്റിയ വഴിയിലാണ് സ്വതവേ മേച്ചുനും അധഃസ്ഥിതനുമായ സമരായൻ നല്ലതു ചെയ്യുന്നത് എന്ന വിപ്ലവകരമായ ചിന്തയും ഈ കഥയെ ജനകീയമാക്കുന്നതിൽ ഏറെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

നിതീകരിക്കുന്ന നിയമജ്ഞൻ

രക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായ വഴികളും നിയമങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയവരെന്ന മേനി യഹൂദ നിയമ

ജ്ഞാതർക്ക് എന്നും കൂട്ടിനുണ്ടായിരുന്നു. പുതുതായി രംഗ പ്രവേശംചെയ്യുന്ന ഗുരുക്കന്മാരെ വാക്കിൽ കൂട്ടുകയും വാദത്തിൽ വീഴ്ത്തിയും ഇവർ തങ്ങളുടെ മേധാവിത്വം നിലനിർത്തിയിരുന്നു. നിയമജ്ഞരുടെ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെയും പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും കടമ്പകടക്കാതെ യഹൂദമതത്തിലെ ഔദ്യോഗിക പ്രബോധകരായ റബ്ബിമാരാകാൻ ആർക്കും കഴിയില്ല. 12-ാം വയസ്സിൽ നിയമജ്ഞരെ മുട്ടുകുത്തിച്ച ബാലനാണ് (ലൂക്കാ 2: 46-47) തന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന റബ്ബിയെന്ന് ഈ നിയമജ്ഞന് അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ യേശുവിനെ “പരീക്ഷിക്കാനായാണ്” ചോദിച്ചത് എന്നു ലൂക്കാ പ്രത്യേകം പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ തന്റെ ഉത്തരത്തിൽ യഹൂദ നിയമജ്ഞൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന മതസംവിധാനം കേവലം ഊതി വീർപ്പിച്ച ബലുൺ മാത്രമാണെന്നും ആരെയും രക്ഷിക്കാൻ അതിനു കഴിയില്ലെന്നും യേശു സമർത്ഥിക്കുകയാണ്. നിയമം അറിയുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്ന യഹൂദ പുരോഹിതനും ലേവായനും രക്ഷയുടെ പാതയിൽ മുഖം തിരിഞ്ഞുനടക്കുന്ന വരാണെന്ന പരിഹാസത്തിലൂടെ തന്നെ പരീക്ഷിക്കാൻ വന്നവന്റെ അസ്ഥിത്വത്തെത്തന്നെയാണ് യേശു ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്. 12-ാം വയസ്സിൽ നടന്ന സംവാദത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗമായി ഇതിനെ മനസ്സിലാക്കാം. ലൂക്കാ 10:21ൽ “ബുദ്ധിമാന്മാരിൽനിന്നും വിവേകികളിൽനിന്നും മറയ്ക്കപ്പെട്ട്” എന്ന് യേശു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നവരിൽ ഈ നിയമജ്ഞനും പെടും.

നിയമജ്ഞൻ ഉന്നയിക്കുന്ന രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളും ഏറെ പ്രസക്തമാണ്. രക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ എന്തു ചെയ്യണം എന്നതാണ് ആദ്യ ചോദ്യം. രണ്ടാം ചോദ്യമാകട്ടെ അയൽക്കാരന്റെ അർത്ഥ നിർവ്വചനത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു.

രക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ എന്തു ചെയ്യണം?

ആത്മീയതയിലെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ ചോദ്യമാണിത്. സ്നാപകന്റെ പക്കൽ സ്നാനത്തിനു വന്നവരും (ലൂക്കാ 3:10-14), യേശുവിനെ അനുഗമിക്കാൻ വന്ന ധനികയുവാവും പത്രോസിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ട ജനസമൂഹവും (അപ്പ 2:37), പൗലോസിന്റെയും സീലാസിന്റെയും മുന്നിൽവന്ന തടവറയുടെ കാവൽക്കാരനും (അപ്പ 16:30) ചോദിക്കുന്നത് ഇതേചോദ്യമാണ്. ലൂക്കായുടെ ഇഷ്ടവിഷയങ്ങളിലൊന്നാണ് ഈ ചോദ്യം എന്ന് ഈ ആവർത്തനം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

പഴയനിയമം രക്ഷ അവകാശമാക്കാനുള്ള വഴികളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൂമി അവകാശമാക്കുന്നതിനെയും (ഉൽപ 28:4;

നിയ 1:8; 2:1-2) കർത്താവിനെ അവകാശമാക്കുന്നതിനെയും (സങ്കീ 15:5) നിത്യതയെ അവകാശമാക്കുന്നതിനെയും (സങ്കീ 36:18) പഴയനിയമം രക്ഷയുടെ തലങ്ങളായി കരുതുന്നുണ്ട്. ബാൾട്ടിമോർ വേദോപദേശത്തിന്റെ ചോദ്യാവലിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ “നിന്നെ എന്തിനുവേണ്ടി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു” എന്ന ചോദ്യത്തിന് “..... നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ” എന്നാണല്ലോ ഉത്തരം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മതങ്ങളെല്ലാം നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കാനുള്ള വഴികളാണ് പറഞ്ഞുതരുന്നത്. മുക്തി, നിർവ്വാണം, മോക്ഷം, പുനർജന്മം, സ്വർഗ്ഗം... തുടങ്ങി വിവിധ സംജ്ഞകളിലൂടെ മതങ്ങൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത് നിത്യരക്ഷയെക്കുറിച്ചാണ്.

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ മതാത്മകതയിലും ആത്മീയതയിലും രക്ഷ ഭൗതികവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. പള്ളിയിൽ പോകുന്നതും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ധ്യാനംകൂടുന്നതും നൊവേന ചൊല്ലുന്നതും ഉപവാസമെടുക്കുന്നതുമൊന്നും സ്വർഗ്ഗമെന്ന വലിയ ലക്ഷ്യത്തിനു വേണ്ടിയല്ല; മറിച്ച് ഭൗതികമായ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഭൗതിക കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കരുത് എന്നല്ല പ്രാർത്ഥനയും കേവലമായി ഭൗതികവൽക്കരിക്കപ്പെടരുത് എന്നതാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. പണ്ടൊക്കെ ധ്യാനഗുരുക്കന്മാർ തലയോടും കല്ലറയും സാക്ഷിനിർത്തി മരണത്തെയും വിധിയെയും നിത്യജീവനെയും നിത്യനരകത്തെയുംകുറിച്ച് കരളുലയുംവിധം പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ കുലം കുറ്റിയറ്റുപോയി. അടിനവ ആത്മീയർ ഉദ്ദിഷ്ട കാര്യസാധ്യങ്ങളുടെ വഴിയും വാതായനവും തുറന്നപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തേക്കാൾ മൂല്യം കൈവന്നത് ഭൗമിക നേട്ടങ്ങളുടെ അത്ഭുതങ്ങൾക്കും അടയാളങ്ങൾക്കുമാണ്. ഇത് അപകടകരമായ രൂപാന്തരമാണ്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെ ഭൗമിക രാജ്യമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താനുള്ള വ്യഗ്രതയെ “എന്റെ രാജ്യം ഐഹികമല്ല” (യോഹ 18:37) എന്ന പ്രസ്താവനയിലൂടെ ക്രിസ്തു എന്നേയ്ക്കുമായി തിരുത്തുന്നുണ്ട്. യേശുവിനെ സമീപിക്കുന്ന ആരും ചോദിക്കേണ്ട അടിസ്ഥാനപരമായ ആദ്യചോദ്യം നിത്യജീവനെയും സ്വർഗ്ഗത്തെയുംകുറിച്ചായിരിക്കണം. അത് തേടുന്നവർക്ക് ബാക്കിയെല്ലാം തരുമെന്ന് യേശു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് (ലൂക്കാ 12:31). ലോകംമുഴുവൻ നേടിയിട്ടും ആത്മാവിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന ഭോഷത്തം ആത്മീയതയിൽ ജനകീയവൽക്കരിക്കപ്പെടരുത്.

നിത്യജീവന്റെ മാർഗ്ഗം ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ സുര്യതേജസ്സും പരസ്നേഹത്തിന്റെ നറുനിലാവും വെളിച്ചംവീശുന്ന വഴിയാണെന്ന് നിയമഗ്രന്ഥത്തെ ആധാരമാക്കി (നിയ 6:5) നിയമജ്ഞൻ

സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും സ്നേഹിക്കുന്നിടത്തേ ശരിയായ ആത്മീയതയുള്ളൂ. മനുഷ്യനെ മറക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹം മതതീവ്രവാദവും ദൈവത്തെ മറക്കുന്ന മനുഷ്യത്വം നിരീശ്വരവാദവുമാണ്.

ആരാണു് അയൽക്കാരൻ?

നമ്മ അറിയുന്നതും നമ്മ ചെയ്യുന്നതും തമ്മിലുള്ള അന്തരം നിയമജ്ഞനിൽ പ്രകടമാണ്. അറിഞ്ഞ സത്യത്തെ ജീവിതത്തിലേക്കു പരിവർത്തനപ്പെടുത്താനുള്ള ആർജ്ജവത്വമാണ് ആത്മീയത. ആദ്യചോദ്യത്തിൽ യേശുവിനെ “പരീക്ഷിക്കാൻ” ശ്രമിച്ച നിയമജ്ഞൻ രണ്ടാം ചോദ്യത്തിൽ “സ്വയം നീതീകരിക്കാനാണ്” ശ്രമിക്കുന്നത്. പരീക്ഷയിൽ തോറ്റ നിയമജ്ഞൻ പ്രതിരോധത്തിലേക്ക് പിൻവാങ്ങി എന്നുവ്യക്തം.

“ആരാണു് അയൽക്കാരൻ?” എന്ന ചോദ്യത്തിന് യഹൂദ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കൃത്യമായ ഉത്തരമുണ്ട്. യഹൂദരല്ലാത്തവരെല്ലാം വിജാതീയരും പരദേശികളുമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന മതസംഹിതയിൽ ഈ ചോദ്യം അപ്രസക്തമാണ്. സ്നേഹിക്കപ്പെടേണ്ട അയൽക്കാരൻ ആര് എന്നചോദ്യം ഏറെ സാമൂഹികമാനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. അയൽക്കാരൻ എന്നത് സമാന ചിന്താഗതിക്കാരെ സൂചിപ്പിക്കാം. സ്വന്തം മതത്തിൽപ്പെട്ടവരെയും പാർട്ടിയിൽ പെട്ടവരെയും ഗ്രൂപ്പിൽപെട്ടവരെയും അയൽക്കാരായി കരുതാൻ വിഷമമില്ല.

അയൽക്കാരൻ എന്നത് ഏറ്റവും അടുത്തുള്ളവർ എന്നാകാം. എന്നാൽ പാക്കിസ്ഥാനെ സ്നേഹിക്കപ്പെടേണ്ട അയൽക്കാരനായി കരുതാൻ കഴിയുന്ന ഇന്ത്യക്കാരുടെ എണ്ണം ചുരുക്കമാണ്. മുല്ലപ്പെരിയാർ വിഷയത്തിൽ തമിഴ്നാടിനെ നല്ല അയൽക്കാരായി കരുതാൻ മലയാളിക്കും കഴിയുന്നില്ല. തെലുങ്കാനായ്ക്കു സീമാന്ധ്ര ഏറ്റവും അടുത്ത സംസ്ഥാനമായിട്ടും നല്ല അയൽക്കാരല്ല. ട്രെയിനിൽ തൊട്ടടുത്തിരിക്കുന്നവരേക്കാൾ അയൽക്കാരായി അനുഭവപ്പെടുന്നത് ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾക്കപ്പുറത്തുനിന്ന് മൊബൈലിൽ സംസാരിക്കുന്ന സ്നേഹിതനാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ അയൽക്കാരന്റെ നിർവ്വചനപരിപ്രേഷ്യം ഭൗതികമല്ല എന്നു വ്യക്തമാണ്. ഒരുവന്റെ മനസിന്റെ വലുപ്പമാണ് അയൽപക്കത്തിന്റെ വിസ്തൃതി നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. മറ്റൊരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ അയൽക്കാരുടെ എണ്ണം ആത്മീയതയുടെ അളവുകോലാണ്.

അയൽക്കാരന്റെ നിർവ്വചനത്തെ മത-ഗോത്ര ബന്ധങ്ങളിൽ ഒതുക്കാനുള്ള നിയമജ്ഞന്റെ നിലപാടിനെ തിരുത്താനാണ് യേശു നല്ല സമറായന്റെ ഉപമ പറഞ്ഞത്.

പാതയോരത്തെ പാതകം

ജറുസലേമിൽനിന്ന് ജറീക്കോയിലേക്കുള്ള വഴി ഏകദേശം 25 കി.മീ. നീണ്ടതും കുത്തനെ ഇറക്കവുമായ ശിലാപാതയായിരുന്നു. ഈ വിജനപാതയിൽ കൊള്ളക്കാരുടെ ആക്രമണം പതിവാകയാൽ യാത്രികർ ആയുധധാരികളായി കൂട്ടത്തോടെയാണ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത് എന്ന് ചരിത്രകാരനായ ജോസേഫ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (JW 2.8.4125). ആയുധബലമോ സംഘബലമോ ഇല്ലാത്ത ദുർബ്ബലനാണ് ഇവിടെ ആക്രമിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. എന്നും ആക്രമിക്കപ്പെടുന്നത് അസംഘടിതരും ആയുധബലം ഇല്ലാത്തവരുമാണ്. അസംഘടിത കർഷകൻ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതും സംഘടിത ഉദ്യോഗസ്ഥവർഗ്ഗം ശമ്പള വർദ്ധനവു നേടുന്നതും കുത്തകവ്യവസായങ്ങൾ ചെറുകിടക്കാരെ വിഴുങ്ങുന്നതും സൈന്യബലമുള്ള രാജ്യങ്ങൾ ചെറുരാജ്യങ്ങളെ വരുതിയിലാക്കുന്നതും സമാനമായ പാതകങ്ങളാണ്.

പാതയോരത്ത് പരിക്ഷീണനായി കിടന്ന ഈ പഥികനെ ആദ്യം സമീപിക്കുന്നത് പുരോഹിതനും ലേവായനുമാണ്. യഹൂദ മതത്തിന്റെ വെണ്ണപ്പാളി പ്രതിനിധികളാണവർ (creamy layer). അവർ ആ വഴി “വരാൻ ഇടയായി” എന്നാണ് ലൂക്കാ മൂലഭാഷയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. അതായത് അവർ നിയതമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തോടെ തിരക്കിട്ടുപോകുകയായിരുന്നില്ല എന്നാണ് സുവിശേഷകൻ പറയുന്നത്. പുരോഹിതനും ലേവായനും ബലിയർപ്പണത്തിനു ജറുസലേമിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നതിനാൽ രക്തം തൊട്ട് അശുദ്ധരാകാതിരിക്കാനാണ് അവർ അവനെ അവഗണിച്ചത് എന്ന പരമ്പരാഗത വ്യാഖ്യാനത്തിന് കാര്യമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളൊന്നും ഇല്ല എന്നു സാരം. യഹൂദബലിയർപ്പണത്തെയല്ല നിയമത്തിന്റെ ധർഷ്ട്യംമൂലം കരുണയില്ലാത്തതായിത്തീർന്ന യഹൂദന്റെ മനസ്സിനെയും പ്രസ്തുത മതാത്മകതയുടെ കഥയില്ലായ്മയെയുമാണ് സുവിശേഷകൻ ഇവിടെ പ്രതികൂട്ടിൽ നിർത്തുന്നത്. അവർ “മറുവശത്തുകൂടി” കടന്നുപോയി. മറുവശം ദൈവവിരുദ്ധമായ വശമാണ്. നിസ്സഹായരുടെ എതിർവശം ദൈവവിരുദ്ധമായ വശമാണ്.

എന്നാൽ, തുടർന്നുവരുന്ന സമരായൻ കരുണയുടെ മനുഷ്യാവതാരമാണ്. അദ്ദേഹം “അതുവഴി വരാനിടയായി” എന്നല്ല യാത്രാമധ്യേ അവിടെയെത്തി എന്നാണ് സുവിശേഷകൻ പറയുന്നത്. നിയതമായ ലക്ഷ്യത്തോടെ ജാഗ്രത്തായി നടത്തിയ ഒരു യാത്രക്കിടയിലാണ് സമരായൻ ഈ പഥികനെ കാണുന്നത്. കഴുതപ്പുറത്തുള്ള വരവ് ദീർഘയാത്രയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ജാതിയിൽ അധകൃതനും യഹൂദരുടെ വർഗ്ഗശത്രുവുമായ സമരായൻ (എസ്രാ 4:10,17; നെഹെ 4:2) ഒരു യഹൂദന് സഹായിയാകുന്നു എന്നതിലാണ് കഥയുടെ മർമ്മം. സമരായൻ യഹൂദനോട് ഒന്നും സംസാരിക്കുന്നില്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതേയുള്ളൂ എന്നതാണ് ശ്രദ്ധേയം. വാക്കുകൊണ്ടല്ല പ്രവൃത്തികൊണ്ടാണ് നിസ്സഹായർക്ക് ആശ്രയമാകേണ്ടത് എന്നാണ് സുവിശേഷകൻ പറയുന്നത്. സമരായൻ 7 പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നുണ്ട്: മനസ്സലിഞ്ഞു, അടുത്തു ചെന്നു, എണ്ണയും വീഞ്ഞുമൊഴിച്ചു, മുറിവുവച്ചുകെട്ടി, കഴുതയുടെ പുറത്തുകയറ്റി, സത്രത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു, പരിചരിച്ചു. സ്വന്തം യാത്രയ്ക്കു കരുതിയ വീഞ്ഞും എണ്ണയും തുണിയും പണവുമാണ് അയാൾ ചെലവഴിക്കുന്നത്. മർദ്ദിതനെ തന്റെ കഴുതപ്പുറത്തിരുത്തി സ്വയം നടന്നുപോകാൻ അയാൾ തയ്യാറായി. സ്വന്തം സുഖവും സന്തോഷവും വെടിയാതെ ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങളൊന്നും ജീവകാരുണ്യപ്രവൃത്തിയല്ല. കോടീശ്വരന്മാരും താരരാജാക്കന്മാരും അഗതികളോടൊത്തുണ്ണുന്നത് ജീവകാരുണ്യമല്ല. പബ്ലിസിറ്റി സ്റ്റണ്ടാണ്. എന്നാൽ ഒരു നേരമെങ്കിലും അഗതികളെപ്രതി പട്ടിണി കിടന്നതിന്റെ വിശപ്പുമായി വരുന്നവൻ ജീവകാരുണികനാണ്.

കാരുണ്യത്തിന്റെ മാനുഷികാകാരം പുണ്ട സമരായന് ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖവും മനസ്സുമാണ്. അയൽക്കാർ ആരെന്ന് കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിനോളം വിശാലമായ മനസ്സും അവിടുത്തെ പ്ലോലെ കടലോളം ആഴമുള്ള കരുണയും വേണം. മതത്തിന്റെ ആത്മാവ് കാരുണ്യമാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കാനാണ് ഈശോ ഈ ഉപമ പറഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കത്തോലിക്കാസഭ പള്ളിയെ പ്ലോലെ പരിപാവനമായി അഗതിമന്ദിരങ്ങളെയും കുഷ്ഠരോഗ-എയ്ഡ്സ് രോഗ ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങളെയും ആരംഭിച്ചതല്ലേ കരുതിപ്പോന്നത്. സഭയുടെ നന്മയുടെ മുഖം അംബരചുംബികളായ മുഖവാരങ്ങളല്ല ഈ അഗതിമന്ദിരങ്ങളിൽ ആശ്വാസമനുഭവിക്കുന്നവരുടെ കൃതജ്ഞത നിറഞ്ഞ വദനങ്ങളാണ്.

പ്രായോഗിക നിരീശ്വരവാദികൾ

(ലൂക്കാ 12:16 - 34)

പണ്ടൊരു യഹൂദനും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരനും കത്തോലിക്കനും തമ്മിൽ നടന്ന ചർച്ചയെക്കുറിച്ച് പറയപ്പെടുന്നൊരു ഹാസ്യകഥയുണ്ട്: യഹൂദൻ പറഞ്ഞു സിനഗോഗിൽ കിട്ടുന്ന സ്തോത്രകാഴ്ചയിൽ ദൈവത്തിനും എനിക്കും അർഹതപ്പെട്ടതു വേർതിരിക്കാൻ ഒരു പതിവുണ്ടത്രേ. നിലത്ത് ഒരു വട്ടം വരച്ച് സ്തോത്രകാഴ്ചയായി കിട്ടിയ തുക മുകളിലേക്കെറിയും. വട്ടത്തിനുള്ളിൽ വീഴുന്നതു ദൈവത്തിനും പുറത്തുവീഴുന്നത് തനിക്കും അർഹതപ്പെട്ടതാണെന്നും കരുതി പങ്കിടും. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുനേതാവ് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെയിടയിലെ പങ്കിടൽ പാരമ്പര്യവും ഇതുതന്നെ. പക്ഷേ ഞങ്ങൾ എടുക്കുന്നത് വട്ടത്തിനുള്ളിൽ വീഴുന്നതാണ്. വട്ടത്തിനു പുറമേ വീഴുന്നത് ദൈവത്തിനുള്ള ഓഹരിയായി കരുതും. ഇരുവരുടെയും രീതികൾകേട്ട കത്തോലിക്കൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ പങ്കിടൽ പാരമ്പര്യവും വട്ടം വരച്ചിട്ടാണ്. പക്ഷേ, ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രമേയുള്ളൂ: പണം മുകളിലേക്കെറിഞ്ഞാൽ താഴെ വീഴുന്നതത്രെയും ഞങ്ങൾ എടുക്കും. ദൈവത്തിന് ആവശ്യമുള്ളത് അവിടുന്ന് മുകളിലേക്ക് പിടിച്ചെടുക്കും. മതവും ആത്മീയതയും ഇടറിവീഴുന്ന സുപ്രധാന പ്രലോഭനം ദ്രവ്യാഗ്രഹമാണ്. എല്ലാ പാപത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ദ്രവ്യാഗ്രഹമാണെന്ന് വചനം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

സമ്പത്തിൽ തട്ടിവിന്നു തകർന്നുപോയ ഒരുപാടു ജീവിതങ്ങളുടെ കഥ ബൈബിളിലുണ്ട്. ലോത്തിന്റെ ഭാര്യ, മിരിയാം, ലാബാൻ, ആചാൻ, യൂദാസ്, അനനിയസ്, സിപ്പോറ... അവരുടെ പട്ടിക അനന്തമായി നീളുന്നു. അഭിനവ ആത്മീയതയിൽ പലരും ഭക്തിയെ കച്ചവടച്ചരക്കാക്കുന്നു. പല സ്വാമിമാരും ആൾദൈവങ്ങളും സഹസ്രകോടികളുടെ അധിപതിയാണ്. സായിബാബായുടെ മരണശേഷം സമ്പത്തിനെക്കുറിച്ച് നടന്ന കലഹങ്ങൾ ഓർമ്മിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും ആത്മീയതയോളം ആദായ മാർഗ്ഗമായി മറ്റൊന്നുമില്ലെന്ന്. ഇന്നത്തെ സുവിശേഷം സമ്പത്തും ശിഷ്യത്വവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തെയാണ് നമുക്കു മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സമ്പത്തു തർക്കവും (12:13-15), സമ്പത്തിന്റെ നിരർത്ഥകത വ്യക്തമാക്കുന്ന ഉപമയും (12:16-22), ദൈവപരിപാലനയിൽ ആശ്രയിക്കാനുള്ള വിളിയും (12:22-36) പരസ്പര ബന്ധിതമായ ആശയങ്ങളാണ് നമുക്കു മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

മൂന്നുതരം വിഡ്ഢികൾ

ബൈബിൾ മൂന്നുതരം വിഡ്ഢികളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. (1) മുകളിൽ ഒരു ദൈവമില്ലെന്ന് ഹൃദയത്തിൽ പറയുന്നവൻ മൂഢനാണ് (സങ്കീ 14:1). ദൈവനിഷേധവും നിരീശ്വരവാദവുമാണ് ഇവിടെ മൗഢ്യങ്ങളായി വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. (2) ദൈവം തന്ന സമ്പത്ത് തനിക്കുവേണ്ടിയാണെന്നും തന്റെ സുഖാസ്വാദനങ്ങൾക്കപ്പുറം സമ്പത്തിന് യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലെന്ന് കരുതുന്നവരെയും ക്രിസ്തു ഭോഷൻ എന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട് (ലൂക്കാ 12:16-22). സമ്പത്ത് ദൈവാനുഗ്രഹവും ദൈവദാനവുമാണെന്ന് പഴയനിയമം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ദൈവത്തെയും സഹോദരങ്ങളെയും മറന്ന് സമ്പത്തിൽ അഭിരമിക്കുന്നവർ ഭോഷന്മാരാണ്. (3) ദൈവവചനം കേട്ടിട്ട് അതു വിശ്വസിക്കാത്തവരെയും ക്രിസ്തു ഭോഷന്മാർ എന്നാണു വിളിച്ചത് (ലൂക്കാ 24:25). ഈ മൂന്നു വിഡ്ഢിത്തങ്ങളും തമ്മിൽ പരസ്പര ബന്ധമുണ്ട്. ദൈവനിഷേധം സഹോദര നിഷേധത്തിലേക്കും വചനനിഷേധത്തിലേക്കും വഴുതി വീഴാനുള്ള സാധ്യത സ്വാഭാവികമായതിനാൽ ഇവയുടെ പാരസ്പര്യം ആനുഷംഗികമല്ലെന്ന് സുവിശേഷകൻ സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭാഗം വയ്ക്കാത്ത സമ്പത്ത്

പിതൃസ്വത്ത് പങ്ക് വയ്ക്കാൻ മടിക്കാണിക്കുന്ന സഹോദരനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാതിയാണ് വചനഭാഗത്തിന് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുന്നത്. പിതൃസ്വത്തിൽ മുന്നിൽ രണ്ട് ഭാഗം മുത്തവനും ശേഷിക്കുന്നത് ഇളയആൺമക്കൾക്കും എന്നതാണ് യഹൂദരീതി (നിയ 21:17). ആൺമക്കളില്ലാത്ത പിതാവിന്റെ സ്വത്ത് സ്വന്തം ഗോത്രത്തിൽ നിന്ന് വിവാഹം കഴിക്കുന്ന പെൺമക്കൾക്ക് തുല്യമായി വീതിച്ചിരുന്നു

(സംഖ്യ 27:1-11). പിതാവിന്റെ അകാലമരണം മൂലം സ്വന്ത് മുഴുവൻ മുത്തപുത്രന്റെ കൈവശം എത്തിച്ചേരുകയും അത് പങ്കുവയ്ക്കാൻ അയാൾ അമാന്തം വരുത്തുകയും ചെയ്തതിനാലാവാം ഇളയസഹോദരൻ യേശുവിന്റെ സഹായം തേടിയത്. സമാനസന്ദർഭങ്ങളിൽ മോശ ഇടപെട്ട് പ്രശ്നപരിഹാരം നടത്തിയിരുന്നതായി കാണാം (പുറ 2:14; സംഖ്യ 27:1-11). യേശു, പക്ഷേ, അവന്റെ അഭ്യർത്ഥന നിരസിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. സാമൂഹിക നീതിയുടെ അത്യാഗ്രഹതത്വങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി നിലകൊള്ളാതെ ദൈവനീതിയുടെ സംതുപ്തിയ്ക്കായി നിലകൊള്ളാൻ യേശു അവനെ ക്ഷണിച്ചു. ലോകം മുഴുവൻ നേടുന്നതിലും വലുത് ആത്മാവിനെ നേടുന്നതാണെന്നും (9:25) യഥാർത്ഥ അനുഗ്രഹം ദൈവവചനം കേട്ട് ജീവിക്കുന്നതാണെന്നുമുള്ള (8:21; 11:28) പ്രബോധനങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് ഈ വചനവും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

നമ്മുടെ എത്രയോ കുടുംബങ്ങളിൽ യഥാസമയം സ്വത്തു ഭാഗം ചെയ്യാത്തതിന്റെ പേരിലും അന്യായമായി സ്വത്തു ഭാഗം ചെയ്തതിന്റെ പേരിലും കലഹങ്ങളും ഭിന്നതകളും നിലനിൽക്കുന്നു. പിതൃസ്വത്തിന്റെ നീതിപൂർണ്ണമായ ഭാഗം വയ്ക്കൽ നല്ല കുടുംബാന്തരീക്ഷം നിലനിർത്താൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. മാതാപിതാക്കളുടെയോ മക്കളുടെയോ ദ്രവ്യാഗ്രഹം മൂലം ഇനിയും കുടുംബങ്ങൾ തകരാതിരിക്കാൻ ക്രിസ്തുദർശനം നാം ഉൾക്കൊള്ളണം.

പ്രായോഗിക നിരീശ്വരവാദിയായ ധനികൻ

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഉപമകളിലൊന്നാണ് ഭോഷനായ ധനികന്റേത്. സങ്കീ 49:5-6; പ്രഭാ 11:14-19; 31:5-11 എന്നീ വചനഭാഗങ്ങളിൽ സമ്പത്തിനെതിരേ പഴയനിയമം നടത്തുന്ന കഠിന വിമർശനത്തിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് ഈ ഉപമ ലൂക്കാ രചിക്കുന്നത്.

സമ്പത്തിനെ ദൈവാനുഗ്രഹമായി കരുതിയിരുന്ന യഹൂദരിലൊരുവനെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമാക്കിയാണ് യേശു ഭോഷനായ ധനികന്റെ കഥപറയുന്നത്. സമ്പത്തുകാലത്ത് കളപ്പുരപണിത് ധാന്യം ശേഖരിച്ച പൂർവ്വപിതാവായ ജോസഫിന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ (ഉൽപ 41:35-36) അനുരണനങ്ങൾ വരികൾക്കിടയിൽ വായിക്കാനാവും. പക്ഷേ ജോസഫിനെപ്പോലെ കളപ്പുരകളുടെ സമൃദ്ധി സഹോദരനുമായി പങ്ക് വയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവ് ഈ ധനികനില്ലാതെ പോയി. അവന്റെ ആത്മഗതങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നതിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയവിചാരങ്ങൾപോലും ദൈവം അറിയുന്നു എന്ന സത്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു (ലൂക്കാ 1:51; 2:35; 3:15; 5:22; 9:47; 16:15).

ദൈവപരിപാലന

എന്തുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനിൽ ദ്രവ്യാഗ്രഹം ശക്തിപ്പെടുന്നത്

എന്ന അടിസ്ഥാന ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരമാണ് 22 മുതൽ 34 വരെ വാക്യങ്ങളിൽ സുവിശേഷകൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. തന്റെ അടിസ്ഥാന വാക്യങ്ങളായ ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, ആയുസ്സ്, ഭാവിയുടെ സുരക്ഷിതത്വം എന്നിവയിൽ മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കുന്ന അരക്ഷിതാവസ്ഥയാണ് അവനെ സ്വാർത്ഥനും ദ്രവ്യാഗ്രഹിയുമാക്കി മാറ്റുന്നത്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന് ക്രിസ്തു നൽകുന്ന ഉത്തരം മൂന്നുതലങ്ങളിലാണ്.

1) ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം എന്നിവയേക്കാൾ പ്രധാനം ജീവനാണ്. ജീവൻ പാലിക്കുന്നത് ദൈവമായതിനാൽ മറ്റുള്ളതും അവിടുന്ന് പാലിക്കും (വാ. 23).

2) പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല ജീവജാലങ്ങളെയും ദൈവം പരിപാലിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ സൃഷ്ടിയുടെ മകുടമായ മനുഷ്യനെയും അവിടുന്ന് പരിപാലിക്കും (വാ. 24-25).

3) ആകുലപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലാത്ത ദോഷം മാത്രമേയുള്ളൂ (വാ. 26).

ഈ മൂന്നു നിരീക്ഷണങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയാണ് ദൈവപരിപാലന എന്ന വിശ്വാസസത്യത്തെ ലൂക്കാ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവരാജ്യത്തിനും നീതിക്കും പ്രഥമപരിഗണന നൽകിയുള്ള ജീവിത ശൈലിയെയാണ് ലൂക്കാ ദൈവപരിപാലനയുടെ ജീവിതം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

സമ്പത്തിൽ ആശ്രയിക്കാതെ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ഉൽകണ്ഠാരഹിതമായ ജീവിതം സാധ്യമാകൂ എന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ് സൃഷ്ടിപ്രപഞ്ചം എന്ന് യേശു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. വിതയ്ക്കാതെ, കൊയ്യാതെ വിശപ്പടക്കുന്ന കാക്കകളും നൂൽനൂൽക്കാതെ വസ്ത്രം നെയ്യാതെ അലംകൃതമാകുന്ന ലില്ലിപ്പുകളും ദൈവപരിപാലനയുടെ ജീവസ്സുറ്റ സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്. ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യവും നീതിയും അന്വേഷിക്കുന്നതിന് ജീവിതത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകുന്നവന് ബാക്കിയെല്ലാം ദൈവം നൽകും.

ഭൗതികതയിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിന്റെ അനന്തരഫലമാണ് ഉൽകണ്ഠ. ദൈവത്തിലുള്ള ആശ്രയം (വിശ്വാസം) ഉൽകണ്ഠയെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു.

വിശ്വാസത്തിന്റെയും ദൈവാനുഭവത്തിന്റെയും ആഴം അളക്കാനുള്ള മാനദണ്ഡമാണ് ഉൽകണ്ഠ. രണ്ടും വിപരീതാനുപാതത്തിലാണ്. വിശ്വാസം കൂടുന്നിടത്ത് ഉൽകണ്ഠ ഉറുകിയില്ലാതാവുന്നു..... വിശ്വാസം കുറയുമ്പോൾ ഉൽകണ്ഠ പെരുകുന്നു. ചിതലരിക്കാത്തതും തുരുമ്പിക്കാത്തതുമായ ഒരേഒരു നിക്ഷേപമേയുള്ളൂ: ദൈവം. ആ ദൈവത്തെ നേടാൻ സമ്പത്ത് വിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു ദാനം ചെയ്യണം.

ആകുലപ്പെടേണ്ട

(ലൂക്കാ 12:22 - 34)

അടവറ പ്രേഷിതത്വവുമായി വിയ്യൂർ സെൻട്രൽ ജയിലിലെത്തിയപ്പോൾ പരിചയപ്പെട്ട ഒരു കഥാപാത്രം കേരളത്തിലെ അറിയപ്പെടുന്ന മോഷ്ടാവാണ്. മോഷണത്തിലെന്നപോലെ സംസാരചാതുരിയിലും അഗ്രഗണ്യനായ അവൻ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ മോഷ്ടിക്കുന്നത് ദൈവവചനം ആധാരമാക്കിയാണ്.” അമ്പരന്നുനിന്നപ്പോൾ അവൻ തുടർന്നു വിശദീകരിച്ചു. “നിന്റെ നിക്ഷേപം എവിടെയോ അവിടെയാണ് നിന്റെ ഹൃദയം എന്നു ക്രിസ്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതാണ് എന്റെ മോഷണശൈലിയുടെ തത്വം. അതായത് ബസ്സിലും ട്രെയിനിലുമിരുന്ന് യാത്രക്കിടയിൽ മയങ്ങുന്നവരെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കും. മയക്കത്തിൽ നിന്നു തെട്ടിയുണരുന്ന പ്രസ്തുത വ്യക്തി ഉടൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതെവിടെ എന്നു ഞാൻ നോക്കിയിരിക്കും. ഉണർന്നവൻ ഉടൻ പോക്കറ്റിലേക്കാണ് നോക്കുന്നതെങ്കിൽ അവിടെയാണ് അവന്റെ വിലപിടിപ്പുള്ളവ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു വ്യക്തം. പെട്ടിയിലേക്കോ ബാഗിലേക്കോ ആണ് ആദ്യം നോക്കുന്നതെങ്കിൽ

അവിടെയാണ് അവന്റെ നിക്ഷേപം എന്നു വ്യക്തം. അടുത്ത മയക്കത്തിലേക്ക് യാത്രക്കാരൻ ചായുന്നതോടെ നിക്ഷേപവുമായി ഞാൻ മുങ്ങും.” വചനത്തിൽ പതിരില്ലാത്തതിനാൽ ഇതുവരെയും തന്റെ തൊണ്ടിമുതൽ നിരാശപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്നതായിരുന്നു അവന്റെ സാക്ഷ്യം. നേട്ടങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള വ്യഗ്രതയും നേടിയവ നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്ന വ്യഗ്രതയും ചേരുമ്പോൾ ജീവിതം മുഴുവൻ വ്യഗ്രതയാകുന്നു എന്ന സത്യമാണ് ഈ സുവിശേഷ ഭാഗത്ത് ഈശോ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്.

ആകാംക്ഷാ രോഗം (Anxiety neurosis) എന്നത് ആധുനിക ലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നമാണ്. പരീക്ഷയ്ക്കൊരുങ്ങുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ മുതൽ ഓപ്പറേഷനു നീങ്ങുന്ന രോഗികൾവരെ ഉത്കണ്ഠാ രോഗത്തിന് അടിമകളാണ്. ദരിദ്രൻ അത്താഴത്തെക്കുറിച്ച് ആശങ്കപ്പെടുമ്പോൾ മുതലാളി ഓഹരിവിപണിയുടെ തകർച്ചയെക്കുറിച്ച് ആശങ്കപ്പെടുന്നു. മാറാരോഗി അടുത്ത സൂര്യോദയം കാണാനാകുമോ എന്ന ആശങ്കയിൽ കഴിയുമ്പോൾ ആരോഗ്യമുള്ളവർ ആറുകട്ട (Six pack) മസിലുകൾ സ്വപ്നം കാണുന്നു. കല്യാണം എന്നു നടക്കും, നടന്നാൽതന്നെ ശരിയാകുമോ? മക്കളുണ്ടാകുമോ ഉണ്ടായാൽതന്നെ രോഗികളായിരിക്കുമോ? ജീവിതപങ്കാളിക്ക് എന്തെങ്കിലും രോഗബാധ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ? ഇനി ഉണ്ടാകുമോ? ക്യാൻസർ, ഹൃദ്രോഗം മുതലായ മാറാരോഗങ്ങൾ വരുമോ? എന്റെ ആയുസ്സ് എത്രയാണ്? തുടങ്ങി ആശങ്കപ്പെടാൻ എത്രയോ കാരണങ്ങളുണ്ട്.

ആകുലപ്പെടാതിരിക്കാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളുണ്ട്

ഉത്കണ്ഠാരോഗത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള വഴിയാണ് ക്രിസ്തു ലൂക്കാ 12:22-34 ൽ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. ഭോഷനായ ധനികന്റെ ഉപമയ്ക്കുശേഷമാണ് (12:13-21) ഈ വചനങ്ങൾ അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്യുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. അപ്രതീക്ഷിതമായി അളവറ സമ്പത്തുകിട്ടിയ ഒരുവൻ സകല ആകുലതയും നീങ്ങി ജീവിതം ആസ്വദിക്കാൻ തീരുമാനമെടുക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ആയുസ്സ് അസ്തമിക്കുന്നതിന്റെ കഥയായിരുന്നു ഭോഷനായ ധനികന്റെ ഉപമ. ആകുലതയെ അകറ്റാൻ സമ്പത്തിനോ ആരോഗ്യത്തിനോ അധികാരത്തിനോ ഭൗതികമായതൊന്നിനും കഴിയില്ല. ദൈവപരിപാലനയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനിൽനിന്ന് മാത്രമേ ആകുലത അകലുന്നുള്ളൂ. ആകുലപ്പെടാതിരിക്കാൻ മൂന്നു കാരണങ്ങളാണ് ക്രിസ്തു ഈ വചനഭാഗത്ത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്:

(1) ആകുലതയ്ക്കു കാരണമാകുന്ന ഭക്ഷണത്തെയും വസ്ത്രത്തെയുംകാൾ വിലപ്പെട്ടത് ജീവനാണ്; അതാകട്ടെ മനുഷ്യന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലല്ല ദൈവനിയന്ത്രണത്തിലാണ് (വാ. 23-24a). ഒരിക്കൽ ഒരു പണ്ഡിതൻ ആനപാപ്പാനോടു ചോദിച്ചത്രേ: “നിന്റെ അപ്പനെയും വല്യപ്പനെയും ആന കുത്തിക്കൊന്നിട്ടും നീ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴും പടുവിഡ്ഢിയെപ്പോലെ പാപ്പാൻ പണി ചെയ്യുന്നത്?” പാപ്പാൻ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു: “സാറിന്റെ അപ്പനും വല്യപ്പനും കട്ടിലിൽ കിടന്ന് മാനുമായി മരിച്ചെന്നല്ലേ സാറു പറഞ്ഞത്. എനിട്ടും സാറ് ഇപ്പോഴും കട്ടിലിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നത് പടുവിഡ്ഢിത്തമല്ലേ?” ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സത്യങ്ങളൊന്നും മനുഷ്യനിയന്ത്രണത്തിലല്ലാത്തതിനാൽ സ്വന്തം കഴിവിൽ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നവന്റെ ആകുലത ഒരിക്കലും ഒടുങ്ങുന്നില്ല. ലോകോത്തര നിരീശ്വരവാദികളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും ആത്മഹത്യചെയ്തതിന്റെ കാരണവും മറ്റൊന്നല്ല.

(2) ഈ സ്ഥൂല പ്രപഞ്ചമത്രെയും ദൈവപരിപാലനയിൽ ശാന്തമായി അനുദിനം മുന്നേറുന്നു എന്നതിൽനിന്നും ദൈവപരിപാലന എന്നത് വിശ്വാസയോഗ്യമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കാം (വാ. 24b-25). സൂര്യന്റെ ഉദയാസ്തമയങ്ങളും ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണവും രാപ്പകലുകളുടെ ഗമനനിർഗ്ഗമനങ്ങളും ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെയും കണ്ടെത്തലുകളുടെ ഫലമോ നിയന്ത്രണവിധേയമോ അല്ല. കാക്കയുടെ തീറ്റയും വയലിലെ പുല്ലിന്റെ സൗന്ദര്യവും മുതൽ അനന്തമജ്ഞാതമായ ഈ ലോകഗോളത്തിന്റെ പ്രയാണംവരെയും സുഗമമായി നടത്തുന്ന ദൈവം എന്റെ കാര്യം നോക്കാനും പര്യാപ്തനാണ് എന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ തിരിച്ചറിവ് മനുഷ്യനെ ഉത്കണ്ഠാ രഹിതനാക്കുന്നു. ഈ സൃഷ്ടി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ജീവതാളം ദൈവപരിപാലനയുടെ കരുത്തുറ്റ സാക്ഷ്യമാണ്.

(3) മറ്റേതൊരു ശക്തിയെക്കാളും പരിപാലനം വൈഭവമുള്ളത് ദൈവത്തിനാണ് എന്നതിനാൽ ദൈവത്തിലാശ്രയിക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ യുക്തി (വാ. 26-27). ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും ശക്തനും ബുദ്ധിമാനും സുന്ദരനുമായ രാജാവ് സോളമനായിരുന്നു (1 രാജാ 10:4-6). എന്നാൽ അവൻ പോലും ദൈവപരിപാലനയിൽ വളർന്ന വയലിലെ ലില്ലിച്ചെടികളോടു താരതമ്യം ചെയ്താൽ നിസ്സാരനാണ്. പുല്ലിന്റെ നിസ്സാരതയും ക്ഷണികതയും പോലും (സങ്കീ 90:5-6; 102:10-11; 103:15) സോളമനെക്കാൾ മഹത്തരമാണത്രേ! “കർത്താവു

ഭവനം പണിയുന്നില്ലെങ്കിൽ പണിക്കാരുടെ അധാനം വ്യർത്ഥം” (സങ്കീ 127:1) എന്ന വചനത്തിന്റെ പൊരുളും മറ്റൊന്നല്ല. ശക്തനായ ഗോലിയാത്തിനെ നേരിടാൻ ദാവീദ് ആശ്രയിച്ചത് ദൈവശക്തിയിലായിരുന്നു. വിജയം അവന്റെ പക്ഷത്തായിരുന്നു. സ്വന്തം ശക്തിയിൽ ആശ്രയിച്ച ഫറവോയുടെ സൈന്യവും കുതിരകളും ചെങ്കടലിൽ മുങ്ങിമരിച്ചു. ദൈവശക്തിയുടെ അതുല്യതയിലുള്ള വിശ്വാസം ദൈവപരിപാലനയ്ക്ക് ആവശ്യമാണ്.

പരിപാലന അനുഭവിക്കാനുള്ള തടസ്സങ്ങൾ (വാ. 29-34)

തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളിൽ ദൈവപരിപാലന അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള തടസ്സങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഈശോ സംസാരിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചമൊക്കെ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ദൈവപരിപാലന അനുഭവിക്കാനും അതുവഴി ശാന്തരാകാനും മനുഷ്യനു കഴിയാത്തതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ ഈശോ വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്.

1. അല്പ വിശ്വാസികളാകുന്നതാണ് അടിസ്ഥാന കാരണം (വാ. 28b). എന്റെ കാര്യം ഞാൻ നോക്കിയില്ലെങ്കിൽ ആരുനോക്കും; എല്ലാറ്റിലും എന്റെ കണ്ണും കരവും പതിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും ശരിയാകില്ല എന്ന ചിന്താഗതിയാണിത്. ബസ്റ്റ് കയറിയിട്ടും ഭാരമുള്ള കെട്ടു ചുമന്നുനിന്ന അമ്മച്ചി അതു താഴെ വയ്ക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ആരെയും വിശ്വാസമില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു. ബന്ധു വഴിയിലെ കുഴിയിൽ ചാടിയപ്പോൾ പെടലി ഉളുക്കി പെട്ടി താഴെപ്പോയി. അല്പ വിശ്വാസം എന്നത് വിശ്വാസത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി തന്നെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ്.

2. ഈ ലോകത്തിന്റെ ചിന്തവെടിഞ്ഞ് ദൈവമകനാണ്/മകളാണ് എന്ന ചിന്ത സ്വീകരിക്കണം (വാ. 30). മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ, ലൗകിക മോഹങ്ങൾക്ക് വശംവദരായി ജീവിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവപരിപാലന അറിയാനാകില്ല. കഴുതയുടെ താടിയെല്ലുകൊണ്ട് പതിനായിരം ഫിലിസ്ത്യരെ കൊല്ലാൻ കരുത്തുണ്ടായിരുന്ന സാംസന് സ്വന്തം ജഡമോഹങ്ങളെ ജയിക്കാൻ കരുത്തില്ലായിരുന്നു. അത് അവനു വിനാശകരമായിത്തീർന്നു. പാപമാർഗ്ഗം ഉപേക്ഷിക്കുന്നവനേ ദൈവ പരിപാലന വെളിപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

3. എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി ദൈവരാജ്യം അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ ദൈവ പരിപാലന വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ (വാ. 31). ദൈവരാജ്യം അന്വേഷിക്കുക എന്നതിന് പൂർണ്ണമനസ്സോടും പൂർണ്ണഹൃദ

യത്തോടും സർവ്വശക്തിയോടും കൂടി ദൈവത്തെ ആശ്രയിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ദുശ്ശാസനൻ വസ്ത്രാക്ഷേപം നടത്തിയപ്പോൾ ഒരു കൈകൊണ്ടു വസ്ത്രം തടഞ്ഞും മറുകൈ ഈശ്വരനിലേക്കു യർത്തിയും നിലവിളിച്ചപ്പോൾ പാഞ്ചാലിക്ക് രക്ഷകിട്ടിയില്ല. എന്നാൽ ഇരുകൈയും ഈശ്വരനിലേക്കുയർത്തി വിളിച്ച് സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം നടത്തിയപ്പോൾ അവൾ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു എന്നെഴുതുന്ന വ്യാസമുനിയുടെ ദർശനവും ഇതു തന്നെയാണ്. സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തിലേ ദൈവപരിപാലന വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ. അതിനായി സ്വന്തം ആശ്രയമാർഗ്ഗങ്ങളായി കരുതുന്ന സമ്പത്തും മറ്റു ഭൗതിക സുരക്ഷിതത്വങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കണം (വാ. 33).

4. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ നിക്ഷേപത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തവേണം (വാ. 33-34). ദൈവപരിപാലന എന്നത് ഈ ഭൂമിയിലെ ജീവിതം സുഖകരമാക്കാനുള്ള വഴിയായി മാത്രം കരുതരുത്. മനുഷ്യന്റെ പരമലക്ഷ്യമായ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കൈപിടിച്ചുനടത്തുന്നതാണ് ദൈവപരിപാലന. തന്മൂലം സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്കായി ഈ ഭൂമിയിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന സഹനങ്ങളെ ദൈവപരിപാലനയുടെ ഭാഗമായി മനസ്സിലാക്കണം. തേനും പാലുമൊഴുകുന്ന കാനാൻദേശത്ത് എത്താൻ 40 കൊല്ലം മരുഭൂമിയിൽ അലയണം എന്ന സത്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന് ഏറെ പാടുപെടേണ്ടി വന്നു. ഒരു വേദനയും പാഴായിപ്പോകുന്നില്ല, ഓരോ തുള്ളി കണ്ണീരും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതിഫലം തരുന്നതിനായി ദൈവം കുപ്പിയിൽ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവ് ദൈവപരിപാലനതന്നെയാണ്. എവിടെ കുരിശുണ്ടോ അവിടെ ക്രൂശിതനുമുണ്ട് നിശ്ശബ്ദനായി, അദൃശ്യനായി...

പശ്ചാത്താപവും അത്തിവൃക്ഷവും

(ലൂക്കാ 13:1-9)

രാജ്യസന്നേഹികളായി റോമിനെതിരേ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം നയിക്കുന്ന “സെലട്ടൂ” വിഭാഗക്കാരെ കൊന്നൊടുക്കുന്നത് പീലാത്തോസിനു മാത്രമല്ല സകല റോമൻ ഭരണാധിപന്മാർക്കും ഹരമായിരുന്നു. അതിരില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യ മോഹങ്ങളെ കനിവില്ലാത്ത കുരുതികൊണ്ടാണ് അധികാരികൾ നേരിട്ടത്. ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാടായ പലസ്തീനായുടെ മോചനത്തിനുവേണ്ടി പൊരുതിയ ധീരദേശാഭിമാനികളെ ഭരണകൂടം അരുംകൊല ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ച് ശ്രോതാക്കൾ യേശുവിനോടു പരാതിപ്പെടുന്നതും അതിന് യേശുനൽകുന്ന മറുപടിയുമാണ് ഈ ഭാഗത്തിന്റെ സുവിശേഷ പ്രമേയം. മൂല്യങ്ങളുടെ മൂല്യമായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന രാജ്യസന്നേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള നിലപാടുകൾക്കുള്ള തിരിച്ചടി എന്തുകൊണ്ട് എന്നതാണ് ശ്രോതാക്കളുടെ ചോദ്യം. മറ്റൊരുഭാഷയിൽ ചോദിച്ചാൽ എന്തുകൊണ്ട് തിന്മയുടെ ശക്തികൾ വിജയിക്കാനും നന്മ പരാജയപ്പെടാനും ദൈവം അനുവദിക്കുന്നു.

ഈ ജീവിതസമസ്യക്ക് ഉത്തരം പറയുന്നതിനു പകരം മറ്റൊരു സമസ്യ അവതരിപ്പിക്കാനാണ് യേശു ഒരുമ്പെടുന്നത്. സീലോഹാ യിൽ ഗോപുരം വീണുമരിച്ച 18 പേരെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി സംഭവിക്കുന്ന ദുരന്തങ്ങളിൽ ജീവിതം കൈവിട്ടുപോകുന്ന മറ്റൊരു സങ്കടക്കാഴ്ചയിലേക്കാണ് യേശു ശ്രോതാക്കളുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, തിന്മ വിജയിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? നിരപരാധികൾ ദുരന്തങ്ങൾക്കിരയാകുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? എന്നീ രണ്ട് അടിസ്ഥാന സമസ്യകൾക്കുള്ള ഉത്തരമാണ് സുവിശേഷകൻ തേടുന്നത്.

ദൈവനീതി നീതിപൂർവ്വകമാണ്

സർവ്വപരിപാലകനായ ദൈവത്തിന്റെ കരുതലിലെ ഭംഗമായി മേൽപ്പറഞ്ഞ സമസ്യകളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനാകുമോ. താൽമൂർഖകളിലെ ഒരു കഥ ഉദാഹരിക്കാം. ഏലിയാ പ്രവാചകൻ യഹൂദന്മാരിലുമായി ദീർഘയാത്രയ്ക്കുപോയ കഥയാണിത്. ആദ്യത്തെ രാത്രിയിൽ അവർ തങ്ങിയ ദരിദ്രരായ വീട്ടുകാർ ആതിഥ്യമര്യാദയിൽ അഗ്രഗണ്യരായിരുന്നു. തങ്ങൾക്കായി സർവ്വതും മാറ്റിവെച്ചു ശുശ്രൂഷിച്ച ആ വീട്ടുകാരുടെ ഏക ആദായമാർഗ്ഗമായിരുന്ന പശു പിറ്റേന്നു രാവിലെ ചത്തുപോയി. രണ്ടാം ദിനം രാത്രിയിൽ പ്രവാചകനും റബ്ബിയും അന്തിയുറങ്ങിയ സമ്പന്നരായ വീട്ടുകാർ സ്വാർത്ഥരും ദുഷ്ടരുമായിരുന്നു. ഭവനത്തിൽ ഇടംകൊടുക്കാതെ അതിഥികളെ അവർ കാലിത്തൊഴുത്തിലേക്കയച്ചു. അത്താഴപട്ടിണികിടന്ന പ്രവാചകൻ പിറ്റേന്ന് എഴുന്നേറ്റു പ്രതിനന്ദിയായി വീട്ടുകാർക്ക് തങ്ങളുടെ പഴയമതില്പ് പുനർനിർമ്മിച്ചുനൽകി. നല്ലവർക്കു നാശവും ദുഷ്ടനു പ്രതിഫലവും നൽകിയ ദൈവത്തെപ്രതി പ്രവാചകനെ റബ്ബി ചോദ്യംചെയ്തു. ഏലിയാ പറഞ്ഞു: ദൈവനീതിയുടെ നിഗൂഢതയാണത്. ആദ്യ വീട്ടുകാരുടെ ഭാര്യ മരിക്കേണ്ട ദിവസമായിരുന്നു ഇന്നലെ. എന്നാൽ അവരുടെ ആതിഥ്യ മര്യാദമൂലം ഭാര്യക്കുപകരം പശുവിന്റെ ജീവനെടുത്ത് ദൈവം അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ വീട്ടുകാരുടെ മതിലിനടിയിൽ നിധി ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട്. മതിലുപണിയാൻ ഭൂമികുഴിച്ചാൽ അത് അവർക്ക് ലഭിക്കും. അതൊഴിവാക്കാനാണ് മതിലുനിർമ്മിച്ചു നൽകാൻ ദൈവം പറഞ്ഞത്. ദൈവം ചെയ്യുന്നതു നീതിയാണോ എന്ന ചിന്ത അപ്രസക്തമാണ്. ദൈവം ചെയ്യുന്നതെന്തോ അതാണു നീതി. ദൈവനീതിയെ അളക്കാൻ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന മാനുഷികമായ അളവുകോലുകളാണ് മാറ്റേണ്ടത് എന്ന സന്ദേശമാണ് താൽമൂർഖകഥ വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

ദൈവപരിപാലനയിലെ അനിശ്ചിതതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നിഗമനങ്ങൾക്ക് ആധ്യാത്മികതയിൽ സ്ഥാനമില്ല. സംഭവിക്കുന്ന സകലതും ദൈവനീതിയുടെ നിറവേറലാണ്. ഓരോ സംഭവങ്ങളുടേയും ന്യായാന്യായങ്ങൾ നിരത്തി ദൈവത്തെ വിചാരണ ചെയ്യാൻ മനുഷ്യന് അവകാശമില്ല. മറിച്ച് പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങളെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിന്റെ തിരുത്തലിനും മാനസാന്തരത്തിനുമുള്ള അവസരമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതാണ് ശരിയായ ആധ്യാത്മികത എന്ന സത്യമാണ് യേശു പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

പീലാത്തോസ് വധിച്ചവർ

ലൂക്കാ 13:1 ൽ പരാമർശിക്കുന്ന “വധിക്കപ്പെട്ടവർ” ആരാണ് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ട്. ഘാതകൻ പീലാത്തോസ് ആയതിനാൽ വധത്തിനുകാരണം രാഷ്ട്രീയപരമാണെന്ന് അനുമാനിക്കാം. പീലാത്തോസിന്റെ ശിക്ഷാവിധിക്ക് അർഹരായവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിവിധ അനുമാനങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്: (1) അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങൾ 5:37 ൽ പരാമർശിക്കുന്ന യൂദാസിന്റെയും അനുയായികളുടെയും വധമാണ് പരാമർശവിഷയം എന്നതാണ് ഒരു മതം. സ്വയം മിശിഹായായി പ്രഖ്യാപിച്ച യൂദാസിനെയും കൂട്ടുകാരെയും റോമൻ സൈന്യം വധിച്ചിരുന്നു. AD 10-ാം ആണ്ടിനോടടുത്തായിരുന്നു ഈ സംഭവം.

(2) ഗരീസിം മലയിൽ ദേവാലയത്തിലെ വിശുദ്ധപാത്രങ്ങൾ കാണാനായി ഒരു നേതാവിന്റെ കീഴിൽ തടിച്ചുകൂടിയ സമരിയാക്കാരെ പീലാത്തോസ് കൂട്ടക്കൊല ചെയ്തു (Ant 18, 85-87). AD 30ാം ആണ്ടിനോടടുത്തു നടന്ന ചരിത്രസംഭവമായിരിക്കാം ലൂക്കാ 13:1 ലെ വിവക്ഷിതം എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട്.

(3) വിശുദ്ധ നഗരമായ ജറുസലേമിൽ സീസറിന്റെ പ്രതിമകൾ പീലാത്തോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ യഹൂദർ കലാപമുണ്ടാക്കി (JW 2, 169-174; Ant 18,55-59). AD 26 ൽ നടന്ന ഈ കലാപത്തിൽ ജീവഹാനി സംഭവിച്ചിരുന്നോ എന്നതിനു തെളിവ് ലഭ്യമല്ലെങ്കിലും ഈ സംഭവമാണ് സുവിശേഷകൻ അനുസ്മരിക്കുന്നത് എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നവരുണ്ട്.

(4) ജറുസലേം ദേവാലയത്തിലെ നേർച്ചവരവ് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് നഗരത്തിൽ കുടിവെള്ളമെത്തിക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി പീലാത്തോസ് ആവിഷ്കരിച്ചു. ദേവാലയത്തിലെ കാണിക്ക വിജാതീയനായ പീലാത്തോസ് കൈക്കലാക്കിയതിൽ യഹൂദ ജനം അത്യധികം കുപിതരായി. പീലാത്തോസിന്റെ സൈന്യത്തോട് ഏറ്റുമുട്ടിയവരിൽ അനേകർ മരിച്ചു വീണു (JW 2, 175-17; Ant 18, 60-62). ഈ കൂട്ടക്കൊലയായിരിക്കാം യേശുവിന്റെ ശ്രോതാക്കൾ പരാമർശിക്കുന്നത്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വ്യത്യസ്ത സംഭവങ്ങളിൽ ഏതിനെക്കുറിച്ചാണ് ലൂക്കാ 13:1 ലെ ശ്രോതാക്കൾ യേശുവിനോട് പരാമർശിക്കുന്നത് എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തുക ദുഃഷ്കരമാണ്. റോമൻ ആധിപത്യത്തെ എതിർക്കുന്ന തീവ്രവാദി ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട (Zealots) ഏതാനും പേരുടെ വധശിക്ഷയാണ് പരാമർശനത്തിനാധാരം എന്ന് അനുമാനിക്കാം.

സീലോഹായിലെ ദുരന്തം

സീലോഹാകുളത്തിനു സമീപം തെക്കുകിഴക്കേ മതിലിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന ഗോപുരമാണ് സീലോഹായിലെ ഗോപുരം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത് (JW 5, 145; യോഹ 9:7,11). സീലോഹ, ജലസംഭരണി യഹൂദ വിപ്ലവകാലത്തെ ഒരു പ്രധാന സംഘർഷ ഭൂമിയായിരുന്നു. ജലസംഭരണി കീഴടക്കാനും അതുവഴി വിജയം ഉറപ്പിക്കാനും യഹൂദരും റോമൻ സൈന്യവും ഒരുപോലെ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. മേൽവിവരിച്ച കലാപങ്ങളിലൊന്നിനോട് അനുബന്ധിച്ചു നടന്ന സംഘർഷത്തിനിടയിൽ ഗോപുരം തകർക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന അഭിമതത്തിന് പണ്ഡിതരുടെ ഇടയിൽ പ്രാമുഖ്യമുണ്ട്. 18 പേരുടെ മരണത്തിനിരയാക്കിയ ഈ ദുരന്തം പീലാത്തോസ് ആസൂത്രണം ചെയ്തതായിരിക്കാം.

അത്തിവൃക്ഷത്തിന്റെ ഉപമ

മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലെ ഇടവിളയായിട്ടാണ് അത്തിവൃക്ഷം കൃഷി ചെയ്തിരുന്നത്. നട്ടാൽ മൂന്നാം വർഷം മുതൽ ആണ്ടിൽ മൂന്നു വട്ടം വിളവെടുക്കാം എന്നതാണ് അത്തിമരത്തിന്റെ ആകർഷണീയത. മൂന്നുവർഷമായി യജമാനൻ വിളവന്വേഷിച്ചിരുന്നു എന്ന പരാമർശത്തിൽ നിന്നും അത്തിമരം നട്ടിട്ട് ആറുവർഷമായി എന്ന് അനുമാനിക്കാം.

ഈ കഥയുടെ പിന്നാമ്പുറത്ത് വർത്തിക്കുന്നത് അഹിലാറിന്റെ കഥയും ഏഴയ്ക്കു 5:1-7 ലെ ഫലംതരാത്ത മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിന്റെ കഥയുമാണെന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്. നീരൊഴുക്കുള്ള നിലത്തു നിന്നിട്ടും ഫലംതരാത്ത ഒരു അത്തിമരം തന്നെ മറ്റൊരിടത്തേക്കു മാറ്റിനട്ടാൽ ഫലംതരും; ഇല്ലെങ്കിൽ വെട്ടിക്കളഞ്ഞുകൊള്ളുക എന്നു പറയുന്ന നാടോടിക്കഥയാണ് ബി.സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്നുള്ള അഹിലാറിന്റെ കഥാശേഖരത്തിലുള്ളത്. നല്ലഫലം നൽകാത്ത ഇസ്രായേലിനെക്കുറിച്ചാണ് ഏഴ 5:1-7 ലെ വിവരണം.

ഈ കഥകളെ അവലംബമാക്കുമ്പോഴും ക്രിസ്തുക്രൈസ്തവ മായ ഒരു ആശയതലം ഉപയോഗിക്കുക നൽകാൻ സുവിശേഷകൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. മൂന്നുവർഷമായി ഫലമന്വേഷിക്കുന്നു എന്നത് യേശുവിന്റെ മൂന്നുവർഷം നീണ്ട പരസ്യജീവിതത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി കരുതാം. ഈ വർഷം ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയാകട്ടെ യേശുവിന്റെ രക്ഷാകരമായ കുരിശുമരണത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അത്തിമരം പരമ്പരാഗതമായി ദൈവജനത്തിന്റെ

പ്രതീകമാകയാൽ (ജറെ 8:13; 24:2-8) കൃഷിക്കാരൻ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതീകവൽക്കരിക്കുന്നത് തികച്ചും അർത്ഥവത്താണ്. ഫലംതരുന്ന അത്തിമരം ഐശ്വര്യത്തെയും ഫലംതരാത്ത അത്തിവൃക്ഷം ശാപത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ് (ജോയേൽ 1:7,12). കൃഷിക്കാരൻ ഫലവൃക്ഷത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം നൽകിയിട്ടും ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാതെ നിലം പാഴാക്കുന്നത് വൃക്ഷത്തിന്റെ സത്താപരമായ പ്രശ്നമാണ്. ഫലംതരാത്ത അത്തിവൃക്ഷം ഒരുപാടു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതപങ്കാളിയുടെ സ്നേഹവും കരുതലും ആവോളം സ്വീകരിച്ചിട്ടും തിരികെ നൽകാത്തവർ, പഠനത്തിനാവശ്യമായ സകലതും മാതാപിതാക്കൾ സംലഭ്യമാക്കിയിട്ടും പഠിക്കാത്ത മക്കൾ, സ്നേഹത്തിൽ കഴിയാൻ സകല സാഹചര്യങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടും കലഹിക്കുന്ന അയൽക്കാർ, ആത്മീയതയിൽ വളരാനുള്ള സകലവഴികളും മുന്നിലുണ്ടായിട്ടും പ്രയോജനപ്പെടുത്താത്ത അഭിഷിക്തരും സമർപ്പിതരും... നിലം പാഴാക്കുന്ന ജന്മങ്ങളുടെ കണക്കെടുത്താൽ അത് അന്തമില്ലാതെ നീളുമെന്ന് ഉറപ്പാണ്.

ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ

ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കുടി ഉപമയിൽ ഈശോ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്: ഒന്നാമതായി, ശുഭപ്രതീക്ഷയും ഭാവാത്മക ചിന്തയും നഷ്ടമാകാതെ ശ്രദ്ധിക്കണം. “അടുത്തവർഷം ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കും” എന്ന ശുഭപ്രതീക്ഷ ജീവിതത്തെ മുന്നോട്ടുനയിക്കാനുതകുന്നതാണ്. ഇലക്ട്രിക്ബൾബിനു ഫിലമെന്റുണ്ടാക്കാൻ എഡിസൻ 2000 വസ്തുക്കൾ പരീക്ഷിച്ചിട്ടും പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ സഹായി പറഞ്ഞത്രേ: വെറുതെ എത്ര സമയവും പണവും പാഴാക്കി? എഡിസന്റെ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: “ഒന്നും പാഴായിട്ടില്ല, 2000 വസ്തുക്കൾ ഫിലമെന്റിനു പറ്റിയവയല്ല എന്നു നാം കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു.” ഈ ഭാവാത്മക ചിന്തയാണ് എഡിസനെ വിജയത്തിലെത്തിച്ചത്. ആത്മീയതയുടെ ശരിയായ ലക്ഷണം നിരാശയുടെ നിഴൽ വീഴാത്ത ശുഭപ്രതീക്ഷയുടെ പ്രകാശവഴികളാണ്. തളർത്തുന്ന ചിന്തകളും പിൻവലിപ്പിക്കുന്ന വിമർശനങ്ങളും നിരാശപ്പെടുത്തുന്ന തടസ്സവാദങ്ങളും ഒഴിവാക്കിയാൽ വ്യക്തികളും കുടുംബങ്ങളും ഇടവകകളും സഭയും ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു തുടങ്ങും.

രണ്ടാമതായി, അധ്വാനിക്കാനുള്ള മനസ്സുവേണം. “ചുവടുകിളച്ചു വളമിടാം” എന്ന പ്രസ്താവന അധ്വാനിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയാണു

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം

വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ആശയദാരിദ്ര്യമോ ചർച്ചകളുടെ കുറവോ അല്ല; അധാനിക്കാനുള്ള മനസ്സില്ലായ്മയാണ് പലപ്പോഴും ഫലപ്രാപ്തിക്കു തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. അലസത സാന്താനെൻ്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വയലാകയാൽ അവിടെ തിന്മമാത്രമേ വിരിയൂ. അലസതയുടെ സംസ്കാരം പരദുഷണം, മദ്യപാനം, അശുദ്ധി... തുടങ്ങിയ തിന്മകൾക്കു നിമിത്തമാകുന്നതിനു കാരണമിതാണ്. അധാനത്തിൻ്റെ വിലയറിയാതെ വളരുന്ന പുതിയ തലമുറ തിന്മയുടെ ചെളിക്കുഴിയിൽ ആണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള കാരണമിതാണ്. ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടവരുടെ കഠിനാധാനത്തിൻ്റെ അഭാവംകൊണ്ട് വാടിക്കരിഞ്ഞ് ഫലംചൂടാതെപോയ എത്രയോ കുടുംബങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും സംവിധാനങ്ങളുമുണ്ട്?

മൂന്നാമതായി, അന്ത്യവിധി ഉണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവ് മാനസാന്തരത്തിനും ഫലാഗമനത്തിനും അനിവാര്യമാണ്. സോദോം ഗോമോറായുടെ ആഘോഷങ്ങളിൽനിന്നും ചാവുകടലിലേക്കുള്ള സമയദൈർഘ്യം ഒരു രാത്രിയുടെ യാമങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. തിന്മയുടേയും അലസതയുടേയും സംസ്കാരത്തിന് അറുതി വരുത്തിയില്ലെങ്കിൽ അതിന് അപരിഹാര്യമായ വില നൽകേണ്ടിവരും എന്ന തിരിച്ചറിവ് ഫലപ്രാപ്തിക്ക് അനിവാര്യമാണ്. മനുഷ്യൻ്റെ സകല തിന്മയെയും അതിജീവിക്കുന്ന ദൈവത്തിൻ്റെ വിധി ആസന്നമാണ്. അന്ത്യവിധി, സ്വർഗ്ഗം, നരകം തുടങ്ങിയവയിലുള്ള വിശ്വാസം ശോഷിക്കുമ്പോഴാണ് തിന്മയുടെ ഇരുട്ടിന് കനംവയ്ക്കുന്നത്.

ഡോ. ജോസഫ് പാപ്പാനി

മത്സരിക്കാത്തവർ പ്രഥമസ്ഥാനം നേടുമ്പോൾ

(ലൂക്കാ 14:7 - 14)

പാപങ്ങളുടെ പട്ടികയ്ക്കു പരിധിയില്ലാത്തതാണ്. എന്നാൽ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപാപമേത് എന്നചോദ്യത്തിന് “സ്വയം പൂജ” എന്ന് ഉത്തരം പറയാനാകും. സകലതിന്റെയും മൂല്യവും മാനദണ്ഡവുമായി സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ വ്യഗ്രത അവനെ സകലമേഖലകളിലും മത്സരാർത്ഥിയാക്കുന്നു. ബസിലും ട്രെയിനിലും ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ ഇരിപ്പിടത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉന്തുംതള്ളും അധികാരക്കസേരകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള കിടമത്സരവും മുതൽ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധങ്ങൾവരെ സ്വയം പൂജയുടെ ഭാഗമാണ്. അപരനെ ഉന്തിയും തള്ളിയും പിന്നിലാക്കി പ്രധാനപീഠം കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയുടെ സ്വയംപൂജയിൽ ഒരേസമയം ദൈവനിഷേധവും സഹോദരധംസനവുമുണ്ട്. സ്വയം പൂജയുടെ ദുർമ്മോഹക്കടലിനു നടുവിൽ നന്മയുടെ തുരുത്തുകളത്രയും മുങ്ങിപ്പോകുന്നു. കിടമത്സരങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാറ്റിൽ കരുതലിന്റെ മൺചിരാതുകൾ കരിന്തിരികത്തി കെട്ടുപോകുന്നു. ഈ തിന്മയുടെ ഭീകരത വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ് സുവിശേഷ ഭാഗം.

ലൂക്കാ 14:1-24 നെ “വിരുന്നുമേശ വിവരണം” എന്നു വിളിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാതാക്കളുണ്ട്. അതിഥികളോടും ആതിഥേയരോടും വിരുന്നിനിടയിൽ സാബത്തിനെക്കുറിച്ച് യേശു നടത്തുന്ന ചർച്ചയാണ് 14:1-6ലെ പ്രമേയം. വിരുന്നുശാലയിലെ കിടമത്സരത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ഉപദേശമാണ് 14:7-11ലെ പ്രതിപാദ്യമെങ്കിൽ വിരുന്നിൽ ക്ഷണിക്കേണ്ട യഥാർത്ഥ അതിഥികളുടെ പട്ടികയാണ് 14:12-14ലെ ഇതിവൃത്തം. 14:15-24ൽ വിരുന്നുമേശ വിവരണത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം എന്നോണം മഹാവിരുന്നിന്റെ ഉപമയാണ് വിവരിക്കുന്നത്. 14:7-11നെ സുഭാഷിതങ്ങൾ 25:6-7ന്റെ ആഖ്യാനമായി കരുതുന്നതിൽ കാര്യമുണ്ട്.

“രാജസന്നിധിയിൽ മുൻനിരയിൽ കയറിനിൽക്കുകയോ സമൂഹത്തിൽ ഉൾപ്പെടാനോ സ്ഥാനം പിടിക്കുകയോ അരുത്. എന്തെന്നാൽ രാജസന്നിധിയിൽ വെച്ച് പിറകോട്ടു മാറ്റിനിർത്തപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ അഭികാമ്യം മുൻപോട്ടു കയറിവരിക എന്നു ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്”(സുഭാ 25:5-6).

മത്സരാർത്ഥിയായ മനുഷ്യൻ

മനുഷ്യൻ എന്നതിന് ആധുനികയുഗത്തിലെ അനുയോജ്യമായ പര്യായം മത്സരാർത്ഥി എന്നതാണ്. നഴ്സറി പ്രവേശനം മുതൽ ഐ.എ. എസ്. വരെ മത്സരപരീക്ഷകളാണ്. സൗന്ദര്യവും ആകാരവടിയും മാത്രമല്ല ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ തിരിച്ചും ഇപ്പോൾ മത്സരങ്ങളുണ്ട്. പുഞ്ചിരിമത്സരവും കരച്ചിൽ മത്സരവുമുണ്ട്. നിരത്തിൽ വാഹനങ്ങൾ മത്സരിച്ചോടുമ്പോൾ ബഹുരാഷ്ട്ര കുത്തകകൾ വിപണിപിടിക്കാൻ മത്സരിക്കുന്നു. കലയും കായികവും മൂല്യമുള്ളതായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത് മത്സരങ്ങളിൽ വിജയിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. മത്സരത്തിന്റെ അർത്ഥതലങ്ങളിൽ അപകടത്തിന്റെ നിഴൽ വീണുകിടക്കുന്നതു കാണാതെ പോകരുത്. ഒന്നാമതായി, മത്സരങ്ങളിൽ ഒരുവനും എതിരാളികളും മാത്രമടങ്ങുന്ന വർഗ്ഗസമരമാണ് അരങ്ങേറുന്നത്. സാഹോദര്യവും സഹവർത്തിത്വവും അസാധ്യമാണെന്ന ചിന്തയെ രൂഢമൂലമാക്കാൻ മത്സരത്തിനു കഴിയും. രണ്ടാമതായി, വിജയിക്കാത്തതെല്ലാം വിലയില്ലാത്തതായി അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന ദുരന്തം മത്സരത്തിനുണ്ട്. നൂറിൽ തൊണ്ണൂറ്റൊമ്പതു മാർക്കുവാങ്ങിയവൻ നൂറുമാർക്കും വാങ്ങിയവന്റെ മുന്നിൽ പരാജിതനാണ്. വിജയിക്കാത്തതിന് നിലനിലയ്ക്കാനവ കാശമില്ല എന്ന ഡാർവിൻ ചിന്താഗതിയ്ക്കാണ് ഇവിടെ പ്രധാന്യം. തോൽവികൾ ആത്മഹത്യയിലേക്കു നയിക്കുന്നതിന്റെ കഥ

കൾ നാം ഏറെ കേൾക്കുന്നതാണല്ലോ. മൂന്നാമതായി മത്സരം ദുർബ്ബലന്റെ ഗർഭങ്ങൾക്ക് പുല്ലുവിലപോലും കൽപിക്കുന്നില്ല. ഒറ്റക്കാലനെയും ഓട്ടക്കാരനെയും ഒരേകളത്തിൽ മത്സരിപ്പിക്കാനേ നിയമമുള്ളൂ. ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയത്തിൽ എൻട്രൻസിന് പ്രത്യേകപരിശീലനം നേടിയ വരേണ്യവർഗ്ഗത്തിലെ കുട്ടിയും മാനംകാണാവുന്ന സ്കൂളിലെ അധ്യാപകനില്ലാത്ത ക്ലാസ്സിൽ ഉച്ചക്കഞ്ഞിക്കുവേണ്ടി മാത്രം കാത്തിരുന്ന കുട്ടിയെയും ഒരേ പ്രവേശനപരീക്ഷകൊണ്ട് അളക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിലെ അന്യായം മത്സരങ്ങളുടെ ലോകത്ത് അപ്രസക്തമാണ്.

വിരുന്നുശാലയിൽ യേശു കണ്ട മത്സരം മനുഷ്യന്റെ സഹജവാസനയുടെ ഭാഗം തന്നെയായിരുന്നു. വിരുന്നുശാലയിലെ പ്രമുഖസ്ഥാനം യഹൂദരുടെ അഭിമാനവിഷയമായിരുന്നു. ഹസ്മോണിയൻ രാജാവായ ജാനേവൂസിന്റെ വിരുന്നിനിടയിൽ റബ്ബി ശിമയോൻ ബെൻഷേത്താ രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കുമിടയിൽ കയറി ഇരുന്ന് തന്റെ പ്രാമാണ്യം തെളിയിച്ച ചരിത്രം യഹൂദർക്ക് പരിചിതമായിരുന്നു (com. H.Bib. 1909, p.207). ഇരിക്കുന്ന കസേരയുടെ സ്ഥാനവും വലിപ്പവും വഹിക്കുന്ന പദവിയുടെ ഔന്നത്യവും സഞ്ചരിക്കുന്ന കാനിന്റെ പത്രാസ്യം ഇട്ടിരിക്കുന്ന കോട്ടിന്റെ ബ്രാന്റുമാണ് തന്റെ മഹത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് എന്ന് മനുഷ്യൻ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നത് തീർച്ചയായും വ്യക്തിത്വവൈകല്യമാണ്. ആന്തരികതയുടെ ആഴവും ഔന്നത്യവുമാണ് വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം എന്ന സത്യം മറക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ബാഹ്യമായ തീർത്ത അതീവശ്രദ്ധാലുക്കളാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഉള്ളുപൊള്ളയായ വ്യക്തിത്വങ്ങൾ പൊങ്ങച്ചത്തിന്റെ ചങ്ങാടങ്ങളിൽ എപ്പോഴും ഉയർന്നു നിൽക്കും.

എളിമയെന്ന പരമപുണ്യം

വിരുന്നുശാലയിൽ എല്ലാവർക്കും ഇരിപ്പിടവും ആവശ്യത്തിന് ഭക്ഷണവും ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം അവരുടെ മത്സരം ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയല്ല സ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. കിടമത്സരത്തിന്റെ അടിനവസംസ്കാരത്തിന് യേശു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രതിസംസ്കാരം എളിമയുടെ ആദിപാഠങ്ങളാണ്. “സ്വയം താഴ്ത്തുന്നവനാണ്” ഉയർത്തപ്പെടുന്നത് (വാ.11) എന്ന ക്രിസ്തുവചനത്തിന്റെ പൊരുൾ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് അതീതമാണ്. അപരനെ പരമപ്രധാനിയായി കരുതുന്ന സംസ്കാരമാണ് എളിമയുടെ പ്രതിസംസ്കാരം. മത്സരങ്ങളിൽ അപരൻ എതിരാളിയും തോല്പിക്കപ്പെടേണ്ടവനുമെങ്കിൽ എളിമ

യുടെ സംസ്കാരത്തിൽ അപരൻ സഹോദരനും ആദരണീയനുമായി മാറുന്നു. മത്സരാർത്ഥികളെല്ലാം തോൽക്കുകയും മത്സരിക്കാത്തവർ പ്രഥമസ്ഥാനം നേടുകയും ചെയ്യുന്ന വൈരുദ്ധ്യാത്മകതയെക്കുറിച്ചാണ് ക്രിസ്തു പറയുന്നത്. പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കാൻ പോലും യോഗ്യനല്ലെന്നു പറഞ്ഞു വഴിമാറിനടന്ന ഫ്രാൻസിസ് അസ്സീസിയും ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിലെ അധികാരക്കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്ന് സ്വയം അകന്നുനടന്ന ഗാന്ധിയും കൽക്കട്ടയിലെ തെരുവുകളിൽ നിസ്വരായവർക്കുവേണ്ടി അലഞ്ഞ മദർതൈരേസയും ആരോടും മത്സരിക്കാതെ സ്വയം എളിമപ്പെടുത്തി ജീവിച്ചതിലൂടെ ഉയർത്തപ്പെട്ടവരല്ലേ.

എളിമയ്ക്ക് രണ്ടുതലങ്ങളുണ്ട്. ചിന്തയിലെ എളിമയും പ്രവൃത്തിയിലെ എളിമയും. പലരുടെയും എളിമ പ്രവൃത്തിയിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ചിലസന്ദർഭങ്ങളിലും ചിലരുടെ മുന്നിലും എളിമ ബോധപൂർവ്വം അഭിനയിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വന്തം ചിന്തയിൽ എളിമ അഭ്യസിക്കുവരെ എളിമപ്രവൃത്തികളത്രയും കപടമാകാം. ചിന്തയിലെ എളിമ സത്താപരവും അതില്ലാത്ത എളിമപ്രവൃത്തി കാപട്യവുമാണ്.

ആതിഥ്യമര്യാദകൾ (വാ. 12-14)

ഭക്ഷണമേശയിലെ പെരുമാറ്റത്തെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രകാശനമായി കരുതുന്ന പാരമ്പര്യം സകല സംസ്കാരങ്ങളിലുമുണ്ട്. ഭക്ഷണമേശയിലെ മര്യാദകൾ ഒരുദേശത്തിന്റെ സംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ചൈനക്കാരന്റെ ചോപ്സ്റ്റിക്കുകളും, സായിപ്പിന്റെ സ്പൂണുംഫോർക്കും മലയാളിയുടെ പ്ലാവിലക്കുമ്പിളും ഒക്കെ ഒരുദേശത്തിന്റെ സംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. കഴിക്കുന്ന ആഹാരത്തിൽ മാത്രമല്ല കഴിക്കുന്ന രീതിയിലും കഴിക്കാൻ ഇരിക്കുന്ന രീതിയിലും ഊൺമേശയിലെ വസ്ത്രധാരണരീതിയിലും സാംസ്കാരികതയാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. വലിയവന്റെ വിരുന്നുമേശയിലേക്കുള്ള ക്ഷണംതന്നെ വലിയൊരു അംഗീകാരമാണ്. രാഷ്ട്രപതിയുടെ വിരുന്നിനുള്ള ക്ഷണം, ബക്കിംഗ്ഹാം കൊട്ടാരത്തിലെ വിരുന്നിനുള്ള ക്ഷണം,.... തുടങ്ങിയവയൊക്കെ അചിന്തയായ ആദരങ്ങളാണ്. വലിയവരെ തങ്ങളുടെ വിരുന്നിനെത്തിക്കുന്നതും ആദരവായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ബോളിവുഡ് താരങ്ങൾക്ക് പത്തുകോടി വരെ പ്രതിഫലം നൽകി വിരുന്നിനെത്തിക്കുന്ന സമ്പന്നരുടെ കഥ നാം വായിക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഒരുനേരത്തെ ഭക്ഷണ

ത്തിനപ്പുറം ഒരൂപാടുകാര്യങ്ങൾ വിരുന്നിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് എന്നു വ്യക്തമാക്കാനാണ് ഇത്രയും പറഞ്ഞത്.

വിരുന്നുമേശകളെ മഹത്വത്തിന്റെ പ്രകടനവേദികളായി കരുതിയിരുന്നവരോട് സ്വന്തം വിരുന്നുമേശകളെ സ്വർഗ്ഗീയ വിരുന്നുമേശയിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടികളായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താനുള്ള ആഹ്വാനമാണ് ക്രിസ്തു നൽകുന്നത്. വിരുന്നുമേശകളെ നിത്യതയുടെ വാതായനമാക്കാനുള്ള അനന്തസാധ്യതയാണ് ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അതിനായി വരുത്തേണ്ട അടിസ്ഥാന ചിന്താത്തരങ്ങളെ സുവിശേഷകൻ സപ്ഷമാക്കുന്നുണ്ട്.

ഒന്നാമതായി പകരം തരാൻ ശേഷിയുള്ളവരെ (നാലു വിഭാഗക്കാരെയാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്: സുഹൃത്തുക്കൾ, ബന്ധുക്കൾ, സഹോദരങ്ങൾ, സ്വാധീനമുള്ള അയൽക്കാർ) വിരുന്നിനു വിളിക്കരുത്. ചെയ്യുന്നതിനെല്ലാം ഈ ഭൂമിയിൽ തന്നെ പ്രതിഫലം ലഭിക്കണമെന്ന നിർബന്ധബുദ്ധി സ്വർഗ്ഗത്തിനു വിരുദ്ധമാണ്. തിരിച്ചു കിട്ടാത്ത കടങ്ങളും നിന്ദിക്കപ്പെട്ട നന്മകളും തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ട സ്നേഹവും കിട്ടാതെപോയ പ്രതിനന്ദികളും സ്നേഹവും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള കരുതലുകളാണ്. പ്രതിനന്ദിയും പ്രതിസ്നേഹവും തേടികലഹിക്കുന്നവർ സ്വർഗ്ഗവിചാരം നഷ്ടമായ നിരീശ്വരരാണ്.

രണ്ടാമതായി, പകരം തരാൻ കഴിവില്ലാത്തവരെ (ഇവിടെയും നാലുവിഭാഗങ്ങളെയാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്: ദരിദ്രർ, വികലാംഗർ, മുടന്തർ, കുരുടർ) വിരുന്നിനു വിളിക്കണം. സ്വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ഒരൂവന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലുണ്ടാക്കുന്ന അടിസ്ഥാനമാറ്റമാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ലോകദൃഷ്ടിയിൽ വിലകുറഞ്ഞവരും വിലകുറഞ്ഞവയും ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ അമൂല്യരാകുന്ന ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അഭൗമികാനുഭവമാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

ധൂർത്തപുത്രന്റെ ഉപമ

(15:11- 32)

സുവിശേഷങ്ങളുടെ സുവിശേഷം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ 15-ാം അധ്യായം പാപികളോടുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത സ്നേഹം വിളിച്ചോതുന്നുണ്ട്.

ദൈനംദിന ജീവിതത്തിലെ നഷ്ടമാകലും പുന സമാഗമവും പശ്ചാത്തലമാക്കി ദൈവരാജ്യത്തിലെ പുനസമാഗമത്തെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്തു പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ് ധൂർത്ത പുത്രന്റെ ഉപമ. ഇത് ഒറ്റപ്പെട്ട കഥയല്ല. അവസാനത്തവരും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരും അന്യ വർക്കരിക്കപ്പെട്ടവരും (the last, least and the lost) എന്നും ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹഭാജനങ്ങളായിരുന്നു. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം 15:1-32 ൽ നഷ്ടമാകലും (apollumi) കണ്ടെത്തലും (heurisko) മൂന്ന് ഉപമകളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. അവയുടെ പൊതു ഘടന ചുവടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

- 1. നഷ്ടപ്പെട്ട ആടിന്റെ ഉപമ
 - ആടുകളിലൊന്ന് നഷ്ടമാകുന്നു (വാ. 4)
 - കണ്ടു കിട്ടുവോളം അന്വേഷിക്കുന്നു (വാ. 4)
 - കണ്ടെത്തുന്നു (വാ.5)
 - കണ്ടെത്തിയതിന്റെ ആനന്ദം പങ്കുവയ്ക്കുന്നു (വാ.6)

2. നഷ്ടപ്പെട്ട നാണയത്തിന്റെ ഉപമ

- നാണയങ്ങളിലൊന്ന് നഷ്ടമാകുന്നു (വാ. 8)
- കണ്ടു കിട്ടുവോളം അന്വേഷിക്കുന്നു (വാ. 8)
- കണ്ടെത്തുന്നു (വാ. 9)
- കണ്ടെത്തിയതിന്റെ ആനന്ദം പങ്കുവയ്ക്കുന്നു (വാ. 9)

3. നഷ്ടപ്പെട്ട പുത്രന്റെ ഉപമ

- പുത്രന്മാരിൽ ഒരുവനെ “നഷ്ടമാകുന്നു” (വാ. 11-17)
- നഷ്ടമായവനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നു
- നഷ്ടമായവനെ കണ്ടെത്തുന്നു (വാ. 24)
- കണ്ടെത്തിയതിന്റെ ആനന്ദം പങ്കിടുന്നു (25-ff)

ആദ്യ രണ്ട് ഉപമകളുടെ ഘടന തന്നെയാണ് ധൂർത്ത പുത്രന്റെ ഉപമയ്ക്കുമുള്ളത്. എന്നാൽ കണ്ടുകിട്ടുവോളം അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്ന പിതാവിനെ ഈ ഉപമയിൽ കാണുന്നില്ല. പകരം അവന്റെ തിരിച്ചു വരവിനായി വഴിക്കണ്ണുമായി കാത്തിരിക്കുന്ന പിതാവിനെയാണ് ക്രിസ്തു അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. തിരികെ വരാനുള്ള തീരുമാനമെടുക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത നാണയത്തെയും ആടിനെയും തേടിപ്പോകുന്നവൻ തീരുമാനത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള പുത്രന്റെ തിരിച്ചുവരവിനായി കാത്തിരിക്കുകയാണ്. മാനസാന്തരം വൈയക്തിക തിരിച്ചറിവിനാൽ പ്രേരിതമായുള്ള തിരിച്ചു നടത്തമാണ്. സ്വയം തിരിച്ചറിയാത്തവനെ പരപ്രേരണയാൽ മാത്രം മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ ആവില്ല എന്ന് ക്രിസ്തുവിന് അറിയാം. തീരുമാനത്തിന് പരപ്രേരണ സഹായകമാകാം. പക്ഷേ ഒരുവനുവേണ്ടി തീരുമാനമെടുക്കാൻ അവനല്ലാതെ ദൈവത്തിനുപോലുമാവില്ല എന്നതാണ് സത്യം. നിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ നിന്നെ സൃഷ്ടിച്ചവന് നിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ നിന്നെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല എന്ന് ആഗസ്തീനോസ് പുണ്യവാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുളും മറ്റൊന്നല്ല.

പുത്രത്വവും സാഹോദര്യവും

ഈ ഉപമ പരമ്പരാഗതമായി ധൂർത്ത പുത്രന്റെ ഉപമ എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ ഉപമയുടെ ആദ്യഭാഗത്തെ മാത്രമേ ഈ പേര് ഉറപ്പിപ്പറയുന്നുള്ളൂ. കോപിഷ്ഠനായ ഒരു ജ്യേഷ്ഠന്റെയും, രണ്ടു മക്കളെയും നെഞ്ചോടു ചേർക്കാൻ മോഹിക്കുന്ന ഒരു പിതാവിന്റെയും കൂടി കഥയാണിത്. “ധൂർത്തപുത്രനും മുത്തപുത്രനും കാത്തിരിക്കുന്ന പിതാവും” എന്ന ശീർഷകമാവും ഈ കഥയുടെ അന്ത്യത്തെയെ സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

മക്കളിരുവരെയും “പുത്രന്മാരായാണ്” ക്രിസ്തു അവതരിപ്പിക്കുന്നത്, സഹോദരന്മാരായല്ല. പിതാവിനോടുള്ള ബന്ധമാണ് പുത്രത്വം. അതു സഹജമാണ്. എന്നാൽ പുത്രന്മാർ സഹോദരന്മാരാകുന്നത് നീണ്ട പ്രക്രിയയിലൂടെയാണ്. പിതാവിനോടുള്ള ബന്ധവും പരസ്പരബന്ധവും അറിയുന്നതിന് ആനുപാതികമായാണ് സാഹോദര്യം രൂപം കൊള്ളുന്നത്. ഒരേ അപ്പന്റെ മക്കളായിട്ടും സഹോദരന്മാരായി വളരാൻ കഴിയാത്ത എത്രയോ സഹജന്മാരുണ്ട്. ജന്മം കൊണ്ടു ലഭിച്ച പുത്രത്വത്തെ കർമ്മം കൊണ്ട് സാക്ഷാത്കരിക്കുമ്പോഴാണ് സാഹോദര്യം രൂപം കൊള്ളുന്നത്. കായേനും ആബേലും, ഇസ്മായേലും ഇസഹാക്കും, ഏസാവും യാക്കോബും, ജോസഫും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും എല്ലാം സാഹോദര്യത്തിലേക്കു വളരാൻ കഴിയാത്ത സഹജന്മാരായിരുന്നു. ഈ ബൈബിൾ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് ധൂർത്തപുത്രന്റെ കഥയും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പഴയനിയമ വിവരണങ്ങളിലെല്ലാം നാട്ടുനടപ്പിനു വിരുദ്ധമായി ഇളയവന്റെ പക്ഷം ചേരുന്ന ദൈവത്തെയാണ് നാം കണ്ടു മുട്ടുന്നത്. ആബേലും ഇസഹാക്കും യാക്കോബും ജോസഫും മൊക്കെ ദൈവപ്രീതി നേടിയ ഇളയവരായിരുന്നു. ഈ ഉപമയിലും പിതാവിന്റെ പ്രീതി അന്തിമമായി ഇളയവൻ നേടി എന്ന വ്യംഗ്യാർത്ഥം യേശു സമർത്ഥമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉപമയുടെ ആദ്യഭാഗത്ത് ഇളയവനും രണ്ടാം ഭാഗത്ത് മുത്തവനും പിതാവിനോട് സംസാരിക്കുന്നു. ഇവർ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്നില്ല എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഒന്നാം ഭാഗം (15:11-24)

- ഇളയ പുത്രന്റെ അഭ്യർത്ഥന (വാ. 12)
- ഇളയവന്റെ ആത്മഗതം (വാ. 17-19)
- ഇളയവന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിൽ (വാ. 21)
- പിതാവിന്റെ പ്രതികരണം (വാ. 22-24)

രണ്ടാം ഭാഗം (15:25-32)

- മുത്തപുത്രൻ വേലക്കാരനുമായുള്ള സംഭാഷണം (വാ. 27)
- മുത്തപുത്രൻ പിതാവിനോട് കയർക്കുന്നു (വാ. 29-30)
- പിതാവിന്റെ പ്രതികരണം (വാ. 31-32)

സ്വന്തം തെറ്റ് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഏറ്റു പറയുന്ന ഇളയവൻ രക്ഷപ്രാപിക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം നന്മയിൽ ഊറ്റം കൊള്ളുന്ന മുത്തപുത്രൻ നിരാശനാകുന്നു.

ഭവനത്തിൽനിന്ന് പന്നിക്കുഴിയിലേക്ക്

സ്വത്തിൽ തന്റെ ഓഹരി ചോദിക്കുന്ന ഇളയവൻ പിതാവുമാ യുള്ള ബന്ധം മുറിക്കുകയാണ്. യഹൂദാചാരപ്രകാരം പിതാവിന്റെ കാലശേഷം മാത്രമേ പുത്രന് സ്വത്തിൽ അവകാശമുള്ളൂ (പ്രഭാ 33:20-21, 24). പിതാവിന് സ്വമനസ്സാ നേരത്തേ സ്വത്തു ഭാഗം വയ്ക്കാൻ നിയമം അനുശാസിച്ചിരുന്നു (B. Bat. 8.7). പിതാവി നോട് കലഹിച്ച് വീതം വാങ്ങുന്ന ധൂർത്തപുത്രൻ പിതാവിനെ മൃത നായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കുന്നത് എന്നതാണ് സത്യം. മുത്തപുത്രന് ഇരട്ടി ഓഹരി ലഭിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു (നിയമ 21:17). വിരലിലെ മോതിരവും മേലങ്കിയുമൊക്കെ മുത്തവന്റെ അവകാശ ങ്ങളാണ്, തിരിച്ചെത്തിയവന് അവയെല്ലാം പിതാവ് നൽകുന്നതും നാട്ടുനടപ്പിനു വിരുദ്ധമായിരുന്നു.

വീതം ലഭിച്ച ഇളയവൻ “ധൂർത്തനായി” (asothos) ജീവിച്ചു എന്നാണ് സുവിശേഷകൻ പറയുന്നത്. ഈ പദം പുതിയ നിയമ ത്തിൽ മൂന്നു തവണയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

- എഫേ 5:18 - മദ്യപാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു
- തീത്തോ 1:6 - കലഹ സ്വഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു
- 1 പത്രോ 4:3 - വിഗ്രഹാരാധനയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു

മദ്യപാനവും കലഹവും വിഗ്രഹാരാധയും ഒന്നു ചേരുമ്പോഴാണ് ഒരവന്റെ ജീവിതം സമ്പൂർണ്ണമായി നഷ്ടപ്പെടുന്നതും ധൂർത്തനാ ക്കുന്നതും എന്നതാണ് ക്രിസ്തു നൽകുന്ന സൂചന. പിതാവിനെ മറന്നവൻ സ്വന്തം നിലവാരം മറക്കേണ്ടി വന്നു. അവന് യഹൂദനു നിഷിദ്ധമായ പന്നികളുമായി (ലേവ്യ 11:7; നിയ 14:8) ഒത്തു കഴി യേണ്ടി വന്നു. പന്നികളുടെ പരിചരണം യഹൂദന് ഹറാമായിരുന്നു (m. B. Oam. 7.7). പിതാവുമായുള്ള ബന്ധം നഷ്ടമായവൻ നാശ ത്തിൽനിന്ന് നാശത്തിലേക്ക് കുപ്പുകുത്തുന്നു.

സുബോധം പിതാവിലേക്കുള്ള വഴി

പരാജയത്തിന്റെ പന്നിക്കുഴിയിലും ദൈവം കാത്തിരിപ്പുണ്ടായി രുന്നു. അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യം അവനിൽ സുബോധമായി മാറി. സദാ കൂടെയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിധ്യവും സ്വരവും നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാനാവുന്നത് പലപ്പോഴും പരാജയത്തിന്റെ പടുകുഴിയിൽ വച്ചായിരിക്കാം. അതിനാൽ വീണതിനെയാർത്തല്ല വീഴ്ചയിലും കേൾക്കാതെപോയ ദൈവസ്വരത്തെ ഓർത്താണ് നാം വ്യസനി ക്കേണ്ടത്. ധൂർത്തപുത്രന്റെ മാനസാന്തരത്തിൽ മൂന്നു തലങ്ങളുണ്ട്:

സുബോധമുണ്ടാകുന്നു, തിന്മയുടെ കൃഴിയിൽ നിന്ന് എഴുന്നേൽക്കുന്നു, പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു ചെന്ന് ഏറ്റു പറയുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ തലം ദൈവം തരുന്ന പ്രചോദനമാണ്. അവിടുന്ന് സകല പാപികൾക്കും നിരന്തരം നൽകുന്ന പ്രചോദനം കേട്ട് പാപമുപേക്ഷിച്ച് എഴുന്നേൽക്കാനും തെറ്റ് ഏറ്റുപറഞ്ഞ് അനുരഞ്ജനപ്പെടാനും മനുഷ്യൻ തയ്യാറാകണം. മാനസാന്തരം ദൈവികമാണെങ്കിലും അതിൽ മനുഷ്യന്റെ പങ്ക് വലുതാണ്.

വഴിനോക്കിയിരിക്കുന്ന പിതാവിനോളം ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒരു ദൈവചിത്രം ബൈബിളിലുടനീളം പരതിയാലും കാണാനാവില്ല. ദൂരെവെച്ചു തന്നെ കണ്ടെത്തി ഓടിയണഞ്ഞ് വാരിപ്പുണരുന്ന പിതാവ് ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയാണ്. ശിക്ഷകനും ശപിക്കുന്നവനും തലമുറകളെ തകർക്കുന്നവനുമായി ദൈവത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ആരമീയർ മനസ്സിരുത്തി വായിക്കേണ്ടതാണ് ധൂർത്ത പുത്രന്റെ കഥ.

രക്ഷക്കു തടസ്സമാകുന്ന നന്മകൾ

ഒരുപാട് നന്മകൾ സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിട്ടും രക്ഷയിൽ നിന്ന് വിദൂരസ്ഥരായി കഴിയുന്നവരുടെ പ്രതിനിധിയാണ് മുത്തപുത്രൻ. അവൻ പകലതിയോളം പണിയെടുക്കുന്നവനാണ്, ധൂർത്തടിക്കാത്തവനാണ്, അനുസരണയുള്ളവനാണ്, വേശ്യാസംസർഗ്ഗമില്ലാത്തവനാണ്, മദ്യപിക്കാത്തവനാണ്.... എണ്ണിയാൽ ഒടുങ്ങാത്ത നന്മകൾക്ക് ഉടമയാണ്. എന്നിട്ടും പാഴായിപ്പോകുന്ന ജീവിതം... സ്വന്തം നന്മകളുടെ തടവറ തിന്മയുടെ പന്നിക്കുഴികളേക്കാൾ ഭീകരമാകുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടാകാം. സ്വന്തം നന്മകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗം സ്വന്തമാക്കാമെന്നു കരുതുന്ന സകലരുടെയും പ്രതിനിധിയാണവൻ. നമ്മിലെ നന്മകളത്രയും പാഴാക്കുന്ന ദൈവമില്ലാത്ത അവസ്ഥയാണത്. കരയാനായി കുറവുകളൊന്നും കാണാത്തവൻ രക്ഷ എന്നും മരീചികയായിരിക്കും. മറ്റുള്ളവരുടെ കുറവു മാത്രം കാണുന്ന കണ്ണുമായി ദൈവത്തെ തേടുന്നതിന്റെ നിരർത്ഥകതയാണ് ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. യഹൂദജനതയ്ക്കു പറ്റിയതും ഇന്നും അനേകം ആരമീയർക്കു പറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ അബദ്ധമാണിത്. രക്ഷക്കു തടസ്സം പാപമല്ല മറിച്ച് തന്നിൽ പാപമില്ല എന്ന ചിന്തയാണ്.

ജനീക്കോയിലെ
വഴിയും സിക്നമൂർമരവും
(ലൂക്കാ 18:35 - 19:10)

യേശുവിനെ കാണാനാഗ്രഹിച്ച രണ്ടുപേർക്ക് അതിനുള്ള അവസരം ഒരുക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ വ്യത്യസ്തവിവരണങ്ങളാണ് ഈ വചനഭാഗത്തെ പ്രമേയം. രണ്ടുപേരുടെയും പ്രശ്നം ശാരീരികവൈകല്യങ്ങളായിരുന്നു. ഒരുവൻ അന്ധനും അപരൻ കുളളനുമായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ജനീക്കോ നിവാസികളായിരുന്നു. അന്ധൻ ഭിക്ഷാടകനായിരുന്നെങ്കിൽ സക്കേവൂസ് ധനികനായിരുന്നു. എന്നാൽ വിവരണത്തിനൊടുവിൽ സക്കേവൂസും നിസ്വനായി മാറുന്നുണ്ട്. രണ്ടുപേരും കടന്നുപോകുന്നവനായ കർത്താവിനെയാണ് (18:36;19:4) കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. “കടന്നുപോകുന്ന കർത്താവ്” എന്ന പദപ്രയോഗം അർത്ഥവത്താണ്. ഈജിപ്തിലൂടെ സംഹാരദൂതൻ കടന്നുപോയ പെസഹായുടെ (കടന്നുപോകൽ) ഓർമ്മ ഉണർത്തുന്നതാണ് ഈ സൂചന. വിശ്വാസികൾ രക്ഷയും അവിശ്വാസിക്കുവിനാശവുമായാണ് സംഹാരദൂതൻ കടന്നുപോയത്. എന്നാൽ പുതിയനിയമത്തിൽ കടന്നുപോകുന്ന

കർത്താവ് രക്ഷ നൽകുന്നത് വിശ്വാസിക്കുമാത്രമല്ല (18:35-43); അവിശ്വാസിയെ വിളിച്ചിറക്കി അവിടുന്ന് അവനെ രക്ഷയിലേക്ക് ആനയിക്കുന്നു (19:1-10).

വൈകല്യങ്ങൾ അനുഗ്രഹമാകുമ്പോൾ

അന്ധതയെ വൈകല്യങ്ങളുടെ മാതാവായി വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രകാശവും നിറങ്ങളും നിലാവും അന്യമാക്കുന്ന അന്ധത തികച്ചും സങ്കടകരമാണ്. സക്കേവൂസിന്റെ കുളുൻ പ്രകൃതിയും അപരിഹാര്യമായ വൈകല്യമാണ്. കോംപ്ലാൻ കുടിച്ചാൽ കുട്ടിക്ക് പരസ്യത്തിൽ മാത്രമേ പൊക്കം വയ്ക്കാറുള്ളൂ, ജീവിതത്തിൽ കുളുൻ കുളുൻതന്നെയാണ്.

എന്നാൽ, യഥാർത്ഥവൈകല്യം തങ്ങളുടെ അംഗവൈകല്യമല്ല എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നിടത്താണ് സുവിശേഷകൻ കഥയുടെ മർമ്മം ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. യേശുവിനെ കാണാനാകുന്നില്ല, അവനിൽ വിശ്വസിക്കാനാകുന്നില്ല എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ യഥാർത്ഥ വൈകല്യം. മനുഷ്യന് ഒരേയൊരു വൈകല്യമേ അടിസ്ഥാനപരമായുള്ളൂ; തന്റെ ഉടയവനായ ദൈവത്തെ തിരിച്ചറിയാനോ അവിടുത്തെ സ്നേഹം അനുഭവിക്കാനോ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയാണ് ഈ വൈകല്യം.

മോശ വിക്കനായതിനെക്കുറിച്ച് യഹൂദ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഒരു കഥയുണ്ട്. ഫറവോയുടെ കൊട്ടാരത്തിലായിരിക്കവേ ബാലനായ മോശ ഫറവോയുടെ കിരീടമെടുത്ത് ഒരൂനാൾ തലയിൽവെച്ചു. രാജസഭ ഇതുകൊണ്ട് ഇളകിവശായി. രാജാവിനു ഭീഷണിയാകുന്ന ഹെബ്രായബാലനെ കൊല്ലണമെന്ന് സകലരും വാദിച്ചു. ബാലാഠ എന്ന പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞു: ഇവൻ ബോധപൂർവ്വം ചെയ്തതാണോ എന്ന് പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞശേഷം കൊല്ലാം. പരീക്ഷണമിതായിരുന്നു: ഒരു രത്നവും തീക്കട്ടയും കുട്ടിക്കു മൂന്നിൽ വയ്ക്കും. രത്നമാണ് കുട്ടിയെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ അവനെ കൊല്ലും; തീക്കട്ടയാണെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ അവനെ ശിക്ഷിക്കില്ല. രത്നമെടുക്കാനാത്ത കുട്ടിയുടെ കൈ മാലാഖ തീക്കട്ടയിലേക്കു നീക്കി. അതെടുത്തു വായിലിട്ട മോശ വയശിക്ഷയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, വിക്കനായി മാറി. കുറവുകൾക്കെല്ലാം പിന്നിൽ ദൈവത്തിനു മാത്രമറിയാവുന്ന രക്ഷയുടെ കഥകളുണ്ട്. അവയെ ഓർത്തു നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല. സർവ്വപരിപാലകനായവനെ തിരിച്ചറിയാനും സ്നേഹിക്കാനുമുള്ള നിമിത്തങ്ങളായി കുറവുകളെ മനസ്സിലാക്കണം. താൻ വിക്കനാണെന്ന സത്യം മോശയെ എളിമയും ദൈവാശ്രയബോധവുമുള്ളവനുമായ

ക്കി. സഹോദരങ്ങളോടു കൂട്ടുചേർന്നാണ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് എന്ന തിരിച്ചറിവും മോശയ്ക്കു ലഭിച്ചത് തന്റെ വൈകല്യത്തിൽ നിന്നാണ്. ജറീക്കോയിലെ അന്ധന്റെയും സക്കേവൂസിന്റെയും വൈകല്യങ്ങൾ ദൈവാനുഭവത്തിനുള്ള നിമിത്തങ്ങളായിരുന്നു. കുറവുകളുടെ മുറിവുകൾ കൃപയുടെ പ്രകാശം കാണാനുള്ള വാതായനങ്ങളാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് രക്ഷാകരമായ ആത്മീയത.

നിലവിളിയും നിഗൂഢതയും

അന്ധൻ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി നിലവിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ (18:39) സക്കേവൂസ് മരങ്ങൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു (19:4). ആദിപാപത്തിനുശേഷം മരങ്ങൾക്കിടയിലൊളിച്ചു ആദിമാതാപിതാക്കളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ് സക്കേവൂസിന്റെ ഇരിപ്പ്. അന്ധന്റെ വൈകല്യം ശാരീരികതലത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതായിരുന്നെങ്കിൽ സക്കേവൂസിന്റെ വൈകല്യം ആന്തരികതലത്തേയും ബാധിച്ചിരുന്നു. സക്കേവൂസ് യേശുവിനെ കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു (19:3). വിചാരണവേളയിൽ, ഹേറോദേസിനെക്കുറിച്ചും സമാനമായ പരാമർശം ലൂക്കാ നടത്തുന്നുണ്ട് (23:9). മാനസാന്തരത്തിനുള്ള ആദ്യചുവട് വയ്ക്കാൻ മനുഷ്യൻ സന്നദ്ധനാകണം എന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അന്ധന്റെ നിലവിളിയും സക്കേവൂസിന്റെ ആഗ്രഹവും രക്ഷയിലേക്കുള്ള ആദ്യചുവടുകൾ ആയിപരിഗണിക്കാം. ധൂർത്തപുത്രൻ പന്നിക്കുഴിയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റുവരുന്നതുപോലെ ദൈവം മനുഷ്യന്റെ മാനസാന്തരത്തിന്റെ ആദ്യചുവടിനായി കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ആത്മരക്ഷക്ക് സ്വന്തം തീരുമാനം അനിവാര്യമാണ്.

സക്കേവൂസ് എന്ന പേരിന് “നീതിമാൻ” എന്നാണർത്ഥം. എന്നാൽ പേരിനെ പരിഹസിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു സക്കേവൂസിന്റേത്. അന്യായങ്ങളുടെ അറപ്പുരയായിരുന്നു സക്കേവൂസിന്റെ ഹൃദയവും ഭവനവും. സ്വാർത്ഥതയുടെ അറപ്പുരയിലെ കിളിവാതിൽ ഒന്നു മെല്ലെത്തുറക്കാൻ തീരുമാനിച്ച നിമിഷം അവൻ രക്ഷയുടെ നറുനിലാവിലേക്കു നീക്കിനിർത്തപ്പെട്ടു.

വിശ്വാസവും അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്തതികളും

അന്ധന്റെ നിലവിളിക്ക് യേശു ഉത്തരം കൊടുക്കുന്നു. തന്റെ പക്കലേത്തുന്ന എല്ലാ നിലവിളികൾക്കും ദൈവം ഉത്തരം നൽകുന്നുണ്ട്. അന്ധനോടുള്ള യേശുവിന്റെ ഉത്തരം “നിന്റെ വിശ്വാസം പോലെ സംഭവിക്കട്ടെ” എന്നതായിരുന്നു. എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകളോടും ദൈവം പ്രതികരിക്കുന്നത് സമാനമായിട്ടാണ്. വിശ്വസിച്ചവർ അനു

ഗ്രഹം പ്രാപിക്കുകയും വിശ്വസിക്കാത്തവൻ നിരാശരാകുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവ ലഭിക്കും എന്ന വിശ്വാസം അസ്തമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രാർത്ഥനതന്നെ ശൂന്യമാകുന്നു. നടപടി 12:12-15ൽ ഈ ആശയം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരുസംഭവമുണ്ട്. പത്രോസ് കാരാഗൃഹത്തിലായപ്പോൾ സഭമുഴുവൻ മർക്കോസിന്റെ ഭവനത്തിൽ സമ്മേളിച്ച് പത്രോസിന്റെ മോചനത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രാർത്ഥന കേട്ട ദൈവം പത്രോസിനെ മോചിപ്പിച്ചു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. വാതിൽക്കൽ പത്രോസ് മുട്ടുന്നതായി അറിയിച്ച വേലക്കാരിയോട് പ്രാർത്ഥനക്കാർ പറഞ്ഞു: “നിനക്കു ഭ്രാന്താണ്”. പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നവരിലാരും പത്രോസ് രക്ഷപ്പെടുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. വിശ്വാസംപോലെ സംഭവിക്കട്ടെ എന്ന ദൈവകല്പന ഫലദായകമാകാത്തതിനു കാരണം വിശ്വാസത്തിന്റെ അപര്യാപ്തതയാണ്.

സക്കേവൂസിനോടുള്ള മറുപടിയായാകട്ടെ വിശ്വാസികളുടെ പിതാവായ അബ്രാഹത്തെ സാക്ഷിനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. ഇവനും അബ്രാഹത്തിന്റെ മകനാണ് (19:10). ഒരുവൻ അബ്രാഹത്തിന്റെ മകനായി കരുതപ്പെടണമെങ്കിൽ നാലു വ്യവസ്ഥകൾ റബ്ബിമാർ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു: ഒന്നാമതായി, അബ്രാഹത്തെപ്പോലെ പ്രതീക്ഷകൈവിടാതെ ദൈവകല്പനകൾ കണിശമായി പാലിക്കണം. രണ്ടാമതായി, അബ്രാഹം സഹോദരനായ ലോത്തിന് നിരുപാധികം ഭൂമിവിട്ടുനൽകുന്നതുപോലെ തനിക്ക് അവകാശപ്പെട്ടവ പോലും ദൈവസ്നേഹത്തെപ്രതി സഹോദരനു വിട്ടുനൽകുമ്പോൾ (ഉൽപ. 3) ഒരുവൻ അബ്രാഹത്തിന്റെ മകനാകുന്നു. മൂന്നാമതായി, മകനെ ബലി നൽകാൻ സന്നദ്ധനായ അബ്രാഹത്തെപ്പോലെ പ്രിയപ്പെട്ടവയെ ദൈവസ്നേഹത്തെപ്രതി ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത ഒരുവനെ അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്തതിയാക്കുന്നു. നാലാമതായി, ഒരുവന്റെ യഥാർത്ഥ സമ്പത്ത് ദൈവമാണെന്ന തിരിച്ചറിവും ദൈവത്തെ മറന്ന് ചില്ലിക്കാശുപോലും സമ്പാദിക്കില്ല എന്ന നിർബന്ധബുദ്ധിയും ഒരുവനെ അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്തതിയാക്കുന്നു. ഈ നാല് അർത്ഥത്തിലും സക്കേവൂസ് അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്തതിയായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മാമ്മോൻ ചിരിക്കുന്ന കാലം

(ലൂക്കാ 16:19 - 31)

സോളമനു പിശാചുബാധയുണ്ടായ കഥ യഹൂദരുടെ പാരമ്പര്യത്തിലുണ്ട് (cfr. L.Ginzburg, The Legends of the Bible) ദേവാലയനിർമ്മാണകാലത്ത് ബലിപീഠം നിർമ്മിക്കാനാകാതെ ശില്പികൾ കൃഴങ്ങി. ഇരുമ്പായുധങ്ങൾ ബലിപീഠത്തിൽ സ്പർശിക്കരുതെന്നായിരുന്നു നിയമം. ബലിപീഠമുണ്ടാക്കാൻ മോശയുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കല്ലുളിമാത്രമായിരുന്നു മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ ഈ ഉളി പിശാചുക്കളുടെ തലവനായ അസ്മോദേവുസിന്റെ കൈവശമായിരുന്നു. സോളമൻ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയാൽ രാജപിശാചിനെ ബന്ധിച്ച് കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ച് ഉളി കൈക്കലാക്കി; ബലിപീഠവും ദേവാലയവും നിർമ്മിച്ചു. എന്നാൽ രാജപിശാചിന്റെ ദ്രവ്യസമ്പാദനത്തിനുള്ള അപാരകഴിവുകൾ മനസ്സിലാക്കിയ സോളമൻ അവനെ കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു. അവൻ സോളമനെ സമ്പത്തു കൊണ്ടുമുടി. മദ്യവും മദിരാക്ഷിയും സോളമന് ആവേശമായി മാറി. സാവകാശം സോളമൻ സർവ്വനാശത്തിന്റെ വഴിയിലായി; ആഭ്യന്തരകലാപത്തിലൂടെ രാജ്യം പിളർന്നു.

അതീവജ്ഞാനിയും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹഭാജനവുമായിരുന്ന സോളമൻ ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തിൽ ഇടറിവീണതുപോലെ ചരിത്രത്തിന്റെ നാൾവഴിയിൽ ഒരുപാടു സമർത്ഥന്മാർ ഇടറിവീണ പാറകളാണ് സമ്പത്ത്. ആധ്യാത്മികരെ ഭൂതികരാക്കാനും മാലാഖയെ പിശാചാക്കാനും നന്മയെ തിന്മയാക്കാനും സമ്പത്തിനുള്ള അപാരസിദ്ധിയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ സുവിശേഷഭാഗം പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനിൽ നന്മയായുള്ള സകലതിനെയും നിർവീര്യമാക്കാൻ സമ്പത്തിനുള്ളിടത്തോളം കഴിവ് മറ്റൊന്നിനുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തെ സകലപാപങ്ങളുടെയും മാതാവായി വി.പൗലോസ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം പതിനാറാമധ്യായം സമ്പത്തിന്റെ ശരിയായ വിനിയോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശമാണ്. അവിശ്വസ്തനായ കാര്യസ്ഥന്റെ ഉപമയും (16:1-9) ധനവാന്റെയും ലാസറിന്റെയും ഉപമയും (16:19-31) ഈ ആശയത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. ഈ ഉപമകൾക്കിടയിലുള്ള പ്രബോധനം (16:10-18) ഈ രണ്ട് ഉപമകളുടെയും അർത്ഥം വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്.

മാമ്മോൻ ചിരിക്കുന്ന കാലം

ദൈവത്തെയും ധനത്തെയും രണ്ട് യജമാനന്മാരായി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടുപേരെയും ഒരുപോലെ സേവിക്കാനാവില്ല എന്ന സത്യമാണ് സുവിശേഷകൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു ഭൃത്യൻ ഒരേ സമയം രണ്ട് യജമാനന്മാരുടെ കീഴിൽ ജോലി (Part - time Job) ചെയ്യാനാകില്ല. കാരണം അടിമപ്പണി പൂർണ്ണമായ സമർപ്പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒരുവന് തന്റെ സമയം വിഭജിച്ചു നൽകാം. സ്ഥലവും വിഭജിച്ചുനൽകാം. എന്നാൽ തന്നെത്തന്നെ വിഭജിക്കാനാകില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർ മാതൃരാജ്യത്തെ വഞ്ചിക്കുന്ന ചാരപ്പണിക്കു തുല്യമായ ഹീനതയാണു ചെയ്യുന്നത്. അഗ്നിയും മഞ്ഞുകട്ടയും പോലെ ഇരുളും വെളിച്ചവുംപോലെ വിരുദ്ധ സത്യങ്ങളായാണ് ദൈവത്തെയും മാമ്മോനെയും സുവിശേഷകൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അതിനാൽ രണ്ടിനെയും ഒരുപോലെ സേവിക്കാം എന്നത് കേവലം വ്യർത്ഥമായ മോഹം മാത്രമാണ്.

മാമ്മോൻ എന്ന പദത്തിന് “ആശ്രയിക്കാവുന്നത്”, “ഉറപ്പുനൽകുന്നത്” എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥം. ഈ അർത്ഥതലങ്ങൾ ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാകയാൽ മാമ്മോനെ സേവിക്കുന്നതിൽ വ്യക്തമായ വിഗ്രഹാരാധനയുടെ സൂചനയുണ്ട്. ദ്രവ്യാഗ്രഹം വിഗ്രഹാരാധനയായി മാറുമ്പോൾ മറ്റെല്ലാം മുല്യരഹിതമാകുന്നു. പണത്തെയും അതിർത്തിക്കല്ലുകളെയും ചൊല്ലിയുള്ള തർക്കങ്ങളിൽ സഹോദരഹത്യ നടക്കുന്നത് സഹോദരനെക്കാൾ മുല്യം പണത്തി

നാണെന്ന് ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണ്. വ്യഭമാതാപിതാക്കളെ ചികിത്സിക്കുന്നതും പരിചരിക്കുന്നതും വ്യഥാദ്രവ്യനഷ്ടമെന്നു ചിന്തിക്കുന്ന മക്കളുടെ മൂല്യശ്രേണിയിൽ പണത്തിനാണ് പ്രാമുഖ്യം. ദേവാലയത്തിന് ദശാംശം നൽകുന്നത് ദ്രവ്യനഷ്ടമായി കരുതുന്നവന്റെ മൂല്യബോധവും ദ്രവ്യാധിഷ്ഠിതമാണ്. ധനവാന്റെ പാപവും ഇതുതന്നെയാണെന്നു.

സമ്പത്തിന്റെ ആധിക്യം ദൈവത്തെ ഗളഹസ്തം ചെയ്യുന്നു. സമ്പത്തും ആത്മീയതയും തമ്മിലുള്ള വിപരീതാനുപാതം ഗ്രഹിക്കാൻ വ്യക്തികൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും എന്നതുപോലെ സഭയ്ക്കും കഴിയണം. ദാരിദ്ര്യം വ്രതമായി സ്വീകരിച്ചവർ പോലും നടത്തുന്ന ചില സ്ഥാപനങ്ങളെങ്കിലും ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തിന്റെ വഴിയിലാണ് എന്ന ആക്ഷേപമുയരാറുണ്ട്. കോടികൾ വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ സുവിശേഷത്തിനു വിരുദ്ധമാണ്. ദൈവത്തെയും മാമ്മോനേയും ഒരുമിച്ചു ശുശ്രൂഷിക്കാമെന്ന മോഹം ചില അജപാലകരെയെങ്കിലും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന ആത്മശോധന നല്ലതാണ്. ജറുസലേം ദേവാലയം പണിയാൻ പിശാചിന്റെ സഹായം തേടിയ സോളമന്റെ കഥ അഭിനവ അജപാലകർക്കും ദിശാസൂചിയാണ്. മാമ്മോൻ ചിരിക്കുന്നകാലത്ത് അജപാലനശുശ്രൂഷ അത്യന്തം ശ്രമകരമാണ്.

വിഘടിത വ്യക്തിത്വം (split personality) എന്നൊരു സങ്കല്പം മനശ്ശാസ്ത്രത്തിലുണ്ട്. വിരുദ്ധാദർശങ്ങളെ ഒരുപോലെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്ന മനോവൈകല്യത്തെയാണ് ഇപ്രകാരം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവത്തെയും മാമ്മോനെയും ഒരുപോലെ പിഞ്ചെല്ലുന്നവരിൽ ഈ വൈകല്യ സാധ്യത ഏറെയാണ്. ഏലീഷാ പ്രവാചകന്റെ ഭൃത്യനായ ഗഹസിയുടെ ദ്രവ്യാഗ്രഹം 2രാജാ 5:20-25ൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ആത്മീയരിൽ ദ്രവ്യാഗ്രഹം തീർക്കുന്ന ദുരന്തത്തിനുള്ള സ്പഷ്ടമായ ദൃഷ്ടാന്തമാണിത്. നാമാന്റെ കുഷ്ഠരോഗം ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടി വന്ന ഗഹസി ദ്രവ്യംകൊണ്ടുനശിക്കുന്നവരുടെ പ്രതീകമാണ്. ലോത്ത്, ഏസാവ്, യൂദാസ്, അനനിയാസ്, സപ്പീറാ.... ദ്രവ്യാഗ്രഹത്താൽ നശിച്ചവരുടെ നാൾവഴികൂടിയാണ് ബൈബിൾ. ഉപമയിലെ ധനവാനും ദൈവത്തെയും മാമ്മോനെയും ഒരുപോലെ സേവിച്ചവനായിരുന്നു.

സമ്പത്തിന്റെ ശരിയായ വിനിയോഗത്തിനുള്ള മനോഭാവങ്ങൾ

ആത്മീയതയിൽ സമ്പത്തിന്റെ വിപരീതഫലങ്ങൾ ശക്തമാണെങ്കിലും സമ്പത്തില്ലാതെ ജീവിതം അസാധ്യമാകയാൽ സമ്പത്തിന്റെ

വിനിയോഗം ശരിയാക്കുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും കരണീയമായത്. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ സുവിശേഷകൻ പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ട്.

(1) ചെറിയകാര്യങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തരാകുക (വാ.10): മനുഷ്യൻ വലുതിനെ മോഹിക്കുന്നവനാണ്. വലിയവീട്, വലിയകാറ്റ്, ഉയർന്ന സ്ഥാനം, വിശാലമായ പുരയിടം, നീളമുള്ള മാല..... വലിപ്പം നൽകുന്ന സംതൃപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത സകല മേഖലകളെയും ബാധിച്ചിട്ടുള്ള യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. വലിപ്പം വർദ്ധിക്കുന്നോറും ധനം കൂടുതൽക്കൂടുതൽ അനിവാര്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തു “ചെറിയവരുടെയും ചെറിയകാര്യങ്ങളുടെയും” സുവിശേഷമാണ് അവ തരിപ്പിക്കുന്നത്. ചെറുതായിരിക്കുന്നതിന്റെ ലാളിത്യം ധനമോ ഹത്തെ പുറത്തുനിർത്താൻ സഹായകമാണ്. ചെറിയവനായ ലാസറിനെ അവഗണിച്ചുവെന്നത് ധനവാൻ ചെയ്ത വലിയ കുറ്റമായിട്ടാണ് ക്രിസ്തു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്.

(2) ചെറുതായവയെല്ലാം നിസ്സാരമെന്നു കരുതരുത് (വാ.11-12). ഒരു കപ്പ് വെള്ളം ചെറിയകാര്യമാണ്. എന്നാൽ ദാഹാർത്തനായി മരിക്കുന്നവന്റെ മുന്നിൽ അതിനുജീവന്റെ വിലയുണ്ട്. ദിശതെറ്റി അലയുന്ന കപ്പലിന് തീരത്തുനിന്നുള്ള ഒരുതുണ്ടു വെളിച്ചം ജീവന്റെ തീരത്തേക്കുള്ള പുനരാഗമനാവസരമാണു നൽകുന്നത്. യഥാസമയം ലഭിച്ച ചെറിയസഹായങ്ങൾപോലും പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷവും നാം ഓർത്തു വയ്ക്കുന്നത് അവ ചെറുതല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്. അപമാനിതനും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവനുംവേണ്ടിപ്പറഞ്ഞ ഒരു വാക്കിന് ചിലപ്പോൾ ജീവനേക്കാളും വിലയുണ്ടാകാറില്ലേ. അതുകൊണ്ട് ചെറിയവയെ നിസ്സാരവൽക്കരിക്കരുത്. ധാരാളിത്തത്തിൽ നിന്നുള്ളവയല്ല യഥാർത്ഥ ധനം.

(3) മനുഷ്യന് ഉത്കൃഷ്ടമായത് ദൈവതിരുമുമ്പിൽ നികൃഷ്ടമാണ് (വാ.15) എന്നു തിരിച്ചറിയണം. ധനവാനും ലാസറും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവും ഇതാണ്. മാന്യതയ്ക്ക് ലോകം കല്പിച്ച മാനദണ്ഡങ്ങളും ദൈവം നിശ്ചയിച്ച മാനദണ്ഡങ്ങളും വ്യത്യസ്തമാണ്. ലോകം ബാഹ്യമായവയെ ആധാരമാക്കുമ്പോൾ ദൈവം ഹൃദയമെന്ന ആന്തരികതയെ അവലംബമാക്കുന്നു. ആന്തരികതയുടെ അലങ്കാരത്തിനു സമ്പത്തുവേണ്ടാ. എന്നാൽ ബാഹ്യമായവയെ അലങ്കരിക്കാൻ സമ്പത്ത് ഒരിക്കലും തികയില്ല. ആന്തരികതയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൈവരിക്കുമ്പോൾ സമ്പത്ത് അപ്രസക്തമാകുന്നു എന്നാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

(4) ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ വചനത്തിൽ വെള്ളം ചേർക്കരുത് (വാ. 17). ആധുനിക ധ്യാനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പലതും സമ്പത്തിന്റെയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിൽ വ്യാപൃതരാണ്. നൽകുന്ന സംഭാവനയ്ക്ക് ആയിരം ഇരട്ടി പ്രതിഫലം ആറുമാസത്തിനുള്ളിൽ ലഭിക്കുമെന്ന വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ധ്യാനഗുരുക്കന്മാരുമുണ്ട്. ദ്രവ്യം ദൈവത്തെയും വചനത്തെയും വിഴുങ്ങാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഏറെ കരുതൽ വേണം. ഐശ്വര്യത്തിന്റെയല്ല കൃപയുടെ സുവിശേഷത്തിനാണ് നാം ഊന്നൽ നൽകേണ്ടത്.

അനുബന്ധചിന്തകൾ

1. ദൈവം തന്ന അനുഗ്രഹമായ സമ്പത്തിനെ സ്വാർത്ഥമായ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കായി മാത്രം വിനിയോഗിക്കുകയും അപരന്റെ സങ്കടങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കുള്ള അന്തിമ സ്ഥലം നരകമാണെന്ന് ഈശോ അർത്ഥശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാത്തവിധം ഈ ഉപമയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മത്താ 25:31-44 ലെ അന്ത്യവിധിയുടെ ഉപമയുടെ മറ്റൊരു ഭാഷ്യമായി ഈ ഉപമയെ മനസ്സിലാക്കാം.

2. അന്ത്യവിധിയിൽ ചെറിയവർ വലിയവരും വലിയവർ ചെറിയവരുമാകുന്ന വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടാകും എന്ന് യേശു വ്യക്തമാക്കുന്നു. സകല അനീതിയും അസമത്വങ്ങളും ഇല്ലാതാകുന്നത് ദൈവിക ഇടപെടലിന്റെ പൂർണ്ണതയായ അന്ത്യവിധിയിലാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഇടപെടലിലൂടെയും വിപ്ലവമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും ഈ ലോകത്തെ അസമത്വങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും അവസാനിപ്പിക്കാനാകുമെന്ന ചിന്ത അസ്ഥാനത്താണ്.

3. തിരുസഭ തനതുവിധിയെയും പൊതുവിധിയെയുംകുറിച്ചു നൽകുന്ന പ്രബോധനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമായി വർത്തിക്കുന്നത് ഈ ഉപമയിലെ പ്രബോധനമാണ്. മരണാനന്തരം മാനസാന്തരത്തിനുള്ള അവസരമില്ല എന്നതാണ് തനതുവിധിയുടെ പൊരുൾ. മരിച്ചുപോയവരുടെ ആത്മാക്കളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി നരകത്തിൽനിന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തിക്കാം എന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഘടിത വിഭാഗക്കാർ ഈ ഉപമയുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാത്തവരാണ്.

**ആരും
സഹിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ സഹിക്കാം**
(ലൂക്കാ 22:63 - 23:12)

ഏറെക്കാലം വഴിതെറ്റിനടന്നശേഷം മാനസാന്തരപ്പെട്ട ദൈവിക മാർഗ്ഗം തേടിയ ഒരു മനുഷ്യനെ കുറിച്ച് വിഖ്യാതമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് കഥയുണ്ട്. കഥക്ക് നോബൽ സമ്മാനം കിട്ടിയിട്ടുള്ളതാണ്. നന്മയുടെ പക്ഷംചേർന്നുള്ള ആ മനുഷ്യന്റെ നടപ്പിൽ പലർക്കും വിശിഷ്ട്യാ പിശാചിന് അസൂയതോന്നി. അയാളെ പ്രലോഭനത്തിലൂടെ വീഴ്ത്താൻ ഒരു കുട്ടിപ്പിശാച് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പ്രായോഗികജ്ഞാനം കുറവായിരുന്ന കുട്ടിപ്പിശാച് തന്റെ അമ്മാവനായ വലിയ പിശാചിനോട് പ്രലോഭനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തു. ചർച്ചയ്ക്കിടയിൽ വലിയ പിശാചു പറഞ്ഞു: നാളിതുവരെ എനിക്കു മനസ്സിലാകാത്ത ഒരേഒരുസത്യമേയുള്ളൂ, നികൃഷ്ടജീവികളായ ഈ മനുഷ്യരെ ദൈവം എന്തിനാണ് ഇത്രമേൽ സ്നേഹിക്കുന്നത്, ഏറെനാളത്തെ അധാനംകൊണ്ട് നാം പടുത്തുയർത്തിയ തിന്മയുടെ കോട്ടകളെ ദൈവം തന്റെ സ്നേഹത്താൽ ഒരു

നിമിഷംകൊണ്ട് ഇല്ലാതാക്കുന്നു. നെറികെട്ടവരും തരം കിട്ടിയാൽ ദൈവത്തെ ദ്രോഹിക്കുന്നവരുമായിട്ടും ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഒരിക്കലും ആർക്കും ചുരുളഴിക്കാനാവാത്ത രഹസ്യം ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നതാണ്.

(സി. എസ്. ലൂയിസ്, സ്ക്രൂടേപ്പ് ലെറ്റേഴ്സ്)

കഥാകാരന്റെ ഭാവന തികച്ചും സത്യമാണെന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ് ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ നാം കേൾക്കുന്ന പീഡാനുഭവ വിവരണം. നന്മയുടെ മനുഷ്യാവതാരമായ ദൈവപുത്രനെ കുരിശിലേറ്റി വധിക്കാൻമാത്രം ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്ന രഹസ്യത്തിന്റെ ചുരുളഴിക്കാൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക. ഉത്തരം കിട്ടാത്ത ഈ ചോദ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനമാണ് ഈ വചന ഭാഗത്തിന്റെ പൊരുൾ.

മരണരംഗത്തിലാണ് ഒരു വ്യക്തിയുടെ തനിമ പ്രകടമാകുന്നത് എന്ന പഴമൊഴിയിൽ കഴമ്പുണ്ട്. ചിലരുടെ മരണരംഗം നാളിതുവരെ അവരെ ഭരിച്ച ദ്രവ്യാഗ്രഹവും ലൗകിക മോഹങ്ങളുംകൊണ്ടു നിരാശാ നിർഭരമാണെങ്കിൽ മറ്റുചിലരുടെ മരണം ഇളംതെനൽ പോലെ ശാന്തസുന്ദരമാണ്. പല വിശുദ്ധരുടെയും മരണം കണ്ടു നിന്നവർ ദൈവാനുഭവം നേടുന്നതും ആദിമസഭയിലെ ധീരരക്തസാക്ഷികളുടെ നിർഭയത്വവും വിശ്വാസസ്ഥൈര്യവും കണ്ട അവരുടെ ആരാച്ചാർമാർ ക്രിസ്ത്യാനികളായതിന്റെയും കഥകൾ സുവിദിതമാണല്ലോ. നീതിമാന്റെ മരണം ശാന്തനിർഭരമായിരിക്കും. പലപ്പോഴും ജഡമോഹങ്ങൾ മരിക്കാതെ നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് മരണഭീതി വിട്ടൊഴിയാത്തത്. സ്വന്തം ജഡമോഹങ്ങളെ ജയിച്ചവന് മരണം ഒരു വാതായനം മാത്രമാണ്.

യേശുവിന്റെ മരണം കണ്ടുനിന്ന ശതാധിപൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു ഈ മനുഷ്യൻ സത്യമായും ദൈവപുത്രനാണെന്ന്. ക്രൂശിതരുടെ പതിവ് തെറിവിളികളോ വേദനയുടെ അട്ടഹാസങ്ങളോ നിരാശയുടെ നിലവിളികളോ ഇല്ലാതെ ഒരുവൻ ദൈവപിതാവിനെ വിളിച്ച് സകലതും പൂർത്തിയാക്കുന്ന മരണത്തെ വരിക്കുന്നത് ശതാധിപൻ ആദ്യമായി കാണുകയായിരുന്നു. എന്തിനുവേണ്ടി സഹിക്കുന്നു എന്നറിയാവുന്നവന് എങ്ങനെ സഹിക്കണമെന്നറിയാം (He who knows the how of suffering knows the why of suffering) എന്ന നീഷേയുടെ ചിന്ത ഇതിനോട് ചേർത്തു വായിക്കാം. മരണനിമിഷത്തിൽ മാത്രമല്ല ശാന്തത അവിടുത്തെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നത്. തനിക്കെതിരേ ഉയർന്ന ആരോപണങ്ങളിലൊന്നിനുപോലും ന്യായീകരണം

പറയാൻ യേശു വായ തുറന്നില്ല. വിചാരണവേളയിൽ അപൂർവ്വമായി, അതും ദൈവപിതാവുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പറയാൻ മാത്രമേ അവിടുന്ന് വായ തുറക്കുന്നുള്ളൂ. വിചാരണവേളയിലും കുരിശിലും ഉയർന്ന വെല്ലുവിളികളോട് അവിടുന്ന് പ്രതികരിക്കുന്നില്ല. തന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്ന പടയാളികൾക്കും അധികാരികൾക്കുമുന്നിൽ അവിടുന്ന് അണുപോലും പ്രകോപിതനാകുന്നില്ല. കവിവാക്യംപോലെ, “ചുട്ടെരിച്ചു പിടിച്ചാൽ കടൽവെള്ളം തിളച്ചീടുമോ”? കടലിന്റെ അനന്തനീലിയെ തിളപ്പിക്കാൻ കേവലം ചുട്ടുകറുകൾക്കു കഴിയാറില്ല. നാമൊക്കെ പെട്ടെന്ന് തിളച്ചുപോകാൻ കാരണം പലപ്പോഴും ഒരു ചിരട്ടയുടെ ആഴംമാത്രം ഉള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

ശതാധിപനും കയ്യാഹാസ്യം

യേശുവിന്റെ കുരിശുവധം കണ്ടുനിന്നവരിൽ രണ്ടുതരം മനോഭാവങ്ങൾ ഉളവാക്കി. ഒന്ന് കയ്യാഹാസിന്റെ മനോഭാവമാണ്. തന്റെ ചെയ്തികളെ വിമർശിക്കാൻ ഇനി ഒരു ദൈവമില്ല. ഇനിമേൽ താൻതന്നെയാണ് സർവ്വാധികാരിയും ദൈവവും എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന ധർഷ്ട്യഭാവമാണിത്. ദൈവം മരിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ ശവപ്പെട്ടിക്ക് അവസാന ആണിയുമടിച്ചു; ഇനിമേൽ മനുഷ്യനാണ് സർവ്വാധികാരി എന്ന് വീമ്പു പറയുന്ന നീഷേ, സാർത്ര്, മാർക്സ് തുടങ്ങിയവരുടെ ദൈവനിഷേധ മനോഭാവവുമായി അതിനു സാമ്യമുണ്ട്. താൽക്കാലിക നേട്ടങ്ങളെയും സമ്പത്തിനെയും അധികാരത്തെയും മറയാക്കി ദൈവത്തെയും ദൈവിക വ്യക്തിത്വങ്ങളെയും നന്മയായ സകലതിനെയും പൂച്ഛിക്കുന്ന മനോഭാവമാണ് കുരിശിൻ ചുവട്ടിലെ കയ്യാഹാസിന്റേത്.

കയ്യാഹാസിനെപ്പോലെ അധികാര പക്ഷത്തുള്ളവനാണെങ്കിലും സഹനത്തിൽ ദൈവസാന്നിധ്യം വായിച്ചെടുക്കാനുള്ള അനിതര സാധാരണമായ വ്യൂൽപ്പത്തി കാട്ടുന്ന ശതാധിപനാണ് രണ്ടാമത്തെ മനോഭാവത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. സഹനം പരാജയമല്ല യഥാർത്ഥ വിജയത്തിന്റെ നാദിയാണെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഈ മനോഭാവം.

സഹനത്തോടുള്ള ഒരുവന്റെ സമീപനം ദൈവികതയുടെ വെളിപാടാണെന്ന് ശതാധിപൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സമ്പത്തും പ്രൗഢിയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ഉള്ളവനെ ദൈവികതയുടെയും ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെയും സാക്ഷ്യമായി കരുതുക പലപ്പോഴും പതിവാണ്. എന്നാൽ വേദനയുടെ കുരിശിലെ പരാജിതന്റെ തലചായ്ക്ക

ലിൽ ദൈവികത വായിച്ചെടുക്കുന്ന ശതാധിപൻ പുതിയ നിയമത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ കഥാപാത്രങ്ങളിലൊന്നാണ്. സകല വ്യക്തികളിലും സഹനത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലാണ് ദൈവികതയുടെ വെളിപാട് സഫലമാവുന്നത് എന്ന പുതിയനിയമ മർമ്മം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കഥാപാത്രമാണ് ശതാധിപൻ.

സ്നേഹവും സഹനവും ഗത്സെമനിയും

മംഗലാപുരത്ത് വിമാനാപകടമുണ്ടായി എന്ന വാർത്തകേട്ടപ്പോൾ, തേക്കടിയിൽ ബോട്ട് മറിഞ്ഞു എന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ, തൃശ്ശൂർ വാഹനാപകടത്തിൽ 12 പേർ മരിച്ചു എന്ന വാർത്ത വായിച്ചപ്പോൾ കേവലം ഒരു സഹതാപത്തിനപ്പുറം നമ്മിൽ പലർക്കും ഒന്നും തോന്നിയിട്ടുണ്ടാവാറില്ല. എന്നാൽ പിന്നാലെ അറിഞ്ഞു. പ്രസ്തുത അപകടത്തിൽ ഒന്നിൽ നമുക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവരിലൊരാൾ മരണമടഞ്ഞു എന്ന്. ആ നിമിഷം മുതൽ വാർത്തയുടെ കൗതുകലോകത്തിൽനിന്ന് സഹനത്തിന്റെ കരളുരുകുന്ന സങ്കടലോകത്തേക്ക് നാം എടുത്തെറിയപ്പെടുന്നു. പത്രത്താളിലോ ടി.വി ദൃശ്യത്തിലോമാത്രം ഒതുങ്ങിയിരുന്ന ദുരന്തം സ്വന്തം നെഞ്ചിലെ ഭാരമായി മാറിത്തുടങ്ങുന്നു. ലോകത്തെ മുഴുവൻ സ്വന്തം കുടുംബമായി കരുതുന്നവന് ലോകത്തെ എല്ലാ സങ്കടവും കണ്ണീരണിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്വാർത്ഥനെ സ്വന്തം തൊലിപ്പുറത്തെ വേദന മാത്രമേ സങ്കടപ്പെടുത്താറുള്ളൂ.

അപരനെക്കുറിച്ച് കേട്ട അപകീർത്തിയിൽ മനസ്സ് സന്തോഷിക്കുകയും നാം അത് പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ എന്തെങ്കിലും സ്വന്തം പേരിലോ തനിക്ക് ഏറ്റവും വേണ്ടപ്പെട്ടവരുടെ പേരിലോ അപകീർത്തി പരക്കുന്നതുവരെ പരദുഷണത്തിന്റെ നൊമ്പരം ആർക്കും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. സഹനം എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന് സ്നേഹവുമായി അഭേദ്യബന്ധമുണ്ടെന്നതിന് ആമുഖമായി ട്രാജിഡിയും പരഞ്ഞത്. സഹനത്തെ അതിജീവിക്കാനുള്ള വഴിയും സ്നേഹംതന്നെയാണ്. സ്നേഹമുള്ളവരുടെ നടുവിലാകുമ്പോൾ സഹനത്തിന്റെ തീവ്രത ബാഷ്പീകരിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സഹനത്തെ ഏകനായി നേരിടേണ്ടിവരുന്നവന്റെ ദുഃഖം വലുതാണ്. പ്രതീക്ഷയർപ്പിച്ചവരുടെ പിന്മാറ്റവും കരുതലാകുമെന്ന് കരുതിയവരുടെ കാലുവാരലും തീർക്കുന്ന കണ്ണീർ കണ്ണിൽ നിന്നല്ല ഹൃദയത്തിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. ഗത്സെമനിയിലെ യേശുവിന്റെ ഏകാന്ത ദുഃഖം അവന്റെ ഹൃദയമനികളിൽപ്പോലും വിള്ളൽ വീഴ്ത്തുന്നതിന്റെ കാരണമതാണ്. എന്നാൽ ഗത്സെമനി

നൽകുന്ന പാഠവും ഹൃദയഭേദകമാണ്. ഒരുപാട് സഹനങ്ങളിൽ നാം ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നേ പറ്റൂ. കുഴിമാടംവരെയുമേ സഹയാത്രികരുള്ളൂ... കുഴിമാടത്തിൽ നാം തനിച്ചിറങ്ങണം. ഓപ്പറേഷൻ തിയേറ്റർവരെയേ കൂട്ടുള്ളൂ. തിയേറ്ററിലെ മേശപ്പുറത്ത് ഏകനായി കിടക്കണം... ഭർത്താവിന്റെ ചിതയിൽ ഭാര്യയെ ജീവനോടെ എടുത്തൊരിഞ്ഞ് ചുട്ടുകൊണ്ട് സഹനത്തിൽ സഹയാത്രികരാക്കുന്ന ക്രൂരത പണ്ട് ഇന്നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. അത് ക്രൂരതയാണ്. ആരെയും പ്രതീക്ഷിക്കാനാവാത്ത ചില ഒറ്റപ്പെടലുകളും ആരും മനസ്സിലാക്കാത്ത ചില കുറ്റപ്പെടുത്തലുകളും ആരും അറിയാത്ത തേങ്ങലുകളും ആരും കാണാത്ത ചില മുറിപ്പാടുകളും ജീവിതത്തിന്റെ അനിവാര്യതയാണെന്ന് ഗത്സെമനി പഠിപ്പിക്കുന്നു. സങ്കടതീവ്രതയിൽ ചോര വാർത്ത ക്രിസ്തുവിനെ ശിഷ്യർക്ക് കാണാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ ജീവിതപങ്കാളിയും മക്കളുമൊക്കെ നമ്മുടെ സഹനം കാണാതെ പോകാം.

സ്നേഹത്തിന്റെ ഈ കണ്ണാടിയിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ക്രൂരരെന്നു കരുതി മനസ്സിന്റെ പടികടത്തിവിട്ട പലരെയും നാം തിരിച്ചു വിളിക്കേണ്ടിവരും. ഒരുപാടുപേരോട് ക്ഷമിക്കേണ്ടിവരും. പൂനോട്ടം നശിപ്പിച്ച് വടിവീശുന്നവനെ തല്ലിയോടിക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ അവൻ അന്ധനാണെന്ന് അറിയുമ്പോൾ,... ആവർത്തിച്ച് ചോദിച്ചിട്ടും മറുപടി പറയാത്തവന്റെ അഹന്തയിൽ നീരസപ്പെടുമ്പോൾ അവൻ ബധിരനും ഊമനുമാണെന്നറിയുമ്പോൾ... അറിയാതെ നമ്മുടെ ശിരസ്സ് കുനിയും. മനോരോഗിയും അവികസിത ബുദ്ധിയും ചെയ്തതെറ്റിനെ നിയമംപോലും സഹതാപത്തോടെ വീക്ഷിക്കില്ലേ. പലരുടെയും ക്രൂരതകൾക്കും പിന്നിൽ അന്ധതയും ബധിരതയും മൂകതയും അവിവേകവും അജ്ഞതയും കുടിയിരുപ്പുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ക്രൂശിതൻ പറഞ്ഞത് “ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്ന് ഇവർ അറിയുന്നില്ല, ഇവരോട് ക്ഷമിക്കേണമേ” എന്ന്. സ്നേഹത്തിന്റെ നറുനിലാവിൽ സഹനംതന്ന സകലരോടുംമുള്ള പകയും വെറുപ്പും അലിഞ്ഞില്ലാതാകുന്നു. കുരിശിലെ ചോര ഒരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണ്. എല്ലാ ക്രൂരതയ്ക്കു പിന്നിലും അന്ധതയും അജ്ഞതയും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ക്ഷമിക്കാൻ നമുക്ക് കടമയുമുണ്ട്.

ആരും സഹിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ സഹിക്കാം

ചിലപ്പോൾ സകല സഹനത്തിനും സ്നേഹം കാരണമാകുന്നു. മക്കൾക്കുവേണ്ടി സഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളും ജീവിതപങ്കാളി

ക്കായി സഹിക്കുന്ന ദമ്പതികളും ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾത്തന്നെ. സ്നേഹത്തിന്റെ ദിവ്യമായ ബന്ധമാണ് പരാതിപ്പെടാതെ സഹിക്കാൻ പ്രേരണ തരുന്നത്. സ്നേഹബന്ധത്തിൽ വിള്ളൽ വീണാൽ പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന ചെറിയ സഹനംപോലും അസഹ്യമാകും. പരാതിയും കുറ്റപ്പെടുത്തലും ഏറ്റുമുട്ടലും പിന്തുടർന്നെത്താൻ പിന്നെ താമസമില്ല.

സ്നേഹത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു എന്നതാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സവിശേഷത. തന്റെ സർവ്വനാശം കൊതിക്കുന്നവരുടെപോലും നന്മയാഗ്രഹിച്ച് അവരുടെ അഭിമാനത്തിനോ സൽപ്പേരിനോ കളങ്കമേല്പ്പിക്കാതെ അവിടുന്ന് വിചാരണയെ നേരിട്ടു. കരണത്തടിക്കുകയും തുപ്പുകയും ചെയ്ത പടയാളികളെ തന്റെ അത്ഭുതശക്തിയാൽ അസ്തപ്രജ്ഞരാക്കാനോ പീലാത്തോസിനെ ഉത്തരംമുട്ടിക്കാനോ കയ്യാഹാസിനെ സമൂഹമധ്യത്തിൽ തൊലിയുരിഞ്ഞു കാട്ടാനോ സകല ജനക്കൂട്ടത്തെയും തന്റെ പക്ഷത്തേയ്ക്ക് അനായാസം തിരിക്കാനോ യേശു മുതിർന്നില്ല. തന്റെ മുന്നിൽ ആരും ചെറുതാകരുത്. മറ്റുള്ളവർ സഹിക്കാതിരിക്കാൻ സ്വയം സഹിക്കാൻ യേശു തയ്യാറായി. കുഞ്ഞിന്റെ കൈപൊള്ളാതിരിക്കാൻ അമ്മ കുഞ്ഞിന് വേണ്ടത് പാചകം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതുപോലെ; വരുംതലമുറകൾ സുഖമായിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ തലമുറ ചോര നീരാക്കി പണിതതുപോലെ അപരന്റെ സഹനം ഒഴിവാക്കാൻ സ്വയം സഹിച്ചോളാം എന്ന നിലപാടാണ് ക്രിസ്തീയതയുടെ തനിമ. ലോകംമുഴുവൻ സന്തോഷിക്കാൻ, ലോകത്തിലേക്കുവന്ന ദൈവകുമാരൻ സഹിച്ചതുപോലെ.

അനുബന്ധ ചിന്തകൾ

1. യേശുവിന്റെ മരണം നമ്മുടെ മരണത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. യേശുവിനെപ്പോലെ “എല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി” മരിക്കുന്നത് അസുലഭമായ ഭാഗ്യവരമാണ്. ദൈവം ഭരമേല്പ്പിച്ച ജോലി അത്രയും ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ നിറവേറ്റി നല്ല ഓട്ടം ഓടി, ഓട്ടം പൂർത്തിയാക്കുന്നവർ ഭാഗ്യശാലികൾ. നമ്മിലെ എത്ര മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഇപ്രകാരം പറയാനാകും.

2. പീലാത്തോസ് പീഡാനുഭവ വിവരണത്തിലെ വില്ലൻതന്നെയാണ്. വിചാരണ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതും യേശുവിൽ നിഷ്കളങ്കത കണ്ടെത്തിയതും ആത്മാർത്ഥതയോടെയാണെന്ന് പറയാനാകില്ല. യഹൂദർ നാളിതുവരെ പുലർത്തിയ സത്യവിശ്വാസം “ദൈവമല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു രാജാവില്ല” എന്നത് തള്ളിക്കളഞ്ഞ്

അവരെക്കൊണ്ട് “സീസറല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു രാജാവില്ല” എന്ന് പറയിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് പീലാത്തോസ് നടത്തിയത്. യഹൂദർ അത് പറഞ്ഞതോടെ അവൻ കൈകഴുകി യേശുവിനെ വധശിക്ഷക്ക് വിധിച്ചു. അധികാരികൾ പലപ്പോഴും സ്വന്തം സുരക്ഷിതത്വം മാത്രം നോക്കുന്നു. സത്യവും നീതിയും അവന് വിഷയമേ അല്ല. ആരെ കുരുതികൊടുത്തും അവർ അധികാരക്കസേരയിൽ കടിച്ചുതുങ്ങും.

3. കുരിശിലെ യേശുവിന്റെ ദാഹം ചിന്തോദ്ദീപകമാണ്. ബൈബിളിൽ ദാഹിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ദൈവം ദാഹജലം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഹാഗാതിനും കുഞ്ഞിനും (ഉൽപ 16) മരുഭൂമിയിൽ ദാഹിച്ചുവലഞ്ഞ ദൈവജനത്തിന് പാറതുറന്നും ദൈവം ജീവജലം കൊടുത്തു. ഏലിയായുടെ കാലത്തെ വരൾച്ചാകാലത്തും ദൈവം പ്രവാചകർക്ക് ദാഹജലം കൊടുത്തു. എന്നാൽ തന്റെ പ്രിയപുത്രൻ ഒരുതുള്ളി വെള്ളത്തിനായി കരഞ്ഞപ്പോൾ പിതാവായ ദൈവം പ്രതികരിച്ചില്ല. താൻ ഏറ്റവും സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ പല ആവശ്യങ്ങൾക്കും അവിടുന്ന് കാലതാമസം വരുത്തുകയോ നിഷേധിക്കുകയോ ചെയ്യും. ഇത് സ്നേഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല; സഹനത്തിലൂടെ സമ്പൂർണ്ണമാകുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം വെളിപ്പെടുത്താനാണ്.

4. കുരിശിന്റെ വഴി മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നേർക്കാഴ്ചയാണ്. കുരിശിന്റെ വഴിയിൽ സങ്കടക്കാഴ്ചകൾ മാത്രമല്ല; സഹായിക്കാനും ആശ്വസിപ്പിക്കാനുമണയുന്ന മുഖങ്ങളും കരങ്ങളുമുണ്ട്. ഓടിയെത്തുന്ന പ്രിയമാതാവ്, വേറോനിക്കാ, ശിമയോൻ, ഭക്തസ്ത്രീകൾ... ജീവിതത്തിന്റെ സഹനങ്ങൾക്കു നടുവിലും ദൈവം ആശ്വാസത്തിന്റെ തുരുത്തുകൾ ഒരുക്കുന്നുണ്ട്. സമ്പൂർണ്ണമായും സങ്കടക്കടലിലലയാൻ ദൈവം ആരെയും കൈവിടുന്നില്ല.

5. ബറാബ്ബാസിനുവേണ്ടി ആർത്തുവിളിച്ചവർ ക്രിസ്തുവിനെ ബലികൊടുക്കുകയായിരുന്നു. അധികാരമുള്ളവരുടെ നിക്ഷിപ്ത കരുനീക്കങ്ങളിൽ അപരാധികൾ ആരാധ്യരും നിരപരാധികൾ അപമാനിതരുമാകുന്നു. അനീതിയുടെ ഓരോ വിജയത്തിനു പിന്നിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ ചോരയും ജീവനും മനുഷ്യൻ വിലകൊടുക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ഓർത്തുവയ്ക്കാം.